

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ ΝΕΑΣ ΜΕΘΟΔΟΥ

ΤΗΣ

ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

Συγταχθεῖσα διὰ τὰ Ἑλληνικὰ Σχολεῖα τοῦ Κράτους.

ΥΠΟ

Κ. ΛΙΒΕΡΙΟΥ.

Κατ' ἔγκρισιν τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημ.
Ἐκπαιδεύσεως Ἰπουργοῦ.

Επιμ. Γ. Βασιλειάδης Γαύριος

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Ν. Γ. ΠΑΣΣΑΡΗ.

(Ὁδὸς Νικίαι, ἀρ.θ. 6).

1869.

Ἐπιμαρτυρῶν Γ. Βασιλειάδης

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΜΑΘΗΤΩΝ

ΜΑΘΗΤΕΣ

ΟΝΟΜΑΤΕΡΩΝ

ΤΑΞΗΣ

ΕΠΙΧΡΗΣΗ ΤΗΣ ΕΚΔΟΣΗΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΕΚΔΟΣΗΣ

Το παρόν βιβλίο αποτελεί το επίσημο βιβλίο των μαθητών της τάξης...
Οι μαθητές οφείνουν να το κρατούν καθαρό και να μην το πωλούν ή να το δίνουν...
Οι μαθητές οφείνουν να το κρατούν καθαρό και να μην το πωλούν ή να το δίνουν...
Οι μαθητές οφείνουν να το κρατούν καθαρό και να μην το πωλούν ή να το δίνουν...
Οι μαθητές οφείνουν να το κρατούν καθαρό και να μην το πωλούν ή να το δίνουν...
Οι μαθητές οφείνουν να το κρατούν καθαρό και να μην το πωλούν ή να το δίνουν...
Οι μαθητές οφείνουν να το κρατούν καθαρό και να μην το πωλούν ή να το δίνουν...
Οι μαθητές οφείνουν να το κρατούν καθαρό και να μην το πωλούν ή να το δίνουν...
Οι μαθητές οφείνουν να το κρατούν καθαρό και να μην το πωλούν ή να το δίνουν...
Οι μαθητές οφείνουν να το κρατούν καθαρό και να μην το πωλούν ή να το δίνουν...

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ
ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ.

*Πρὸς τὸν Κον Κ. Λιβέριον, διδάσκαλον τῆς Γαλ-
λικῆς Γλώσσης.*

Λαβόντες ὑπ' ὄψιν τὴν τε περὶ τῆς Γαλλικῆς ὑμῶν
Γραμματικῆς (νέας μεθόδου) γνώμην καὶ τὴν περὶ τοῦ εὐ-
μεθόδου Ἀναγνωσματορίου τῆς Γαλλικῆς γλώτσης γνώ-
μην τῆς κληρωθείσης καὶ ἐξετασάσης αὐτὰ Ἐπιτροπῆς,
ἐγκρίνομεν ἀμφοτέρω τὰ πονήματα ὑμῶν ταῦτα, ὡς διδα-
κτικὰ βιβλία, ὀρίζομεν δὲ τὴν γνώμην τῆς αὐτῆς Ἐπι-
τροπῆς παραδεχόμενοι τιμὴν τῆς μὲν Γραμματικῆς (μίαν
καὶ ἡμίσειαν) 1 1/2 τοῦ δὲ Ἀναγνωσματορίου λεπτὰ 75
(ἑβδομήκοντα πέντε).

Ὁ Ὑπουργὸς
Δ. ΣΑΡΑΒΑΣ.

ΔΔ. ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

Τῆς ΦΙΛΑΤΑΤῆς Μοῦ

ΝΕΟΛΑΙΑΙ

ΧΑΙΡΕΙΝ.

ΣΟΙ, ὦ φιλόμουσος καὶ φιλομαθὴς Νεολαία, Σοί, τῇ ἐχούσῃ
νῦν τὰ ἐπὶ τὸ τελειότερον τῆς παιδεύσεώς σου συντελοῦντα ἀ-
φθονώτερα ἢ ἡμεῖς ἄλλοτε, καὶ τῇ χρηστὰς ἡμῖν παρεχούσῃ ἐλ-
πίδας τοῦ τελειοποιεῖσαι, τὰ σοφὰ ἔθνη μιμουμένη, πάντα τὰ
πρὸς πολιτισμὸν τε καὶ σοφίαν καὶ ἐθνισμὸν σοὶ τε καὶ τοῖς σοὶ
ἐπιγιγνομένοις πρόσφορα καὶ καταρτίσαι καὶ φωτίσαι τὸ λίαν
πεφλημένον ἡμῖν *Πανελλήνιον*, Σοί, λέγω, ὦ εὐελπὶς καὶ μου-
σομανὴς Νεολαία, ἀνατίθῃμι τὴν ἀνὰ χεῖράς σου ταύτην γραμ-
ματικὴν. Δέξαι οὖν αὐτὴν εὐμενῶς, καὶ εὖ οἶδ' ὅτι χρῆσμάς τι
εὐρήσεις εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς κοινῆς καὶ παγκοσμίου γλώσσης
τῶν εὐγενῶν καὶ φιλελλήνων Γάλλων.

Ἐρρώσο καὶ πρόκοπτε !

Κ. ΛΙΒΕΡΙΟΣ.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.

ΠΡΟΛΟΛΟΓΟΣ

ΠΡΟ πολλῶν χρόνων προσθέμην τὴν σύνταξιν Γαλλικῆς γραμματικῆς μεθοδικωτέρας καὶ εὐληπτοτέρας, τῶν ὅσων μέ-
χρι τοῦδε ἐξεδόθησαν, πρὸς τε τοὺς διδάσκαλους καὶ διδα-
σκομένους δι' ὃ καὶ συνέταξα, ἐφ' ὅσον ἡ πολυχρόνιος πείρα
μοὶ τὸ ἐπέτρεψε, τὴν παροῦσαν γραμματικὴν *γέρας με-
θόδου*. Λέγω γέρας μεθόδου,

Πρῶτον, διότι προτάτω τὰ ῥήματα τῶν ὀνομάτων, διὰ
τὸν λόγον, ὅτι τὰ μὲν ὀνόματα, μὴ ἔχοντα πτωτικὰς κατα-
λήξεις, εἰσὶν ὅμοια εἰς τε τὸν ἐρικὸν καὶ τὸν πληθυντικὸν
ἀριθμὸν καὶ ὁ μαθητὴς τῆς γ'. τάξεως δύναται εὐκόλως νὰ
κλίῃ αὐτὰ, ἐπειδὴ τὰ ἔμαθεν εἰς τὴν β' τάξιν· ἀλλὰ καὶ
πάλιν ἀποῦ μάθῃ τὴν προφορὰν τῶν στοιχείων καὶ κάμη μι-
κρὰν ἐπαράληψιν τοῦ ἄρθρου, ἐμπορεῖ, τεχνολογῶν, νὰ προσ-
θέτῃ, βοηθεία τοῦ διδασκάλου, *s ἢ x*, κατὰ τὰ ὀνόματα εἰς
τὸν πληθυντικόν· ὡς, *le livre, les livres, le corbeau, les cor-
beau-x, la maison, les maison-s*, καὶ πάντοτε *livre, corbeau,
maison*, χωρὶς νὰ λάβωσι καμμίαν πτωτικὴν ἀλλοίωσιν εἰς
τὴν κατάληξιν τῶν, μέχρ' οὗ φθάσῃ εἰς τὸν οἰκείον τόπον
αὐτῶν, ὅπου, ἔχω τὴν πείραν ταύτην, εὐκόλως ἀντιλαμβάν-
εται τὴν θεωρίαν αὐτῶν· οὕτω καὶ διὰ τὰ ἐπιθετὰ καὶ τὰς
ἀντωνυμίας· τὰ δὲ ῥήματα θεωροῦνται ὅτι εἶνε κυρίως ἡ κλίσις
τῆς γλώσσης, καὶ δι' αὐτῶν δύναται ὁ μαθητὴς νὰ γράφῃ καὶ
νὰ ὁμιλῇ, ὅσον ἔρεστι αὐτῷ, ἀρχίλων ἀμέσως ἀπὸ τοῦ ἀοιῖ, ὡς
ἐκθέτομεν εἰς τὸν σχηματισμὸν αὐτοῦ καὶ τῶν λοιπῶν ῥη-
μάτων καὶ συνυγιῶν· ὡς, *tu as mon livre* (σὺ ἔχεις τὸ βι-
βλίον μου)· *elle est allée à l'église* (ἐκεῖνη ἐπῆγεν εἰς τὴν ἐκ-
κλησίαν)· *nous mangéames vos poissons* (ἐφάγαμεν τοὺς ἰ-
χθύας σας)· *ils finiront leurs travaux* (ἐκεῖνοι, θὰ τελειώ-
σωσι τὰς ἐργασίας τῶν)· *je erois que vous recevriez une let-*

tre (ἐγὼ, νομίζω ὅτι θὰ λάβητε μίαν ἐπιστολήν)· doulez-vous? que j'ai reçu des lettres? (σεῖς, ἀμφιβάλλετε, ὅτι ἔλαβον ἐπιστολάς), καὶ οὕτω καθεζῆς. Ἐνῶ ὁ μαθητὴς, κατὰ τὸν τετριμμένον τρόπον, χρονοτριβῶν ἐπὶ πέντε καὶ ἑξ μῆρας εἰς τὰ ὄνειματα, ἐπίθετα καὶ ἀντωνυμίας, δὲν δύναται οὔτε τὰ γράψῃ, οὔτε τὰ ἀπαγγεῖλαι τὴν ἐλαχίστην φράσιν, ὡς μὴ μαθῶν τὰ ῥήματα.

Δ ε ὑ τ ε ρ ο ς. Ἐπειδὴ καὶ αἱ μέχρι τούδε ἐκδοθεῖσαι γραμματικαὶ δὲν ἐκθέτουσι τὴν σημασίαν καὶ τὴν χρῆσιν ἐκάστου χρόνου, ἐκάστης ἐγκλίσεως, δριστικῆς, ὑποθετικῆς, προστακτικῆς, ὑποτακτικῆς, ἀπαρεμγάτου καὶ μετοχῆς, εἰμὴ δι' ἀσημάντων καὶ ὅπως δυσνοητῶν καὶ ἀντιθέτων λέξεων πρὸς τὴν ἀληθῆ σημασίαν καὶ χρῆσιν αὐτῶν, διὰ τοῦτο θέτω ἐν εἵδει θέματος τὴν χρῆσιν καὶ τὴν σημασίαν ἀπέναντι ἐκάστου χρόνου καὶ ἐκάστης ἐγκλίσεως καθ' ἑκάστην τὰς συζυγίας, καὶ εἰς τὰ αὐτοπαθῆ, ἐρωτηματικὰ καὶ ἀπρόσωπα ῥήματα, ἵνα οἱ μαθηταὶ δυνηθῶσι τὰ ἐγχαράξωσιν ἀνεξαλείπτως εἰς τὸ μνημονικόν των διὰ τῆς συγγῆς αὐτῆς ἐπαναλήψεως τὴν σημασίαν καὶ τὴν χρῆσιν ἐκάστου χρόνου καὶ ἐγκλίσεως. Ὡστε καὶ μαθηταὶ, ἔχοντες ἀρχάς τινας τῆς γλώσσης, δύναται καὶ μόνοι διὰ τῆς μεθόδου αὐτῆς τὰ ἐκμάθωσιν αὐτὴν, βοηθεῖα ὄλων αὐτῶν τῶν χρονισμῶν καὶ ἐνδὸς λεξικοῦ διὰ τὸ κείμενον, ἐὰν καταγίνωται μετ' ἐπιμελείας καὶ μεγάλης προσοχῆς εἰς τὸ γράφειν, παραδειγματιζόμενοι ἐφ' ὄλων τῶν χρονισμῶν.

Οὐκ ὀλίγην προσοίσοισιν ὠφέλειαν τοῖς μαθηταῖς εἰς τὸ γράφειν καὶ θεματογραφεῖν καὶ αἱ ἐν τῷ τέλει τῆς γραμματικῆς προσαρτηθεῖσαι κατ' ἀλόγητον ἰδιαιτέρι παρατηρήσεις τινῶν συνωνύμων λέξεων, τῶν ὁποίων ἡ σημασία μεταβάλλεται οὐσιωδῶς διὰ τῆς προσθήκης ἢ ἀλλαγῆς καὶ ἀφαιρέσεως στοιχείου τινός, ἢ καὶ προθέσεως ὡς, colorer, colorier, consommer, consumer, participer à, participer de, κ.λ. περὶ τῶν ὁποίων κ.λ. ὅρα εἰς τὸ τέλος αὐτῆς.

Κ. ΑΙΒΕΡΙΟΣ.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Περὶ ἀλφαθήτου καὶ προφορᾶς τῶν φωνηέντων,	σελίς	4
Περὶ συμφώνων	»	3
Περὶ διφθόγγων	»	5
Περὶ τῶν μερῶν τοῦ λόγου	»	6

Κεφάλαιον πρῶτον.

§ 1. Παρατηρήσεις περὶ τῶν βοηθητικῶν ῥημάτων καὶ τῶν τεσσάρων συζυγιῶν	»	9
§ 2. Σχηματισμὸς τοῦ βοηθητικοῦ ανοίρ	»	8
§ 3. Ῥῆμα βοηθητικὸν ἔτρε, εἶνε	»	16
§ 4. Πρώτη συζυγία εἰς οἱ τοῦ ῥήματ. aimez, ἀγαπᾶν	»	22
§ 5. Δευτέρα συζυγία εἰς ἰρ τοῦ ῥήμ. finir, τελειώνειν	»	29
§ 6. Τρίτη συζυγία εἰς οἱρ τοῦ ῥήματος recevoir, (ὑπο)δέχεσθαι, λαμβάνειν	»	35
§ 7. Τετάρτη συζυγία τοῦ ῥήμ. rendre, ἀποδίδειν.	»	40

Κεφάλαιον δεύτερον.

§ 8. Περὶ ἄρθρου.	»	41
---------------------------	---	----

Κεφάλαιον τρίτον.

§ 9. Περὶ οὐσαστικῶ ἢ ὀνόματος	»	46
--	---	----

Κεφάλαιον τέταρτον.

§ 10. Περὶ ἐπιθέτου	»	49
§ 11. Περὶ συγκριτικῶν καὶ ὑπερθετικῶν.	»	51
§ 12. Περὶ τῶν ὀριστικῶν καὶ ἀορίστων ἐπιθέτων	»	53
Περὶ τῶν ἀριθμητικῶν ἐπιθέτων	»	53
Περὶ τῶν τακτικῶν ἐπιθέτων	»	54
Περὶ τῶν δεικτικῶν ἐπιθέτων	»	55
Περὶ τῶν κτητικῶν ἐπιθέτων	»	56
Περὶ τῶν ἀορίστων ἐπιθέτων	»	57

Κεφάλαιον πέμπτον.

§ 13. Περὶ ἀντωνυμιῶν.	»	57
§ 14. Περὶ προσωπικῶν ἀντωνυμιῶν τοῦ ἀ. β'. καὶ γ'. προσώπου	»	68

§ 43. Περὶ τῶν δεικτικῶν ἀντωνυμιῶν . . .	σελίς	59
§ 46. Περὶ τῶν κτητικῶν ἀντωνυμιῶν . . .	»	60
§ 47. Περὶ τῶν ἀναφορικῶν ἀντωνυμιῶν . . .	»	60
§ 48. Περὶ τῶν ἀορίστων ἀντωνυμιῶν . . .	»	62

Κεφάλαιον ἕκτον.

§ 19. Περὶ μετοχῆς	»	62
§ 20. Περὶ παραγωγῆς τῶν χρόνων	»	63
§ 24. Περὶ τῶν ἀνωμάτων ῥημάτων	»	65
§ 22. Παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν τελικῶν στοιχείων τῶν τεσσάρων συζυγιῶν	»	72
§ 23. Συζυγία τῶν παθητικῶν ῥημάτων	»	74
§ 24. Συζυγία τῶν οὐδετέρων ῥημάτων	»	78
§ 25. Συζυγία τῶν ἀντωνυμικῶν ῥημάτων	»	82
§ 26. Περὶ τῶν ἀπροσώπων ῥημάτων	»	87
§ 27. Περὶ τῶν ἐρωτηματικῶν ῥημάτων	»	88
§ 28. Σχηματισμὸς τῆς δευτέρας συζυγίας	»	91
§ 29. Σχηματισμὸς τῆς τρίτης συζυγίας	»	93
§ 30. Σχηματισμὸς τῆς τετάρτης συζυγίας	»	96

§ 31. Περὶ τῶν ἀκλιτῶν μερῶν τοῦ λόγου.

Περὶ ἐπιβήματος	»	98
§ 32. Περὶ προθέσεως	»	100
§ 33. Περὶ συνδέσμου	»	102
§ 34. Περὶ ἐπιφωνήματος	»	102
§ 35. Ἰδιαιτεრაὶ παρατηρήσεις περὶ χρήσεως τινῶν λέξεων	»	103

*Πᾶν ἀντίτυπον, μὴ γέρον τὴν ἰδιόχειρόν μου ὑπογραφήν
καὶ τὴν σφραγίδα τοῦ καταστήματος, ὁ Κοραῆς, ἐν ᾧ πωλεῖ-
ται, καταδιώκεται κατὰ τὸν νόμον.*

ΠΑΡΟΡΑΜΑ.

Ἄντι τοῦ à cela chose, à cette, γράφε à cela, à cette chose.
σελ. 62, σποῦχ. 3.

ἄρχη-αρχὴ εἶδεν ἄλλοθεν
ἀρχὴς οὐκ ἔστι

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ ΝΕΑΣ ΜΕΘΟΔΟΥ

Τ Η Σ

ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

Περὶ τοῦ Γαλλικοῦ ἀλφαβήτου.

Τὸ ἀλφάβητον τῆς γαλλικῆς γλώσσης ἔχει εἴκοσι πέντε στοιχεῖα. Ταῦτα εἰσὶν :

a, b, c, d, e, f, g, h, i, j, k, l, m,
n, o, p, q, r, s, t, u, v, x, y, z.

Ταῦτα διαιροῦνται εἰς φωνήεντα καὶ εἰς σύμφωνα. Τὰ μὲν φωνήεντα εἶνε ἕξ,

a, e, i, o, u, y.

Τὰ δὲ σύμφωνα εἶνε δέκα ἐννέα,

b, c, d, f, g, h, j, k, l, m, n,
p, q, r, s, t, v, x, z.

α. Περὶ προφορᾶς τῶν φωνηέντων.

A.—Τὸ a προφέρεται ὡς τὸ ἡμέτερον α· εἶνε δὲ μακρὸν (long), ὅταν ἔχη τὴν περισπωμένην, ὡς εἰς τὴν λέξιν pâte (ζύμη), καὶ βραχὺ (bref) ὅταν δὲν περισπᾶται, patte, palate, (ποδάρι τοῦ ζώου, γεώμηλον) κτλ.

E. — Εἶνε τεσσάρων εἰδῶν e' e ἄφωνον (muet), ἔ ἀνοικτῶν (ouvert), ἔ κλειστῶν (fermé), ἔ μακρὸν (long). Τὸ e εἶνε ἄφωνον (muet) ὅταν δὲν δέχεται οὐδένα τῶν τόνων, ὡς petite, (μικρά), homme (ἄνθρωπος), demain (αὔριον), ὅπου σχεδὸν δὲν ἀκούεται. — Αὐτὸ τὸ e ἄφωνον προφέρεται ὡς a πρὸ τῶν ῥινοπροφέρτων m, n, ὡς temps (καιρὸς), temple (ναὸς), enfin (τέλος πάντων), encens (θυμίαμα), enivrer (μεθύειν), hennir (χρεμετίζειν). Ἐκτὸς ennemi (ἐχθρὸς), examen (ἐξέτασις), hymen (ὑμῆναιος), ὅπου προφέρεται ὡς ἔ ἀνοικτῶν. — Προφέρεται δὲ ὡς ἔ κλειστῶν (fermé) πρὸ τοῦ ἐπιρρίνου n, ὅταν ἔχη πρὸ αὐτοῦ τὸ i, ὡς bien (καλῶς), ancien-nne (ἀρχαῖος-α), Athénien-ne (Ἀθηναῖος-α) κλπ. — Ἐξαιροῦνται αἱ expérience (πειρα), orien (ἀνατολή), science (ἐπιστήμη), conscience (συνείδησις), impatience (ἀνυπομονησία), impatient-e (ἀνυπόμονος), patience (ὑπομονή) κλπ., ὅπου προφέρεται ὡς a. — Προσέτι αὐτὸ τὸ e ἄφωνον προφ. ὡς ἔ κλειστῶν καὶ εἰς τὰς λέξεις pied (ποῦς), fiel (χολή), nez (ῥίς), bouclier (ἀσπίς), καὶ πρὸ δύο συμφώνων, ὡς guerre (πόλεμος), tu appelles (καλεῖς), perte (ἀπώλεια), dessus (ἄνω), dessous (κάτω), καὶ εἰς τὴν λήγουσαν τῆς ἀπαρεμφάτου τῶν ῥημάτων τῆς α' συζυγίας, ὡς aimer (ἀγαπᾶν), appeler (καλεῖν) κτλ. Ἔτι δὲ καὶ εἰς ὅλα τὰ πληθ. δεῦτερα πρόσωπα τὰ λήγοντα εἰς ez, ὡς vous avez, vous étiez, vous aimerez, finissez κτλ.

E. — Τὸ ἔ ἀνοικτῶν ouvert, δέχεται τὴν βαρεῖαν ὡς σημεῖον τῆς προφορᾶς του, ὡς accès (προσέγγυσις), après (μετὰ, ἔπειτα), auriès (πλησίον), Philoclès (Φιλοκλῆς), père (πατήρ), mère (μήτηρ) κτλ.

E. — Τὸ ἔ κλειστῶν (fermé) δέχεται τὴν ὀξεῖαν καὶ προφέρεται κλειστῶς, ὡς fermé-e (κλειστὸς-ή), il régnait (ἐβασίλευε), la persévérance (ἡ καρτερία), la déesse (ἡ θεά), Cécropse (Κέκροψ) κτλ.

E. — Τὸ ἔ μακρὸν (long) προφέρεται μακρῶς, δεχόμενον τὴν περισπωμένην, ὡς tempête (τριχυμία), bête (ζῶον), bêtise (ἀνοησία, εὐήθεια), être (εἶναι), tête (κεφαλή) κτλ.

I. — Ὡς τὸ ἡμέτερον i, ἀλλὰ πρὸ τῶν ῥινοπροφέρτων m, n,

προφέρεται ὡς *e*, implacable (ἀδιάλλακτος), impossible (ἀδύνατον), impression (ἐντύπωσις), interrogatif-ive (ἐρωτηματικός-ή), intervention (παρέμβασις) κτλ. — Ἐκτὸς ὅτε εἶνε πρὸ δύο συμφώνων, ὡς immense (ἄπειρος), imminence (τὸ κατεπεῖγον), innocence (ἀθρότης), innoyé-ée (ἀκατωνόμαστος), κτλ. ὅπου προφέρεται ὡς *i* μετ' ἐμφάσεως. — Μακρὸν δὲ ὅταν δέχεται τὴν περισπωμένην, ὡς gîte (φωλεὰ τοῦ λαγωῦ) κτλ.

O. — Αὐτὸ προφέρ. ὡς τὸ ἡμέτερον *o*, μακρῶς δὲ ὅταν περισπᾶται, ὡς arôtre (ἀπόστολος), trône (θρόνος).

U. — Αὐτοῦ ἡ προφορὰ διδάσκεται διὰ ζώσης φωνῆς, ὡς *o* εἰς τὸ *Te Deum*, (δοξολογία Λατίνων), humble (ταπεινός-ή), εἰς αὐτὸ μετὰ δασείας προφορᾶς—ὡς *ou*, équateur (ἰσημερινός).

Y. — Σύγκειται ἐκ δύο *i*, *i*, προφέρεται δὲ ὡς *i*, εἰς τὰς λέξεις Smyrne (Σμύρνη), hymne (ὕμνος), hymen, τὸ *n* ἀκούεται, hyménéé (ὑμέναιος)· ὅταν ὁμως ἔχη πρὸ αὐτοῦ τὸ *a* τότε προφέρεται ὡς γιᾶ, γιῆ, ὡς aïtant=ayant (ἔχων), envoïer=envoyer (στέλλειν), balaiïtant=balayant (σκουπίζων).

β'. Περὶ συμφώνων.

B. — Ἡ προφορὰ του διὰ διδασκαλίας.

C. — Αὐτὸ προφέρεται ὡς *k* ἐντέλει πολλῶν λέξεων, ὡς *aves* (μετὰ, μαζὺ), sec-che (ξηρὸς-ά), échec (δυστύχημα, προσβολή), estoc (σπαθί μακρὸν καὶ στενὸν, στόκος) κτλ. ὁμοίως καὶ πρὸ τῶν φωνηέντων *a*, *o*, *u*, ἄνευ ὑποδιαστολῆς, ὡς *caille* (ὄρτικί), *cailler* (πήζειν), ἐξ οὗ καὶ τὸ *lait caillé* (ξυνόγαλον), *combatant* (μαχητής), *cuvette* (λεκάνη), *euve* (κάδος). — Ὡς *σ* δὲ πρὸ τῶν φωνηέντων *e*, *i*, καὶ τῶν *a*, *o*, *u*, μετὰ ὑποδιαστολῆς, ὡς *estel* (οὐράνιος), *cellule* (κελλίον), *ciselet* (μικρὰ γλυφίς),—*menaçant* (ἀπειλῶν), *limaçon* (σάλιαγκος), *je reçois* (ἔλαβον, ἐδέχθην).

D. — Ἐπίσης καὶ τούτου ἡ προφορὰ εἶνε διδακτὴ· ἀλλ' ὅταν συνεκφωνῆται μὲ τὸ ἀρκτικὸν φωνῆν τῆς ἐπομένης, προφέρ. ὡς *τ*, *de fond encomble* (ἐκ θεμελίων, κατακράτος), *grand homme* (μέγας ἀνὴρ)· ἄλλως δὲν ἀκούεται ἐν τέλει λέξεως.

F. — Ὡς τὸ ἡμέτερον φ, ὡς oeuf (ὠόν)· δὲν προφέρεται ὅταν συνάπτηται μὲ ἄλλην λέξιν, ὡς oeuf-frais (ὠὸν νωπὸν), καὶ εἰς τὸν πληθυντικὸν ἐπίσης. Ὅταν συνεκφωνῆται προφέρ. ὡς ν, neuf ans (ἐννέα ἔτη)· εἰς δὲ τὸ θηλυκὸν τρέπεται εἰς ν, brief-brève (βραχύς-εἶα), mail-ive (ἀφελής), tardif-ive (ὄψιμος) κτλ.

G. — Μόνου ὄντος, ἡ προφορά του εἶνε διδακτὴ· μετὰ δὲ τῶν φωνηέντων α, ο, ι, προφέρ. λαρυγγοπροφέρτως μετὰ τραχύτητος· ὡς galle (κακίδι), galet (λιθάρι στρογγυλὸν τοῦ αἰγιαλοῦ), godet (καυκι, τάσι), τὸ e προφ. ἀνοικτῶς, le folge (ὁ κόλπος),— μετὰ τοῦ ι πρὸ τῶν φωνηέντων e, i, ἐπίσης τραχέως, la guele (στόμα τοῦ ζώου), guitare (κιθάρα), μετὰ τοῦ η ἐν μὲν τῇ ἀρχῇ, ὡς γκνο, gnomon (γνώμων), gnostique (γνωστικὴ)· ἐν δὲ τῇ μέσῳ καὶ ἐν τέλει λέξεως, ὡς νια, νιε, magnanime (μεγαθύμως), magnétisme (μαγνητισμός), signé-ée (ὑπογεγραμμένος-η), la poignée (δραξ, φούκα).

H.— Δύο εἰδῶν ὑπάρχουσι, ἡ ἄφωνον, καὶ ἡ δασύ, ὡς héros (ἥρωας), hasard (τύχη, συγκυρία):

J. — Καὶ αὐτοῦ ἡ προφορά διὰ ζώσης φωνῆς.

K. — Ὡς τὸ ἡμέτερον κ.

L. — Ὡς λ, animal (ζῶον), le fiel (ἡ χολή), le ciel (ὁ οὐρανός) κλ. εἰς τινὰς δὲ ἄλλας περιστάσεις προφέρ. ὑγρῶς εἶτε μόνον, εἶτε διπλοῦν, ἔχον πρὸ αὐτοῦ τὸ ei, i, eui, oui κλπ., ὡς le soleil (ὁ ἥλιος), avril (ὁ ἀπρίλιος), le seuil (τὸ κατώφλιον), la grenouillère (ὁ βαθρακότοπος), la grenouille (ὁ βάθραξ)· ἐξαιρεῖται la ville (πόλις), village (χωρίον). Εἰς ἄλλας πάλιν προφέρ. ὡς λ, ὅπου τὸ i δὲν συλλαβίζεται μὲ τὸ l, ἀλλ' ἀποτελεῖ δίφθογγον μετὰ τοῦ πρὸ αὐτοῦ φωνηέντος, ὡς l'aile (ἡ πτέρυξ), ailé-ée (πτερωτὸς-ή).

M. — Μόνον, ὡς μ, mère, (μήτηρ), matinal-e (πρωϊνός-ή)· διπλοῦν, μετ' ἐμφάσεως immaculé-ée (ἄσπιλος), immédiat-e (ἄμεσος)· καὶ ἐν τέλει λέξεως ὡς ῥινοπρόφερ· n, faim (πεῖνα).

N. — Ὡς ν deviner (μαντεύειν), καὶ ἐν τέλει λέξεων ῥινοπροφέρτως, fin (τέλος), demain (αὔριον), bâton (ῥάβδος)· ἐκτὸς τῶν λέξεων hymen (ὑμέναιος), examen (εἰζέτασις), ὅπου τὸ n προφέρετ.

P. — Ὡς π, papillon (πεταλούδα).

Q. — Ὡς κ ἐντέλει τινῶν λέξεων, cinq (πέντε), coq (πετεινός) πανταχοῦ ἀλλοῦ συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ u, τὸ ὅποιον δὲν ἀκούεται διόλου, quatorze (δεκατέσσαρα), quoique (καίτοι) quinquina (κίνα).

R. — Προφέρ. ὡς τὸ ἡμέτερον ρ ἐν τέλει λέξεων, ὡς or (χρυσός), car (διότι), secour (βοήθεια), καὶ εἰς τὰ ἀπαρέμματα τῆς β' καὶ γ' συζυγίας, ὡς finir (τελειόνην), recevoir (λαμβάνειν)· εἰς δὲ τὴν πρώτην συζυγίαν δὲν ἀκούεται, ὡς aimer (ἀγαπᾶν), Monsieur (Κύριε). Ὅταν διπλασιάζεται, προφέρ. ἐντονώτερα, irreparable (ἀνεπανόρθωτος).

S. — Προφέρ. ἐν τέλει τινῶν λέξεων ὡς σ Mars (Ἄρης), Atlas (Ἄτλας), lis (κρίνος), fils (υἴος). Ὅταν δὲ συνεκφωνῆται μετὰ τοῦ ἀρκτικοῦ φωνήεντος τῆς ἐπομένης λέξεως, ἢ εὐρίσκηται ἐν μέσῳ δύο φωνήεντων, τότε προφέρεται ὡς ζ, des hommes heureux (ἄνθρωποι εὐτυχεῖς), resoudre (ἀνα-ἢ διαλύειν), resistance (ἀντίστασις).

T. — Ληκτικὸν ὄν, δὲν ἀκούεται, εἰμὴ εἰς τὸν συνδυασμὸν, ὡς petit-e (μικρὸς-ά), petit enfant (μικρὸν παιδίον)· πολλακίς προφέρ. ὡς σ ἐν τῷ μέσῳ λέξεων, la portion (ἡ μερίς), ambition (φιλοδοξία), la nation (τὸ ἔθνος).

V. — Ὡς β, la ville (ἡ πόλις), dévot-e (ὁ καὶ ἡ εὐλαβής).

X. — Ὡς ζ, explication (ἐξήγησις), explosion (ἐκρηξις)· — καὶ ὡς σ, soixante (ἐξήκοντα). — Τελικὸν ὄν δὲν ἀκούεται, ὡς prix (ἄξια), six (ἕξ). — Ὅταν συνεκφωνῆται μετὰ τοῦ ἀρκτικοῦ φωνήεντος τῆς ἐπομένης λέξεως προφέρ. ὡς ζ, ὡς καὶ ἐν τῷ μέσῳ μετὰ δύο φωνήεντων, ὡς six heures (ἕξ ὥραι), sixième (ἕκτος), καὶ ἐν τέλει φράσεως ὡς σ, il n' y a que six (σις) δὲν εἶνε εἰμὴ ἕξ.

Z. — Ὡς ζ.

γ'. Περὶ διφθόγγων καὶ τριφθόγγων.

Ὅταν δύο φωνήεντα συνεκφωνῶνται λέγεται διφθογγος, ὡς αἰ

δίφθογ. ai, ae, an, ei, eu, oe, ou, oi, αἶ δὲ ao, oa ὡς α
 και ο· ὡς aimer (ἀγαπᾶν), Aegion (Αἴγιον), le noyau (ὁ πυρὴν),
 le peintre (ὁ ζωγράφος), le Dieu (ὁ Θεός), Oedipe (Οιδίπους),
 courir (τρέχειν), coutre (ὑννίον), la fois (ἡ φορά), faon ὡς α
 (νεβρός), toast ὡς ο (πρόποσις)· fan, tost.

Ὅταν δὲ τρία φωνήεντα ἀποτελῶσι μίαν φωνήν, λέγεται τρί-
 φθογγος· ὡς αἶ eau, oeu, aou, les bateaux (τὰ πλοῖα), l' oeuf
 (τὸ ὠόν), août (ὡς ou, αὔγουστος)· oût.

Περὶ τῶν μερῶν τοῦ λόγου.

Τὰ μέρη τοῦ λόγου (le parties du discours) τῆς γαλλικῆς
 γλώσσης εἶνε δέκα· τὸ ῥῆμα (le verbe), τὸ ἄρθρον (l' article),
 τὸ ὄνομα (le nom), τὸ ἐπίθετον (l' adjectif, ἡ ἀντωνυμία (le
 pronom), ἡ μετοχὴ (le participe), ἡ πρόθεσις (la préposition), τὸ
 ἐπίρρημα (l' adverbe), ὁ σύνδεσμος (la conjonction), καὶ τὸ ἐπι-
 φώνημα (et l' interjection). Τούτων τὰ μὲν πρῶτα ἕξ εἶνε κλιτὰ
 (variables), τὰ δὲ τελευταῖα τέσσαρα ἀκλιτὰ (invariables).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Chapitre premier.

§ 1.

Παρατηρήσεις τινὲς περὶ τῶν βοηθητικῶν ῥημάτων καὶ τῶν
 τεσσάρων συζυγιῶν.

1. Αἱ ἐγκλίσεις εἶνε ἕξ (les modes). Ἡ ὀριστικὴ (l' indicatif),
 ἡ ὑποθετικὴ (le conditionnel), προστακτικὴ (impératif), ὑποτα-
 κτικὴ (subjunctif), ἀπαρέμφατος (infinitif) καὶ μετοχὴ (participe).
 Οἱ ἀριθμοὶ (les nombres) εἶνε δύο, ὁ ἐνικός (le singulier) καὶ ὁ
 πληθυντικός (le pluriel).—Τὰ πρόσωπα εἶνε τρία, καὶ διακρίνον-
 ται ἐκ τῶν ἀντωνυμιῶν je (ἐγώ), tu (σύ), il ou elle (οὗτος ἢ
 ἐκεῖνος, διὰ τὸ θηλυκὸν αὐτὴ ἢ ἐκεῖνη)· πληθυντ. nous (ἡμεῖς),

vous (ὁμοίως), ils (οὗτοι ἢ ἐκεῖνοι) καὶ διὰ τὸ θηλυκὸν elles (αὐταὶ ἢ ἐκεῖναι)· ὥστε τὰ γένη διακρίνονται εἰς τὰς ἀντωνυμίας μόνον εἰς τὰ τρίτα πρόσωπα τοῦ ἐνικοῦ καὶ τοῦ πληθυντικοῦ.

2. Οἱ χρόνοι εἶνε ὀκτώ, διαίρουσιν εἰς ἀπλοῦς καὶ συνθέτους· 4 ἀπλοῖ καὶ 4 σύνθετοι· (τούτων θὰ ἐκθέσωμεν τὴν σύνθεσιν καὶ σημασίαν των εἰς τὸν σχηματισμὸν τῶν ῥημάτων καὶ ἀμέσως ἀπὸ τοῦ avoir). Καὶ τοὺς ὀκτὼ τούτους χρόνους περιέχει ἡ ὀριστική· ἡ ὑποθετική τρεῖς, ἓνα ἀπλοῦν καὶ δύο συνθέτ. ἡ προστακτική ἓνα· ἡ ὑποτακτική τέσσαρας, δύο ἀπλοῦς καὶ δύο συνθέτους· ἡ ἀπαρέμφατος δύο, ἓνα ἀπλοῦν καὶ ἓνα σύνθετ. ἡ μετοχή δύο, ἓνα ἀπλοῦν καὶ ἓνα σύνθετον.

3. Τρεῖς εἶνε οἱ κυρίως χρόνοι καθ' οὓς γίνεται, θὰ γίνῃ, ἔγγινε τι, καὶ οὗτοι εἶνε ὁ ἐνεστώς, ὅστις παριστάνει τὴν πράξιν ὅτι γίνεται καθ' ὃν χρόνον ὁμιλεῖ τις· ὁ μέλλων, ὅστις φανερώνει τὴν πράξιν ὡς μέλλουσαν νὰ λάβῃ χώραν ἀρίστως· ὁ ἀόριστος φανερώνει τὴν πράξιν ὡς λαβοῦσαν χώραν εἰς χρόνον ἐντελῶς παρελθόντα· καὶ ἰδίως εἰς τὸν σχηματισμὸν ἐκάστου χρόνου.

4. Τὰ βοηθητικά ῥήματα εἶνε δύο, τὸ avoir (ἔχειν), καὶ τὸ être (εἶναι). Ἡ χρῆσις αὐτῶν γίνεται, τοῦ μὲν avoir εἰς ὅλα τὰ ῥήματα τὰ σημαίνοντα ἐνέργειαν σωματικὴν ἢ πνευματικὴν, ὡς j' ai reçu mes livres (ἔλαβον τὰ βιβλία μου), j' ai cru avoir vos livres (ἐνόμισα ὅτι ἔχω τὰ βιβλία σας)· τοῦ δὲ être εἰς ὅλα τὰ παθητικά καὶ αὐτοπαθητικά ἀνευ ἐξαιρέσεως καὶ εἰς πολλὰ τῶν οὐδετέρων, aller (πηγαίνειν), venir (ἔρχεσθαι), entrer (εἰσέρχεσθαι), sortir (ἐξέρχεσθαι), partir (ἀναχωρεῖν), devenir (γίνεσθαι) κτλ. ὡς παθητ. je suis aimé-e (ἀγαπῶμαι), j'ai-été aimé-e (ἠγαπήθην), αὐτοπαθητ. je me suis aimé-e (ἠγάπησα ἑμαυτὸν), ἐνταῦθα τὸ être εἶνε ἀντὶ τοῦ avoir, διὰ τοῦτο καὶ ἡ παθητικὴ μετοχὴ συμφωνεῖ μὲ τὴν δευτέραν ἀντωνυμίαν, ὡς ἄμεσον ἀντικείμενον ὅταν προηγῆται αὐτῆς. Χρησιμεύουσι δὲ τὰ βοηθητικά εἰς τὸν σχηματισμὸν ὅλων τῶν συνθέτων χρόνων γενικῶς ὅλων τῶν ῥημάτων, ὡς ἀκολούθως·

§ 2.

Σχηματισμὸς τοῦ βοηθητικοῦ avoir.

Formation du verbe auxiliaire avoir.

Indicatif présent.

Ὁριστικὴ ἐνεστώς.

j' ai (ἐγὼ) ἔχω τὸ βιβλίον μου, mon livre.

tu as (σύ) ἔχεις τὸ » σου, ton »

il ou elle a (ἐκεῖνος ἢ ἐκείνη) ἔχει son »

nous avons (ἡμεῖς) ἔχομεν notre »

vous avez (ὑμεῖς) ἔχετε votre »

ils ou elles ont (ἐκεῖνοι ἢ ἐκεῖναι) ἔχουσι

Σημ. Οὕτως ὁ μαθητὴς καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς χρόνους τῶν ῥημάτων πρέπει νὰ σκέπτηται μελετῶν ἢ ἀπαγγέλλων αὐτοὺς μετὰς ἀντωνυμίας, πρὸς διάκρισιν τῶν προσώπων· προσέτι ὁ χρόνος οὗτος παριστάνει ὀρισμένως, ὅτι εἶνε ἢ γίνεταί τι ἐνῶ ὁμιλεῖ τις· ὡς j' ai mon livre (ἐγὼ) ἔχω τὸ βιβλίον μου· vous avez votre pain (ὑμεῖς) ἔχετε τὸν ἄρτον σας κτλ.

Imparfait, Παρατατικός.

Ὁ χρόνος οὗτος εἶναι ἀπλοῦς καὶ φανερόναι τὴν πράξιν ὡς ἐνεστῶσαν ἀπέναντι ἄλλης παρελθούσης· οἶον, je mangeais quand vous entrâtes, (ἐγὼ) ἔτρωγον ὅταν εἰσῆλθητε κτλ.

J' avais (ἐγὼ) εἶχον.

tu avais »

il ou elle avait (ἐκεῖνος ἢ ἐκείνη) εἶχέ τι.

nous avions.

vous aviez.

ils ou elles avaient.

Prétérit-défini.

Ἀόριστος.

Εἶνε χρόνος ἀπλοῦς· παριστάνει δὲ τὸ ἔργον ὡς λαθὸν χώραν εἰς χρόνον ἐντελῶς παρελθόντα.

j' eus	mon canif (ἐγὼ) ἔλαβον τὸν σογιάν μου.
tu eus	
il eut	
nous eûmes	ἐλάβομεν notre. canif — votre. — leur.
vous eûtes	
ils eurent	

Prétérit- indéfini.

Παρακειμένος.

Εἶνε σύνθετος ἐκ τοῦ ἐνεστώτος τοῦ avoir καὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς eu τοῦ ἰδίου ῥήματος· παριστάνει τὴν πράξιν ὡς λαβοῦσαν χώραν εἰς χρόνον παρελθόντα καὶ μὴ οἶον j' ai eu une lettre hier ou aujourd' hui, ἔλαβον μίαν ἐπιστολὴν χθὲς (εἰς χρόνον παρελθόντα) ἢ σήμερον (εἰς χρόνον ἐνεστώτα). Αὕτη εἶνε ἡ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ α' ἀορίστου καὶ τοῦ παρακειμένου, ὅτι ἐκεῖνος μὲν μεταχειρίζεται εἰς χρόνον τετελεσμένον, οὗτος δὲ καὶ εἰς τετελεσμένον καὶ μὴ διὰ τὴν γλαφυρότητα· ἡ χρῆσις αὐτοῦ συνεχεστέρα τοῦ πρώτου.

j' ai eu	ἔλαβον σήμερον μίαν ἐπιστολὴν. J' ai eu aujourd' hui une lettre.
tu as eu	
il a eu	
nous avons eu	
vous avez eu	
ils ont eu.	

Préterit- antérieur.

Παρελθὼν προτεραῖος.

Εἶνε σύνθετος ἐκ τοῦ Prétérit-défini καὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς eu τοῦ ἰδίου ῥήματος· παριστάνει τὴν πράξιν ὡς λαβοῦσαν χώραν πρὸ ἄλλης τινὸς, εἰς χρόνον ἐπίσης παρελθόντα· ὡς quand j' eus mes cahiers, je sortis de chez-moi (ἀφοῦ ἔλαβον τὰ τετράδιά μου, ἐξῆλθον τῆς οἰκίας μου)· ἐκφράζεται δὲ καὶ διὰ τοῦ παρελθόντος τῆς ἀπαρεμφάτου· après avoir eu mes cahiers κτλ.

j' eus eu,
tu eus eu,
il eut eu,
nous eûmes eu,
vous eûtes eu,
il eurent eu.

Quand j' eus eu mes livres, je sortis de
chez moi.

Ἀφοῦ ἔλαβον τὰ βιβλία μου ἐξῆλθον τῆς
οἰκίας μου.

Plus-que-parfait.

Ὑπερσυντελικός.

Σύνθετος ἐκ τοῦ παρατατικοῦ τῆς ὀριστικῆς τοῦ avoir καὶ τῆς παθητικῆς τοῦ ἰδίου ῥήματος, καὶ παρασταίνει τὴν πράξιν ὡς παρελθοῦσαν αὐτὴν καθ' ἑαυτὴν, ἀλλὰ καὶ σχετικῶς πρὸς ἄλλην ἐπίσης παρελθοῦσαν, ὡς il avait eu son argent, quand vous vîntes.

j' avais eu,
tu avais eu,
il avait eu,
nous avions eu,
vous aviez eu,
ils avaient eu.

J' avais eu le lievre quand vous vîntes.

Εἶχον λάβει τὸν λαγῶν, ὅταν ἤλθατε.

Futur. Μέλλον α'.

Εἶνε χρόνος ἀπλοῦς, ὅστις φανερόναι τὴν πράξιν, ὅτι μέλλει ἀορίστως νὰ ἐκτελεσθῇ ὡς j' irai, ou j' irai de main à l' école. θὰ ὑπάγω, ἢ θὰ ὑπάγω αὔριον εἰς τὸ σχολεῖον.

j' aurai,
tu auras,
il aura,
nous aurons,
vous aurez,
ils auront.

Tu auras de main une lettre.

Θὰ λάβῃς αὔριον μίαν ἐπιστολήν.

Futur passé.

Μέλλον β'. ἢ παρελθών.

Χρόνος σύνθετος ἐκ τοῦ α' μέλλοντος τοῦ avoir καὶ τῆς πα-

θητικῆς μετοχῆς τοῦ ἰδίου ῥήματος· ἡ χρῆσις του εἶνε ὅταν θέλωμεν νὰ παραστήσωμεν τὴν πράξιν ὡς τετελεσμένην τῆς μελ-
 λούσης ὠρισμένης ἐποχῆς· οἷον, il aura terminé de main son
 ouvrage· θέλει ἔχει τετελεσμένον αὐριον τὸ ἔργον του, καὶ ἐπ'
 ἀρίστω· ils vous feront la réponse quand ils auront eu votre
 lettre· θέλουσι σᾶς κάμει τὴν ἀπάντησιν, ἀφοῦ λάβωσι τὴν ἐπι-
 στολὴν σας.

j' aurai eu,
 tu auras eu,
 il aura eu,
 nous aurons eu,
 vous aurez eu,
 ils auront eu.

Quand il aura eu son cheval, il sortira
 à la promenade.
 Ἀφοῦ λάβῃ τὸν ἵππον του, θὰ ἐξέλθῃ εἰς
 τὸν περίπατον.

Conditionnel, ὑποθετικῆ.

Présent, ἐνεστώς.

Εἶνε χρόνος ἀπλοῦς, καὶ ἡ χρῆσις αὐτοῦ γίνεται ὅταν λέγη-
 τις, ὅτι ἡ πράξις θὰ ἐγίνετο, ἢ ὅτι ἤθελε γίνεαι, ἀφαιρουμένης τῆς
 ὑποθέσεως, ἣτις ἐκφράζεται εἰς παρατατικὸν ἀπὸ ἐνεστώτα, καὶ
 εἰς ὑπερσυντελικὸν ἀπὸ τοὺς δύο παρωχημένους τύπους της· ὡς
 vous rempliriez vos devoirs, si vous étiez raisonnable· θὰ ἐκ-
 πληρῶνῃτε τὰ χρέη σας, ἐὰν ἦσθε φρόνιμος· καὶ, vous auriez
 rempli vos devoirs, si vous aviez été raisonnable· ἠθέλατε ἐκ-
 πληρῶσαι τὰ χρέη σας, ἐὰν ἦσθε φρόνιμος.

Μεταχειρίζονται τὴν ὑποθετικὴν καὶ ὅτε θέλῃ τις νὰ συμβου-
 λεύσῃ τινα, οἰκονομῶν τὸ εὐηρέθιστον αὐτοῦ, λέγει, ἀντὶ τῆς ὀρι-
 στικῆς, je vous conseille, ὡς παρ' ἡμῖν, je vous conseillerais de
 faire . . . ὑπονοουμένης πάντοτε ὑποθετικῆς τινος προτάσεως· ὡς
 si vous me demandiez mon opinion. — Προσέτι καὶ ὅταν θέλῃ
 τις νὰ ζητήσῃ χάριν παρ' ἄλλου, ἀντὶ τῆς ὀριστικῆς je vous
 prie . . . λέγει, je vous prierais de vouloir bien κτλ. θὰ σᾶς πα-
 ρεκάλουν νὰ λάβῃτε τὴν καλοσύνην νὰ μου κάμῃτε . . . ὑπονοου-
 μένης τῆς ὑποθετ. si je ne craignais de vous paraître indiscret,
 ἐὰν δὲν ἐφοβοῦμην μὴ σᾶς φανῶ ἀδιάκριτος.

j' aurais,
tu aurais,
il aurait,
nous aurions,
vous auriez,
ils auraient.

Tu aurais ta lettre, si tu allais à la poste.
Θὰ ἐλάμβανες τὴν ἐπιστολήν σου, ἐὰν ἐ-
πήγαινες εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.

Passé. Παρωχημένος.

j' aurais eu,
tu aurais eu,
il aurait eu,
nous aurions eu,
vous auriez eu,
ils auraient eu.

Il aurait eu sa lettre s' il était allé à la poste.

"Ἦθελε λάβει τὴν ἐπιστολήν του, ἐὰν εἶ-
χεν ὑπάγη εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.

Ὁ χρόνος οὗτος εἶνε σύνθετος ἐκ τοῦ ἐνεστῶτος τῆς ὑποθετι-
κῆς καὶ τῆς παθητικῆς τοῦ avoir. Ὡς καὶ ὁ ἐπόμενος ἐκ τοῦ πα-
ρατατικῆς τῆς ὑποτακτικῆς τοῦ avoir, que j' eusse, ἀφαιρέσει
τοῦ que j' eusse καὶ τῆς παθητικῆς μετχ. τοῦ ἰδίου j' eusse eu,
ὅστις λέγεται

Ὁ αὐτὸς καὶ ἄλλως.

j' eusse eu,
tu eusses eu,
il eût eu,
nous eussions eu,
vous eussiez eu,
ils eussent eu.

Il eût eu ses livres s' il était allé les che-
cher.

"Ἦθελε λάβει τὰ βιβλία του ἐὰν ἐπή-
γαινε νὰ τὰ ζητήσῃ.

Impératif. Προστακτικὴ.

Α' καὶ γ' ἐνικὸν δὲν ἔχει, ὡς καὶ γ' πληθυντικόν, ἀλλὰ δα-
νεῖζεται τὰ δύο τελευταῖα ἐκ τῆς ὑποτακτικῆς· ἐκφράζει δὲ τὴν
ιδεάν τῆς θελήσεως, τῆς προτροπῆς, τῆς ἐπιθυμίας καὶ τῆς προσ-
ταγῆς εἰς μέλλοντα χρόνον καὶ ἐνεστῶτα· ὡς remplissez vos
devoirs· ἐκπληρώσατε τὰ χρέη σας· ὡς,

aie,
(qu' il ait,
ayons,
ayez,
(qu' ils aient.

Ἐχε τὸν πῖλόν σου·
son chapeau· ἄς ἔχη τὸν πῖλόν του· ὑποτκ.
(ἄς) ἔχωμεν notre chapeau·
ἔχετε votre »
ἄς ἔχωσι leur »

Subjonctif présent ou futur.

Ὑποτακτικὴ ἐνεστῶς ἢ μέλλον.

1. Ἡ ἐγκλισις αὕτη εἶνε τῆς θελήσεως, τῆς ἐπιταγῆς, τῆς ἐπιθυμίας, τῆς ἀμφιβολίας, τοῦ φόβου· δηλαδή ὅσα ῥήματα ἔχουσι μίαν τῶν ἄνω σημασιῶν ἀπαιτοῦσι τὴν ὑποτακτικὴν εἰς χρόνον ἐνεστῶτα ἢ μέλλοντα· ὡς θέλω, je veux, j' exige, je désire, je doute que vous fassiez votre devoir, ἀμφιβάλλω ὅτι κάμνετε, ἢ ὅτι θὰ κάμητε τὸ χρέος σας. — 2. Ἀπὸ χρόνον ἐνεστῶτα ἢ μέλλοντα τῆς ὀριστικῆς μεταχειρίζομεθα τὸν ἐνεστῶτα ἢ τὸν παρελθόντα τῆς ὑποτακτικῆς, κατὰ τὸν χρόνον τὸν ὅποιον θέλομεν νὰ ἐκφράσωμεν σχετικῶς πρὸς τὸν τῆς ὀριστικῆς· τὸν μὲν ἐνεστῶτα, διὰ χρόνον ἐνεστῶτα ἢ μέλλοντα εἰς τὴν ὑποτακτικὴν, τὸν δὲ παρελθόντα διὰ παρελθόντα· οἷον, je doute, je doute que vous étudiez maintenant, demain· ἀμφιβάλλω, θὰ ἀμφιβάλλω, ὅτι μελετᾶτε τώρα, ἢ ὅτι θὰ μελετήσητε αὔριον· διὰ τὸν παρελθόντα, que vous ayez étudié hier. — 3. Μεταχειρίζομεθα προσέτι τὴν ὑποτακτικὴν μετὰ τὸ ἀρνητικὸν ἢ ἐρωτηματικὸν ῥῆμα, ὅταν ὑπάρχη αὐτῷ ἀμφιβολία· ὡς, je ne crois pas qu' il vienne, δὲν πιστεύω νὰ ἔλθῃ — croyez-vous qu' il vienne? πιστεύετε ὅτι θὰ ἔλθῃ; — 4. Μετὰ τὸ τριτοπρόσωπον, ἢ ὡς τοιοῦτον ἐκληφθέν· ὡς, il semble, il convient, il est juste qu' il vienne· ἐκτὸς ὅτε τὸ ἀπρόσωπον συνοδεύηται ἐξ ἐμμέσου συμπληρώματος, ἐπειδὴ τότε φανερόναι κάποιαν θετικότητα ἢ ὀριστικότητα· ὡς, il me semble, il vous semble, il est sur qu' il vient, qu' il a raison. — 5. Καὶ μετὰ τὰ συναπτικὰ ἐπίθετα dont, qui καὶ τὸ ἐπίρρημα οὐ, ὅτε ἕκαστον ἔχη πρὸ αὐτοῦ τὰ, le seul, peu, le plus, le moins, le mieux, la plus, la moins κλ. ὡς, le chien est le seul animal dont la fidélité soit à l' épreuve, ὁ σκύλος εἶνε τὸ μόνον ζῶον, τοῦ ὁποίου ἡ πίστις εἶνε δεδοκιμασμένη.

6. Ὅτε δὲ τὸ ῥῆμα εἰς τὴν ὑποτακτικὴν ἀκολουθῆται ὑπὸ ἐκφράσεως ὑποθετικῆς, τότε μεταχειρίζομεθα τὸν παρατατικὸν τῆς ὑποτακτικῆς, ἀντὶ τοῦ ἐνεστῶτος, διὰ νὰ ἐκφράσωμεν

χρόνον ἐνεστῶτα ἢ μέλλοντα καὶ τὸν ὑπερσυντελικόν, ἀντὶ τοῦ παρελθόντος, διὰ παρελθόντα· ὡς, je doute, je douterai que vous étudiassez maintenant, demain, si l' on ne vous y contraignait· ἀμφιβάλλω ὅτι σπουδάζετε, ἢ ὅτι θὰ σπουδάσητε ἐὰν δὲν σᾶς ἠνάγκαζέ τις.

7. Μετὰ τὸν παρατατικὸν τῆς ὀριστικῆς, τὸν ὑπερσυντελικόν, τοὺς παρελθόντας καὶ τοὺς ὑποθετικούς μεταχειρίζομεθα τὸν παρατατικὸν τῆς ὑποτακτικῆς διὰ νὰ ἐκφράσωμεν χρόνον ἐνεστῶτα ἢ μέλλοντα κατὰ τὴν ἔννοιαν, καὶ τὸν ὑπερσυντελικόν διὰ παρελθόντα· ὡς, je douterais qu' il étudiât aujourd' hui, demain· θὰ ἀμφιβάλλον ὅτι σπουδάζετε σήμερον, ἢ θὰ σπουδάσητε αὔριον· τὸν ὑπερσυντλ. je croirais que vous eussiez étudié la semaine passée· θὰ ἐνόμιζον ὅτι ἐμελετήσατε τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα.

8. Ἡ ἔγκλισις αὕτη ἐκφράζει καὶ τὴν εὐκτικὴν ὅταν εὐχόμεθα ἢ ἐπιθυμῶμεν νὰ ἀπολαύσωμεν τι· ὡς, que Dieu vous conserve, εἶθε ὁ Θεὸς νὰ σᾶς διατηρῇ· εἶθε ὁ υἱός μου νὰ ἔλθῃ, que mon fils vienne. Ainsi soit-il (γένοιτο). Ainsi le ciel vous soit propice, (οὕτως) εἶη σοι ὁ Θεὸς βοηθός.

Présent. Ἐνεστῶς.

que j' aie,		Je crois qu' ils aient leur chien.
que tu aies,		
qu' il ait,		
que nous ayons,		
que vous ayez,		
qu' ils aient.		Νομίζω ὅτι ἔχουσιν, ἢ ὅτι θὰ λάβωσι τὸν σκύλον των.

Imparfait. Παρατατικός.

que j' eusse,		Il doutait que vous eussiez vos souliers.
que tu eusses,		
qu' il eût,		
que nous eussions,		
que vous eussiez,		
qu' ils eussent.		Ἐμφιβάλλον ὅτι ἔχετε, ἢ θὰ ἔχητε τὰ σανδάλιά σας.

Subjonctif passé. Παρελθών.

Εἶναι σύνθετος ἐκ τοῦ ἐνεστώτος τῆς ὑποτακτικῆς τοῦ **avoir** καὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς τοῦ ἰδίου ῥήματος· ὡς,

Que j' aie eu,
que tu aies eu,
qu' il ait eu,
que nous ayons eu,
que vous ayez eu,
qu' ils aient eu.

Je doute que vous ayez eu hier la lettre.

Ἄμφισβάλω ὅτι ἐλάβατε χθές τὴν ἐπιστολήν.

Plus-que-parfait.

Ὑπερσυντελικός.

Εἶνε σύνθετος ἐκ τοῦ παρατατικοῦ τῆς ὑποτακτικῆς τοῦ **avoir** καὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς **eu** τοῦ ἰδίου ῥήματος.

Que j' eusse eu,
que tu eusses eu,
qu' il eût eu,
que nous eussions eu,
que vous eussiez eu,
qu' ils eussent eu.

Il a douté que vous eussiez étudié hier.

Ἠμφίβαλεν ὅτι ἐμελετήσατε χθές.

Infinitif. Ἀπαρέμφατος.

Τὸ ἀπαρέμφατον μεταχειρίζεται ἢ ὡς ὑποκείμενον, ἢ ὡς ἀντικείμενον. **Lire trop et lire trop peu sont deux défauts.** Τὸ ἀναγινώσκειν παρὰ πολὺ καὶ τὸ ἀναγινώσκειν πολλὰ ὀλίγον εἶνε δύο ἐλατώματα.

Avoir, ἔχειν il peut avoir son argent.

Δύναται νὰ λάβῃ τὰ χρήματά του.

Passé. Παρελθών.

Εἶνε σύνθετος ἐκ τοῦ ἐνεστώτος τῆς ἀπαρεμφάτου τοῦ **avoir** καὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς τοῦ ἰδίου ῥήματος.

Avoir eu; après avoir eu mon argent je suis sorti.

Ἄφου ἔλαβον τὰ λεπτὰ μου ἐξῆλθον.

Participe. Μετοχή.

Διακρίνει τις δύο είδη, τὴν ἐνεστώσαν, λήγουσαν πάντοτε εἰς *ant*, χωρὶς νὰ ἐμφαίνῃ οὔτε γένος, οὔτε ἀριθμὸν εἰς ὅλα γενικῶς τὰ ῥήματα, καὶ τὴν παρωχημένην, λήγουσαν εἰς *é, i, u, t, ἢ s, ayant, λαμβάνων, σα, ον, τες, ουσαι, τα.*

Passé. Παρελθούσα.

Σύνθετος ἐκ τῆς ἐνεστώσης καὶ τῆς παθητικῆς *eu*.

Ayant-eu, λαβὼν, σα, ὄν

Mes enfants, ayant eu leurs livres, partirent pour l'école.

Τὰ παιδιὰ μου, λαβόντα τὰ βιβλία των, ἀνεχώρησαν διὰ τὸ σχολεῖον.

Passif. Παθητική.

Eu-e εἰλημμένος-η.

Σημείωσις. Ὅλοι οἱ ἄνω κανόνες περὶ τῆς χρήσεως τῶν ἐγκλίσεων καὶ τῶν χρόνων ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὸ *être*, καὶ εἰς ὅλας τὰς συζυγίας.

§ 3.

Verbe auxiliaire être. Ἑῤῥμα βοηθητικὸν εἶναι.

Indicatif présent. Ὀριστικὴ ἐνεστώς.

Singulier. ἐνικός.

Je suis, (ἐγὼ) εἶμαι,

tu es, (σύ) εἶσαι.

il est, (ἐκεῖνος) εἶναι,

nous sommes, (ἡμεῖς) εἴμεθα,

vous êtes, (σεῖς) εἶσθε.

ils sont, (ἐκεῖνοι) εἶνε.

Mes frères sont chez nous.

Οἱ ἀδελφοί μου εἶνε εἰς τὴν οἰκίαν μας.

Σημ. Περὶ τῆς χρήσεως αὐτοῦ ὄρα Κεφάλ. 1, ἐδάφ. 4, σελ. 7.

Imparfait. Παρατατικός.

J' étais,

tu étais,

Il était chez-lui quand j' y suis allé.

il était,
nous étions,
vous étiez,
ils étaient.

Ἦτον εἰς τὴν οἰκίαν του ὅταν ὑπῆγον ἐκεῖ.

Prétérit défini.

Παρελθὼν τετελεσμένος.

je fus,
tu fus,
il fut,
nous fûmes,
vous fûtes,
ils furent.

Je fus hier chez lui.

Ἐγένετο ἡ ὑπῆγον χθὲς εἰς τὴν οἰκίαν του.

Prétérit indéfini.

Παρακείμενος, ἢ τετελεσμένος καὶ μὴ διότι μετεχειρίζεται καὶ εἰς παρελθόντα καὶ μὴ.

Σύνθετος ἐκ τοῦ ἐνεστώτος τοῦ avoir j' ai, καὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς ἐτέ τοῦ être.

j' ai été,
tu as été,
il a été,
nous avons été,
vous avez été,
ils ont été.

Tu es allé hier, ou aujourd' hui, à l' église.

Ἦπῆγες χθὲς, ἢ σήμερον εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

Prétérit entérieur.

Παρελθὼν πρότερατος ἄλλου χρόνου παρελθόντος.

Σύνθετος ἐκ τοῦ prétérit défini τοῦ avoir καὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς τοῦ être, ἐτέ.

j' eus été,
tu eus été,
il eut été,
nous eûmes été,
vous eûtes été,
ils eurent été.

Quand ils eurent été chez le médecin, ils le prièrent de . . .

Ὅταν ἐγένοντο παρὰ τῷ ἰατρῷ τὸν παρκαλέσαν νὰ . . .

Plus-que-parfait.

Ὑπερσυντελικός.

Σύνθετος ἐκ τοῦ παρατατικοῦ τῆς ὀριστικῆς τοῦ avoir καὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς τοῦ être, ἐτέ.

J' avais été,
tu avais été,
il avait été,
nous avions été,
vous aviez été,
ils avaient été.

J' avais été à la campagne quand vous
vintes.
Εἶχον ὑπάγει εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὅταν ἤλ-
θατε.

Futur premier.

Μέλλων πρῶτος, ἀπλοῦς.

Je serai,
tu seras,
il sera,
nous serons,
vous serez,
ils seront.

ἔσομαι,
ἔση, | εἰς τὸ σχολεῖον,
ἔσεται, | à l' école.
ἔσόμεθα,
ἔσεσθε,
ἔσονται.

Futur passé.

Μέλλων δεύτερος.

Σύνθετος ἐκ τοῦ μέλλοντος ἀ. τοῦ avoir καὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς τοῦ être, ἐτέ.

J' aurai été,
tu auras été,
il aura été,
nous aurons été,
vous aurez été,
ils auront été.

Quand il aura été à l' église, il enten-
dra la messe.
Ἄφοῦ ὑπάγη εἰς τὴν ἐκκλησίαν, θὰ ἀ-
κούσῃ τὴν λειτουργίαν.

Conditionnel présent.

Ὑποθετικὴ ἐνεστώς, ἀπλοῦς.

Je serais,
tu serais,

Ils seraient chez eux, si le temps le leur
permettait.

il serait,
nous serions,
vous seriez,
ils seraient.

Θὰ ὑπήγαινον εἰς τὴν οἰκίαν των, ἐὰν δ
καιρὸς τοῖς τὸ ἐπέτρεπεν.

Conditionnel passé.

Ὑποθετικὴ παρελθοῦσα.

Σύνθετος ἐκ τοῦ ἐνεστώτος τῆς ὑποτακτικῆς τοῦ avoir καὶ
τῆς παθητικῆς μετοχῆς τοῦ être, ἐτέ.

J' aurais été,
tu aurais été,
il aurait été,
nous aurions été,
vous auriez été,
ils auraient été.

Il aurait été au théâtre, s' il avait
eu la permission de . . .

Ἦθελεν ὑπάγει, ἢ ἤθελεν εἶσθαι εἰς τὸ
θέατρον, ἐὰν εἶχε λάβῃ τὴν ἄδειαν
τοῦ . . .

Le même autrement, ou,

On dit aussi.

Ὁ αὐτὸς καὶ ἄλλως, ἢ,

λέγεται ὡσαύτως.

J' eusse été,
tu eusses été,
il eût été,
nous eussions été,
vous eussiez été,
ils eussent été.

Il eût été au théâtre κτλ.

Impératif. Προστακτικὴ.

Ὅρα σελ. 12, προστακτικὴ τοῦ avoir.

Sois,
qu' il soit.
soyons,
soyez,
qu' ils soient.

Ἔσω εἰς τὴν οἰκίαν μας·

Sois, qu' il soit chez nous.

Ἄς εἴμεθα εἰς τὴν οἰκίαν μας.

ἔστε » »

ἄς εἶνε » »

Subjonctif présent, ou futur. Ὑποτακτικὴ

Ἐνεστώτῳ ἢ μέλλον.

Σημ. ὄρα σελ. 13, ὑποτακτικὴν.

que je sois,
que tu sois,
qu' il soit,
que nous soyons,
que vous soyez,
qu' ils soient.

Tu crois qu' il soit demain chez lui!
Νομίζεις ὅτι θὰ ἦνε αὔριον εἰς τὸ δω-
μάτιόν του.

Imparfait, Παρατατικός.

Simple, ἀπλοῦς.

que je fusse,
que tu fusses,
qu' il fût,
que nous fussions,
que vous fussiez,
qu' ils fussent.

Je croyais que tu fusses à l' école.
Ἐνόμιζον ὅτι εἶσαι, ἢ θὰ εἶσω εἰς τὸ
σχολεῖον.

Passé. Παραελθών.

Εἶνε σύνθετος ἐκ τοῦ ἐνεστώτῳ τῆς ὑποτακτικῆς τοῦ avoir,
καὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς τοῦ être, été.

que j' aie été,
que tu aies été,
qu' il ait été,
que nous ayons été,
que vous ayez été,
qu' ils aient été,

Vous doutez que j' aie été à l' école.
Ἀμφιβάλλετε ὅτι ὑπῆγον εἰς τὸ σχο-
λεῖον.

Plus-que-parfait.

Ὑπερσυντελικός.

Σύνθετος ἐκ τοῦ παρατατικοῦ τῆς ὑποτακτικῆς τοῦ avoir καὶ
παθητικῆς μετοχῆς τοῦ être, été.

que j' eusse été,
que tu eusses été

Il croyait que vous eussiez été au
café

qu' il eût été,		'Ενόμιζεν ὅτι εἶχετε ὑπάγει, ἢ ὅτι ἠθέλατε εἶσθαι εἰς τὸ καφενεῖον.
que nous eussions été,		
que vous eussiez été,		
qu' ils eussent été.		

Infinitif Présent.

Ἀπαρέμφατος ἐνεστώς.

être.		Vous devez être chez moi.
		'Οφείλετε νὰ εἰσθε εἰς τὴν οἰκίαν μου.

Passé, παρελθόν.

Avoir été.

Σύνθετος ἐκ τοῦ ἐνεστώτος τῆς ἀπαρεμφάτου τοῦ avoir καὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς τοῦ être, été.

Après avoir été à Paris quatre ans, je partis.

Ἄφου ἐστάθην εἰς Παρισίους τέσσαρα ἔτη, ἀνεχώρησα.

Participe, présent.

Μετοχῆ, ἐνεστώς, ἀπλοῦς.

Étant, ὄν, οὔσα, ὄν, ὄντες, οὔσαι, ὄντα.

Étant chez moi, je médite.

Ἵὼν ἐν τῷ δωματίῳ μου, μελετῶ.

Passé παρελθοῦσα.

Σύνθετος ἐκ τῆς ἐνεστώσης μετοχῆς τοῦ avoir καὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς τοῦ être, été.

Ayant été.

Ayant été auprès de vous, j' appris que . . .

Γενόμενος ἢ σταθεὶς παρ' ὑμῶν, ἔμαθον ὅτι . . .

Passif. Παθητική.

Été.

§ 4.

Première conjugaison en, er du verbe aimer.

Πρώτη συζυγία εν, er τοῦ ῥήματος ἀγαπᾶν.

Indicatif présent.

Ὅριστικὴ ἐνεστώς.

J' aime,
tu aimes,
il aime,
nous aimons,
vous aimez,
ils aiment.

Ils aiment beaucoup la méditation.

Ἀγαπῶσι πολὺ τὴν μελέταν.

Imparfait. Παρατατικός.

J' aimais,
tu aimais,
il aimait,
nous aimions,
vous aimiez,
ils aimaient.

Elle aimait son chien, quoique je lui eusse dit de ne pas l'aimer.

Ἠγάπα τὸν σκύλον της, ἂν καὶ τῇ εἶπον νὰ μὴ τὸν ἀγαπᾷ.

Prétérit défini.

Παρελθὼν τετελεσμένος.

J' aimai,
tu aimas,
il aima,
nous aimâmes,
vous aimâtes,
ils aimèrent.

Elles aimèrent leurs mères.

Ἠγάπησαν τὰς μητέρας των.

Prétérit indéfini.

Παρακείμενος.

J' ai aimé,
tu as aimé,
il a aimé,
nous avons aimé,
vous avez aimé,
ils ont aimé.

J' ai plus aimé mon oiseau aujourd'hui que hier.

Ἠγάπησα περισσότερον σήμερον τὸ πουλί μου παρὰ χθές.

Prétérit antérieur.

Παρελθών προτεραίος.

Σύνθετος ἐκ τοῦ ἀορίστου α' τοῦ avoir καὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς τοῦ aimer, aimé-e.

J' eus aimé,
tu eus aimé,
il eut aimé,
nous eûmes aimé,
vous eûtes aimé,
ils eurent aimé.

Quand j' eus tant aimé mon petit oiseau, je l' ai perdu.
Ἄφ' οὗ ἠγάπησα τόσον τὸ πουλάκι μου, τὸ ἔχασα.

Plus-que-parfait.

Ὑπερσυντελικός.

Σύνθετος ἐκ τοῦ παρατατικοῦ τῆς ὀριστικῆς τοῦ avoir καὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς τοῦ aimer, aimé-e.

J' avais aimé,
tu avais aimé,
il avait aimé,
nous avions aimé,
vous aviez aimé,
ils avaient aimé.

J' avais aimé mon livre, quand vous aimâtes le vôtre.
Ἐἶχον ἀγαπήσει τὸ βιβλίον μου, ὅταν σεῖς ἠγαπήσατε τὸ ἰδικόν σας.

Futur. Μέλλων, ἀπλοῦς.

J' aimerai,
tu aimeras,
il aimera,
nous aimerons,
vous aimerez,
ils aimeront.

J' aimerai l' école comme mes yeux.
Θὰ ἀγαπήσω τὸ σχολεῖον ὡς τὰ μάτια μου.

Futur antérieur ou passé.

Μέλλων προτεραίος ἢ παρελθών.

Σύνθετος ἐκ τοῦ μέλλοντος α' τοῦ avoir καὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς τοῦ aimer, aimé-e.

J' aurai aimé,
tu auras aimé,
il aura aimé,
nous aurons aimé,
vous aurez aimé,
ils auront aimé.

Quand j' aurai aimé l' étude, je deviendrai un homme érudit.

Ἄφοῦ ἀγαπήσω τὴν σπουδὴν, θὰ γίνω ἄνθρωπος πολυμαθής.

Conditionnel présent.

Ὑποθετικὴ ἐνεστώσ, ἀπλοῦς.

J' aimerais,
tu aimerais,
il aimerait,
nous aimerions,
vous aimeriez.
ils aimeraient.

J' aimerais l' étude, si la paresse et le désordre ne m'empêchaient pas.

Θὰ ἠγάπων τὴν σπουδὴν, ἐὰν ἡ ἀνηρία καὶ ἡ ἀταξία δέν με ἠμποδίζον.

Conditionnel passé.

Ὑποθετικὴ, παρελθούσα.

Σύνθετος ἐκ τοῦ ἐνεστώτος τῆς ὑποθετικῆς τοῦ avoir καὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς τοῦ aimer, aimé-e.

J' aurais aimé,
tu aurais aimé,
il aurait aimé,
nous aurions aimé,
vous auriez aimé,
ils auraient aimé.

Vous auriez aimé l' étude, si vous aviez été sage.

Ἦθέλετε ἀγαπήσει τὴν σπουδὴν, ἐὰν εἴσθε φρόνιμος.

On dit aussi.

Λέγεται ὡσαύτως.

Σύνθετος ἐκ τοῦ παρατατικοῦ τῆς ὑποτακτικῆς τοῦ avoir καὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς τοῦ aimer aimé-e.

J' eusse aimé,
tu eusses aimé,
ils eût aimé,
nous eussions aimé,
vous eussiez aimé,
ils eussent aimé.

Τὸ αὐτὸ παράδειγμα.

Impératif Προστακτική.

*Η ἔγκλισις αὕτη ἔχει τρία μόνον πρόσωπα, τὸ ἐνικὸν δεύτερον καὶ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον τοῦ πληθυντικοῦ ὡς,

Aime la sagesse,	Ἀγάπα τὴν φρόνησιν,
aimons l' application,	ἄς ἀγαπῶμεν τὴν ἐπιμέλειαν.
aimez »	ἀγαπάτε »

Subjonctif, présent ou futur.

Ὑποτακτικὴ ἐνεστώσως ἢ μέλλων.

*Ὅρα σελ. 13, ἐδάφ. 1.

Que j' aime,		J' espère que vous aimiez désormais
que tu aimes,		votre petite soeur.
qu' il aime,		Ἐλπίζω ὅτι θὰ ἀγαπάτε τοῦ λοιποῦ
que nous aimions,		τὴν μικράν σας ἀδελφὴν.
que vous aimiez,		
qu' ils aiment.		

Imparfait. Παρατατικός.

Que j' aimasse,		Je crains qu' ils aimassent l' étude.
que tu aimasses,		Ἐνόμισα ὅτι ἀγαπῶσι, ἢ θὰ ἀγα-
qu' il aimât,		πήσωσι τὴν σπουδὴν.
que nous aimassions,		
que vous aimassiez,		
qu' ils aimassent.		

Prétérit. Παραελθών.

Σύνθετος ἐκ τοῦ ἐνεστώτος τῆς ὑποτακτικῆς τοῦ avoir καὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς aimé-e.

Que j' aie aimé,		Je doute que vous ayez aimé vos
que tu aies aimé,		leçons.
qu' il ait aimé,		Ἀμφισβάλλω ὅτι ἠγαπήσατε τὰ μα-
que nous ayons aimé,		θήματά σας.
que vous ayez aimé,		
qu' ils aient aimé,		

Plus-que-parfait.

Ἵπερσυντελικός.

Σύνθετος ἐκ τοῦ παρατατικοῦ τῆς ὑποτακτικῆς τοῦ avoir καὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς τοῦ aimer, aimé-e.

Que j' eusse aimé,
que tu eusses aimé,
qu' il eût aimé,
que nous eussions aimé,
que vous eussiez aimé,
qu' ils eussent aimé.

J'ai cru que vous eussiez aimé
votre chien.

Ἐνόμισα ὅτι εἶχετε ἀγαπήσει
τὸν σκύλον σας.

Infinitif présent.

Ἀπαρέμφατος ἐνεστώσ.

Aimer.

Je veux aimer toujours mes études.

Θέλω νὰ ἀγαπῶ πάντοτε τὰς σπουδὰς μου.

Passé. Παρελθών.

Σύνθετος ἐκ τοῦ ἐνεστώτος τῆς ἀπαρεμφάτου τοῦ avoir καὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς aimé-e.

Avoir aimé.

Je suis devenu studieux, après avoir aimé
dès l' enfance l' étude.

Ἐγεννα σπουδαῖος, ἀφοῦ ἠγάπησα παιδιώ-
θεν τὴν σπουδὴν.

Participe présent.

Μετοχὴ ἐνεστώσα.

Aimant, ἀγαπῶν, σα, ὦν· ὄντες, ὄσαι, τα.

Participe passé.

Μετοχὴ παρελθούσα.

Ayant aimé.

Σύνθετος ἐκ τῆς ἐνεστώσεως μετοχῆς τοῦ avoir ayant καὶ τῆς παθητικῆς τοῦ aimer, aimé-e.

Ayant aimé.	Ayant trop aimé l' étude, elle est devenue infirme.
	Ἀγαπήσασα παρὰ πολὺ τὴν σπουδὴν, κατέστη φιλάσθενος.

Passif. Παθητική.

Aimé-e, ἠγαπημένος-η.

Ἐπὶ τοῦ aimer σχηματίζονται καὶ τὰ chanter, danser, donner, demander, sauter, frapper, porter, parler, aborder, marcher, chercher, former, autoriser, flatter, dédaigner, trainer, inventer, κτλ.

Παρατηρήσεις ἐπὶ τινῶν ῥημάτων τῆς πρώτης συζυγίας.

1. Εἰς τὰ λήγοντα ῥήματα εἰς ger, αὐτὸ τὸ g πρέπει νὰ ἀκολουθῆται πάντοτε διὰ τὴν εὐφωνίαν ὑπὸ τοῦ e ἄφωνου πρὸ τῶν φωνηέντων u, o' ὡς, nous partageons (διαμερίζομεν)· je mangeais (ἔτρωγον)· il mangea (ἔφαγε). Οὕτω σχηματίζονται καὶ τὰ affliger, arranger, changer, charger, corriger, dédommager, interroger, juger, manger, nager, partager, plonger, protéger, ravager, songer, venger, voyager.

2. Τὰ λήγοντα ῥήματα εἰς τὸ ἀπαρέμφατον εἰς cer' ὡς, menacer, placer, λαμβάνουσι τὴν ὑποδιαστολὴν (la cédille) ὑπὸ τοῦ c πρὸ τῶν φωνηέντων a καὶ o, διὰ νὰ τῶ διατηρήσῃ τὴν ἠδεῖαν προφορὰν ὡς, il menaça (ἠπειλίκε), nous plaçons (θέτομεν). Οὕτω σχηματίζονται καὶ τὰ, Avancer, balancer, divorcer, enfoncer, forcer, glacer, influencer, lancer, menacer, percer, pincer, prononcer, renoncer, sucer, tracer κτλ.

3. Τὰ εἰς er λήγοντα ῥήματα, ὅταν πρὸ τῆς ληκτικῆς συλλαβῆς τῆς ἀπαρεμφάτου ὑπάρχῃ e ἄφωνον, ὡς lever, mener, μεταβάλλουσι αὐτὸ τὸ e ἄφωνον εἰς ἕ ἀνοιχτὸν πρὸ συλλαβῆς ἄφωνου· οἷον, lever, je lève, je lèverai· semer, tu sèmes, il sèmerait, que tu sèmes. Οὕτω σχηματίζονται τὰ, dépecer (κομ-

ματιάζω), enlever, lever, mener, peser, promener, ramener, relever.

4. Τὰ λήγοντα ῥήματα εἰς τὸ ἀπαρέμφατον εἰς eler ἢ eter, ὡς appeler, niveler (μετρῶ μὲ τὴν στάθμην, σταθμίζω), jeter, projeter (σχεδιάζω, σκοπεύω), διπλασιάζουσι τὰ σύμφωνα I καὶ εἰς πρὸ τοῦ e ἀφώνου· ὡς, j' appelle, j' appellerai, qu' il jette, il jettera. Οὕτω σχηματίζονται τὰ, Acheter, cacheter, caqueter, bequeter, décacheter, épousseter (ξεσκονίζω), feuilleter, jeter, projeter, rejeter, appeler, atteler, chanceler, siseler, épe-ler, étinceler, geler, κτλ.

5. Τὰ λήγοντα ῥήματα εἰς τὸ ἀπαρέμφατον εἰς ier, τῶν ὁ-ποιῶν ἢ ἐνεστῶσα μετοχὴ λήγει εἰς iant, λαμβάνουσι δύο i i εἰς τὸ πληθυντικὸν πρῶτον καὶ δεύτερον πρόσωπον τοῦ παρατατι-κοῦ τῆς ὀριστικῆς καὶ τοῦ ἐνεστῶτος τῆς ὑποτακτικῆς· ὡς, prier, priant, nous priions, vous priez· lier, liant, que nous liions, que vous lieez. Οὕτω σχηματίζονται καὶ τὰ, Allier, associer, certifier, étudier, lier, manier, nier, parier, plier, remercier, sacrifier, vérifier, κτλ.

6. Τὰ λήγοντα ῥήματα εἰς τὸ ἀπαρέμφατον εἰς yer προσλαμ-βάνουσι μετὰ τὸ y καὶ ἐν i εἰς τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον πλη-θυντικὸν πρόσωπον τοῦ παρατατικοῦ τῆς ὀριστικῆς καὶ τοῦ ἐνε-στῶτος τῆς ὑποτακτικῆς· ὡς, payer, nous payions, nous payiez· ployer, que nous ployions, que vous ployiez. Περιπλέον αὐτὰ τὰ ῥήματα μεταβάλλουσι τὸ y εἰς i πρὸς τοῦ e ἀφώνου· ὡς, je paie, je paierai, je paierais, paie, que je paie, que tu paies, κτλ. Οὕτω σχηματίζονται τὰ, balayer, côtoyer, défrayer, dé-ployer, effrayer, employer, annuyer, essayer, essuyer, nettoyer, noyer, ployer.

7. Τὰ λήγοντα ῥήματα εἰς τὸ ἀπαρέμφατον εἰς éer, ὡς créer, agréer, λαμβάνουσι δύο ée εἰς ὅλον τὸν σχηματισμὸν αὐτῶν τῶν ῥημάτων· οἶον, je crée, tu crées· je créerai, je créerais, nous créerions, vous créeriez· éréé, κτλ. Ἐκτὸς πρὸ τῶν φωνηέντων a, o, i, ὅπου ἀποκόπτεται τὸ ληκτικὸν e· ὡς, je créai· nous créâmes· nous créons· vous créiez. Ἡ δὲ παθητικὴ μετοχὴ λή-

γει εἰς τρία ἐπέδια τὸ θηλυκόν· ὡς, elle a été créée, ἐκείνη ἐδη-
μιουργήθη. Οὕτω σχηματίζονται τὰ Agréer, créer, recréer,
(συνιστῶ ἐκ νέου), suppléer (ἀναπληρῶ), récréer (διασκεδάζω).

§ 5.

Seconde conjugaison en ir du verbe finir.

Δευτέρα συζυγία εἰς *ir* τοῦ ῥήματος τελειόειν.

Indicatif Présent.

Ὅριστικὴ ἐνεστώς.

Je finis,
tu finis,
il finit,
nous finissons,
vous finissez,
ils finissent.

Je finis mes ouvrages.
Τελειώνω τὰς ἐργασίας μου.

Imparfait. Παρατατικός.

Je finissais,
tu finissais,
il finissait,
nous finissions,
vous finissiez,
ils finissaient.

Je finissais ma tâche, quand ils vinrent.
Ἐτελείονον τὸ ἐργοτάξιόν μου, ὅτε ἦλθον.

Prétérit défini.

Ἄριστος τετελεσμένος.

Je finis,
tu finis,
il finit,
nous finîmes,
vous finîtes,
ils finirent.

Je finis hier tous mes affaires.
Ἐτελείωσα χθὲς ὅλας μου τὰς ὑποθέσεις.

Prétérit indéfini.

Παρελθών μὴ τετελεσμένος, ἢ παρακειμένος.

Σύνθετος ἐκ τοῦ ἐνεστώτος τοῦ avoir καὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς fini-e.

J' ai fini,
tu as fini,
il a fini,
nous avons fini,
vous avez fini,
ils ont fini.

J' ai fini aujourd' hui toutes mes vi-		sites. 'Ετελείωσα σήμερα ὅλας μου τὰς ἐπι- σκέψεις.
sites.		

Prétérit antérieur.

Παρελθών προτεραῖος, ἢ ἀόριστος δεύτερος.

Σύνθετος ἐκ τοῦ prétérit défini τοῦ avoir καὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς fini-e.

J' eus fini,
tu eus fini,
il eut fini,
nous eûmes fini,
vous eûtes fini,
ils eurent fini.

Quand il eut fini son ouvrage il sortit.		'Αφοῦ ἐτελείωσε τὸ ἔργον του, ἐξῆλθε.
'Αφοῦ ἐτελείωσε τὸ ἔργον του, ἐξῆλθε.		

Plus-que-parfait.

Ὑπερσυντελικός.

Σύνθετος ἐκ τοῦ παρατατικοῦ τῆς ὀριστικῆς τοῦ avoir, καὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς fini-e.

J' avais fini,
tu avais fini,
il avait fini,
nous avions fini,
vous aviez fini,
ils avaient fini,

Tu avais fini ton affaire quand il vint.		Ἐίχες τελειώσει τὴν ὑπόθεσίν σου, ὅταν ἦλθεν.
Ἐίχες τελειώσει τὴν ὑπόθεσίν σου, ὅταν ἦλθεν.		

Futur premier.

Μέλλων πρώτος, ἀπλοῦς.

Je finirai,
tu finiras,

Ils finiront bientôt leur voyage.

il finira,
nous finirons,
vous finirez,
ils finiront.

Θὰ τελειώσωσι μετ' ὀλίγον τὸ ταξείδι
διόν των.

Futur antérieur.

Μέλλον προτεραῖος, ἢ β'.

Σύνθετος ἐκ τοῦ α' μέλλοντος τοῦ avoir καὶ τῆς παθητικῆς
μετοχῆς fini-e.

J' aurai fini,
tu auras fini,
il aura fini,
nous aurons fini,
vous aurez fini,
ils auront fini.

Quand tu auras fini ton ouvrage, tu
sortiras de chez moi.

Ἄφοῦ τελειώσης τὸ ἔργον σου, θὰ ἐξέλ-
θης τοῦ δωματίου μου.

Conditionnel présent.

Ἵποθετικὴ ἐνεστώσ.

Je finirais,
tu finirais,
il finirait,
nous finirions,
vous finiriez,
ils finiraient.

Vous finiriez votre explication si vous
étiez raisonnable.

Θὰ ἐτελειόνατε τὴν ἐξήγησίν σας, ἐὰν
εἴσθε φρόνιμος.

Conditionnel passé.

Ἵποθετικὴ παρελθούσα.

Σύνθετος ἐκ τοῦ ἐνεστώτος τῆς ὑποθετικῆς τοῦ avoir καὶ τῆς
παθητικῆς μετοχῆς τοῦ finir, fini-e.

J' aurais fini,
tu aurais fini,
il aurait fini,
nous aurions fini,
vous auriez fini,
ils auraient fini.

Vous auriez fini vos études, si vous
aviez eu de l' esprit.

Ἡθέλετε τελειώσει τὰς σπουδὰς σας,
ἐὰν εἶχατε γνῶσιν.

On dit assi. Λέγεται ὡσαύτως,

ἢ ὁ αὐτὸς καὶ ἄλλως.

Σύνθετος ἐκ τοῦ παρατατικοῦ τῆς ὑποτακτικῆς τοῦ avoir que j' eusse, ἀποκόπτοντες τὸ que, j' eusse, καὶ προσθέτοντες τὴν παθητικὴν μετοχὴν τοῦ finir, fini, j' eusse fini-e.

J' eusse fini,
tu eusses fini,
il eût fini,
nous eussions fini,
vous eussiez fini,
ils eussent fini.

Vous eussiez fini vos études si vous aviez-eu de l' esprit.

Ἡ ἄνω ἐξήγησις.

Impératif Προστακτική.

Δὲν ἔχει α' πρόσωπον ἐνικόν, οὐδὲ γ' ἐνικόν καὶ πληθυντικόν.

Finis	vite.	Τελείονε	ὀγλίγωρα.
finissons	»	ἄς τελειώνωμεν	»
finissez	»	τελειόνατε	»

Ἔσθ' ὅρα σελ. 12 προστακτικὴν.

Subjonctif présent ou futur.

Ὑποτακτικὴ ἐνεστώσ, ἢ μέλλον, ἀπλοῦς.

Que je finisse,
que tu finisses,
qu' il finisse,
que nous finissions,
que vous finissiez,
qu' ils finissent.

Il exigera que vous finissiez de main.
Ἐὰν ἀπαιτήσῃ ὥστε νὰ τελειώσῃτε αὐριον.

Imparfait. Παρατατικός.

Que je finisse,
que tu finisses,
qu' il finît.
que nous finissions,
que vous finissiez,
qu' ils finissent.

Nous doutâmes que tu finisses aujourd' hui.

Ἐμφισβόλλομεν ὅτι τελειόνατε σήμερον.

Passé. Παρελθών.

Σύνθετος ἐκ τοῦ ἐνεστώτος τῆς ὑποτακτικῆς τοῦ avoir καὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς fini-e.

que j' aie fini,
que tu aies fini,
qu' il ait fini,
que nous ayons fini,
que vous ayez fini,
qu' ils aient fini,

Il caind que tu n' aies pas fini tes études.
Φοβεῖται μὴ δὲν ἐτελείωσες τὰς σπουδὰς σου.

Plus-que-parfait.

Ὑπερσυντελικός.

Σύνθετος ἐκ τοῦ παρατατικού τῆς ὑποτακτικῆς τοῦ avoir καὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς fini-e.

que j' eusse fini,
que tu eusses fini,
qu' il eût fini,
que nous eussions fini,
que vous eussiez fini,
qu' ils eussent fini.

Il crut qu' il eût fini la semaine passée.
Ἐνόμισεν ὅτι ἐτελείωσε τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα.

Infinitif présent.

Ἀπαρέμφατος ἐνεστώς.

Finir.

Tu dois finir.
Ὁφείλεις νὰ τελειώσης.

Passé, παρελθών.

Σύνθετος ἐκ τοῦ ἐνεστώτος τῆς ἀπαρεμφάτου τοῦ avoir καὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς fini-e.

Avoir fini.

Après avoir fini mon ouvrage, je sortis.
Ἐπεὶ ἐτελείωσα τὸ ἔργον μου ἐξῆλθον.

Participe présent.

Μετοχὴ ἐνεστώς.

Finissant, τελειόνων, σα, αν' οντες, νουσαι, νοντα.

Passé. Παρελθοῦσα.

Σύνθετος ἐκ τῆς ἐνεστώσης μετοχῆς τοῦ avoir καὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς fini-e.

Ayant fini. | **Ayant fini mon dîné, je suis sortie.**
 Τελειώσασα τὸ γεῦμά μου, ἐξῆλθον.

Passif. Παθητική.

Fini-e, τελειωμένος-η,

Οὕτω κλίνονται καὶ τὰ avertir, guérir, ensevelir, unir, ternir, embellir, adoucir, punir, enrichir, κτλ.

Παρατηρήσεις.

1. Τὸ ῥῆμα bénir ἔχει δύο μετοχὰς παθητικάς· bénit-bénite, ἧτις σημαίνει καθιέρωσιν διὰ τελετῆς θρησκευτικῆς· ὡς, de l' eau bénite (ἀγιασμὸς), du pain bénit (ἄρτος εὐλογημένος), καὶ béni, bénie, ἧτις ἔχει ὅλας τὰς ἄλλας σημασίας τοῦ ῥήματος· ὡς, peuple béni de Dieu (λαὸς εὐλογημένος παρὰ τοῦ Θεοῦ), famille bénie du ciel (οἰκογένεια εὐλογημένη ἐκ τοῦ οὐρανοῦ).

2. Τὸ haïr λαμβάνει τὸ (..) ἐπὶ τοῦ i καθ' ὄλον τὸν σχηματισμὸν του, ἐκτὸς τῶν τριῶν ἐνικῶν προσώπων τοῦ ἐνεστώτος τῆς ὀριστικῆς· je hais, tu hais, il hait, καὶ τοῦ ἐνικῆς δευτέρου προσώπου τῆς προστακτικῆς hais.

Σημείωσις. Μόνον εἰς αὐτὸ τὸ ῥῆμα τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον πληθυντικὸν πρόσωπον τοῦ prétérit défini δὲν λαμβάνουσι τὴν περισπωμένην, καὶ τὸ ἐνικὸν τρίτον τοῦ παρατατικῆς τῆς ὑποτακτικῆς, ἀλλ' ἀναπληροῦται διὰ τοῦ (..)· ὡς, nous haïmes, vous haïtes· qu' il haït· τὸ δὲ h εἶνε δασύ.

3. Τὸ ῥῆμα fleurir, χρώμενον εἰκονικῶς, τουτέστι ὀμιλοῦντες περὶ τῆς ἀκμῆς μιᾶς αὐτοκρατορίας, τῶν ἐπιστημῶν, κτλ. κάμνει florissait εἰς τὸν παρατατικὸν τῆς ὀριστικῆς, καὶ florissant εἰς τὴν ἐνεστώσαν μετοχήν· ὡς, Les sciences florissaient en Égypte· αἱ ἐπιστῆμαι ἤκμαζον εἰς τὴν Αἴγυπτον.

4. Τὰ ῥήματα ouvrir, couvrir, se couvrir, decouvrir, offrir, cueillir σχηματίζουσι τὸν ἐνεστώτα, τὸν παρατατικὸν τῆς ὀριστικῆς, τὴν προστακτικὴν καὶ τὸν ἐνεστώτα τῆς ὑποτακτικῆς κατὰ τὴν πρώτην συζυγίαν· ὡς, j' ouvre, ἀντὶ j' ouvris κτλ. je couvrais, il se couvrirait, decouvrons, que j' offre, que tu cueille· τὴν δὲ παθητικὴν μετοχὴν τὴν κάμνουσιν ouvert, couvert-e κτλ. Ἐκτὸς τοῦ cueillir, τὸ ὁποῖον ἀκολουθεῖ τὸν τύπον τῆς β'. συζυγίας cueilli-e.

§ 6.

Troisième conjugaison en oir du verbe recevoir.

Τρίτη συζυγία εἰς οἶρ τοῦ ῥήματος δέχεσθαι, λαμβάνειν.

Indicatif présent.

*Ὀριστικὴ ἐνεστώς.

Je reçois,
tu reçois,
il reçoit,
nous recevons,
vous recevez,
ils reçoivent.

Je reçois votre présent.
Δέχομαι τὸ δῶρόν σας.

Imparfait. Παρατατικός.

Je recevais,
tu recevais,
il recevait,
nous recevions,
vous receviez,
ils recevaient.

Il recevait sa lettre, quand vous entrâtes.
Ἐλάμβανε τὴν ἐπιστολήν του, ὅτε εἰσήλθετε.

Passé défini.

Παρελθὼν τετελεσμένος.

Je reçus,
tu reçus,

Nous reçûmes nos souliers la semaine passée.

il reçut,
nous reçûmes,
vous reçûtes,
ils reçurent.

Ἐλάβομεν τὰ σανδάλιά μας τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα.

Passé indéfini.

Παρελθῶν μὴ τετελεσμένος.

J' ai reçu,
tu as reçu,
il a reçu,
nous avons reçu,
vous avez reçu,
ils ont reçu.

Ils ont bien reçu mon fils chez eux.
Ἐδέχθησαν καλῶς τὸν υἱόν μου εἰς τὴν οἰκίαν των.

Σημ. Παραλείπω εἰς τὸ ἐξῆς τὰς συνθέσεις, διότι ἀρκούντως τὰς ἀνέφερα.

Passé antérieur.

Παρελθῶν προτεραῖος.

J' eus reçu,
tu eus reçu,
il eut reçu,
nous eûmes reçu,
vous eûtes reçu.
ils eurent reçu.

Quand j' eus reçu votre billet, je vous fis la réponse.
Ὅταν ἔλαβον τὸ γραμματίόν σας, ἔκαμον τὴν ἀπάντησιν.

Plus-que-parfait.

Ὑπερσυντελικός.

J' avais reçu,
tu avais reçu,
il avait reçu,
nous avions reçu,
vous aviez reçu,
ils avaient reçu.

Il avait reçu son ancrier, quand vous vîntes.
Ἐἶχε λάβει τὸ καλαμάριόν του, ὅταν ἦλθατε.

Futur. Μέλλων.

Je recevrai,
tu recevras,

Nous recevrons demain une lettre de mon fils.

il recevra,
nous recevrons,
vous recevrez,
ils recevront.

Θὰ λάβωμεν αὐριον μίαν ἐπιστολήν
παρὰ τοῦ υἱοῦ μου.

Futur antérieur.

Μέλλων προτεραῖος.

J' aurai reçu,
tu auras reçu,
il aura reçu,
nous aurons reçu,
vous aurez reçu,
ils auront reçu.

Quand j' aurai reçu votre lettre, je
vous ferai la réponse.

Ὅταν λάβω τὴν ἐπιστολήν σας, θὰ
σᾶς κάμω τὴν ἀπάντησιν.

Conditionnel présent.

Ὑποθετικὴ ἐνεστώσ.

Je recevrais,
tu recevrais,
il recevrait,
nous recevriions,
vous recevriez,
ils recevraient.

Il vous recevrait bien, s' il n' était
pas malade.

Θὰ σᾶς ὑπεδέχῃτο καλῶς, ἐὰν δὲν
ἦτον ἀσθενής.

Conditionnel passé.

Ὑποθετικὴ παρελθούσα.

J' aurais reçu,
tu aurais reçu,
il aurait reçu,
nous aurions reçu,
vous auriez reçu,
ils auraient reçu.

Tu airais reçu ton habit, si tu avais
payé le tailleur.

Ἦθελεις λάβει τὸ φόρεμά σου, ἐὰν
εἶχες πληρώσῃ τὸν ῥάπτῃν.

On dit aussi, λέγεται καὶ ἄλλως.

J' eusse reçu,
tu eusses reçu,
il eût reçu,
nonseussions reçu,
vous eussiez reçu,
ils eussent reçu.

Tu eusses reçu ton habit κτλ.

Impératif, Προστακτική.

Reçois	ton canif, λάβε τὸν σογιάν σου
qu' il reçoive,	ἄς λάβῃ τὸν σογιάν του
recevons,	(ἄς) λάβωμεν τὸν σογιάν μας, notre canif.
recevez,	λάβετε τὸν σογιάν σας, votre »
qu' ils reçoivent.	ἄς λάβωσι τὸν σογιάν των, leur »

Subjonctif présent ou futur.

*Υποτακτικὴ ἐνεστώς ἢ μέλλον.

que je reçoive,	Il espère que vous receviez vos mouchoirs. 'Ελπίζει ὅτι θὰ λάβητε τὰ μαντιλιά σας.
que tu reçoives,	
qu' il reçoive,	
que nous recevions,	
que vous receviez,	
qu' ils reçoivent.	

Imparfait. Παρατατικός.

que je reçusse,	Il doutait que vous reçussiez quelque chose. 'Ἐμφιβάλλον ὅτι λαμβάνετε, ἢ ὅτι θὰ λάβητε κάτι τι.
que tu reçusses,	
qu' il reçût,	
que nous reçussions,	
que vous reçussiez,	
qu' ils reçussent.	

Passé. Παραθλόν.

que j' aie reçu,	Je doute que tu aies reçu hier ton chapeau. 'Ἀμφιβάλλω ὅτι ἔλαβες χθὲς τὸν πῆλόν σου.
que tu aies reçu,	
qu' il ait reçu,	
que nous ayons reçu,	
que vous ayez reçu,	
qu' ils aient reçu.	

Plus-que-parfait.

Υπερσυντελικός.

que j' eusse reçu,	Je crus que vous eussiez reçu hier une lettre.
que tu eusses reçu,	

qu' il eût reçu,
que nous eussions reçu,
que vous eussiez reçu,
qu' ils eussent reçu,

Ἐνόμισα ὅτι ἐλάβετε χθές μίαν
ἐπιστολήν.

Infinitif présent.

Ἀπαρέμματος ἐνεστώως.

Il doit recevoir chez-lui sa soeur.

Recevoir.

Ὅφείλει νὰ δεχθῆ εἰς τὴν οἰκίαν του τὴν ἀδελ-
φήν του.

Passé. Παρελθών.

Après avoir reçu chez-moi ma soeur, je suis
sorti.

Avoir reçu.

Ἄφου ἐδέχθην εἰς τὴν οἰκίαν μου τὴν ἀδελφήν
μου, ἐξῆλθον.

Participe présent.

Μετοχὴ ἐνεστώως.

Recevant. Δεχόμενος η-ον, ἢ λαμβάνων-σα-ον' οντες-σαι.

Passé. Παρελθοῦσα.

Ayant reçu ses livres, il partit pour l' école.

Ayant reçu.

Λαβὼν τὰ βιβλία του, ἀνεχώρησε διὰ τὸ σχο-
λεῖον.

Passif. Παθητική.

Reçu-e, Δεχθεις, εἷσα, ἐν.

Ὅτω σχηματίζονται καὶ τὰ apercevoir, concevoir, décevoir
(ἀπατᾶν), devoir, percevoir (εἰσπράττειν), recevoir, devoir, ἐξ
ῶν τὸ e τῶν εἰς cevoir ληγόντων λαμβάνει τὴν ὑποδιαστολήν
(la cédille) πρὸ τῶν φωνηέντων a, o, u, reçu' καὶ τὰ devoir,
mouvoir, ὧν ἡ παθητικὴ μετοχὴ δὲ, μὲν, περισπᾶται.

§ 7.

Quatrième conjugaison.

Τετάρτη συζυγία εις re τοῦ ῥήματος rendre (ἀποδίδειν).

Indicatif présent.

Ὅριστική ἐνεστώς.

Je rends,
tu rends,
il rend,
nous rendons,
vous rendez,
ils rendent.

Il me rend ce qu' il me doit.
Μοὶ ἀποδίδει (ἐκεῖνο τὸ ὅποιον μοὶ
ὀφείλει), τὸ ὀφειλόμενον.

Imparfait. Παρατατικός.

Je rendais,
tu rendais,
il rendait,
nous rendions,
vous rendiez,
ils rendaient.

Nous vous rendions la visite, quand
ils entrèrent.
Σᾶς ἀπεδίδομεν τὴν ἐπίσκεψιν, ὅταν
εἰσῆλθον.

Passé défini.

Παρελθὼν τετελεσμένος.

Je rendis,
tu rendis,
il rendit.
nous rendîmes,
vous rendîtes,
ils rendirent,

Vous lui rendîtes hier les mêmes.
Τῷ ἀπεδώκατε χθὲς τὰ ἴσα (ἢ τὰ
αὐτά).

Passé indéfini.

Παρελθὼν μὴ τετελεσμένος.

J' ai rendu,
tu as rendu,
il a rendu,
nous avons rendu,
vous avez rendu,
ils ont rendu.

Ils ont rendu aujourd' hui leur de
voir.
Ἀπέδωκαν σήμερον τὸ χρέος των.

Passé antérieur. Παρελθὸν προτεραιῶς.

J' eus rendu,	Quand (ou après avoir) rendu mes visites, je suis retourné chez moi. Ἄφ' οὗ ἀπέδωκα τὰς ἐπισκέψεις μου, ἐπέστρεψα εἰς τὴν οἰκίαν μου.
tu eus rendu,	
il eut rendu,	
nous eûmes rendu,	
vous eûtes rendu,	
ils eurent rendu.	

Plus-que-parfait. Ὑπερσυντελικός.

J' avais rendu,	Il vous avait rendu votre livre, quand vous le lui demandâtes. Σὰς εἶχεν ἀποδομένον τὸ βιβλίον σας, ὅταν τοῦ τὸ ἐζήτησατε.
tu avais rendu,	
il avait rendu,	
nous avions rendu,	
vous aviez rendu,	
ils avaient rendu.	

Futur. Μέλλον.

Je rendrai,	Je vous rendrai demain votre texte. Θὰ σας ἀποδώσω αὔριον τὸ κείμενόν σας.
tu rendras,	
il rendra.	
nous rendrons,	
vous rendrez,	
ils rendront.	

Futur passé ἢ antérieur.

Μέλλον προτεραιῶς.

J' aurai rendu,	Vous m'obligerez beaucoup, quand vous m'aurez rendu ce service. Θὰ μὲ ὑποχρεώσητε πολὺ, ἀφ' οὗ μοι κάμητε αὐτὴν τὴν ἐκδούλευσιν.
tu auras rendu,	
il aura rendu,	
nous aurons rendu,	
vous aurez rendu,	
ils auront rendu.	

Conditionnel présent.

Ὑποθετικὴ ἐνεστώς.

Je rendrais,	Je vous rendrais votre livre, si vous m'envoyiez mon canif. Θὰ σας ἀπέδιδον τὸ βιβλίον σας, ἐὰν μοι ἐστέλλετε τὸν σογιάν μου.
tu rendrais,	
il rendrait,	
nous rendrions,	
vous rendriez.	
ils rendraient.	

Passé παραθουσα.

J' aurais rendu,	Il t' aurait rendu ton oiseau, si tu lui avais envoqué son corbeau. "Ηθελε σοι ἀποδώσει τὸ πτηνόν σου, ἐάν τῷ εἶχες σείλη τὸν κόρακά του.
tu aurais rendu,	
il aurait rendu,	
nous aurions rendu,	
vous auriez rendu,	
ils auraient rendu,	

On dit aussi, ὁ αὐτὸς καὶ ἄλλως.

J' eusse rendu,	Il t' eusse rendu ton oiseau, si tu lui avais envoqué son corbeau κτλ.
tu eusses rendu,	
il eût rendu,	
nous eussions rendu,	
vous eussiez rendu,	
ils eussent rendu.	

Impératif Προστακτικὴ.

Rends-	moi, maudit, mon argent. "Απόδος, ὃ κατάρατε, τὰ χρήματά μου.
Rendons.	
	(ἀς) 'Αποδόσωμεν τὸ βιβλίον του' rendons son livre.
Rendez.	
	Rendez lui sa plume. "Απόδοτε αὐτῷ τὸ κονδύλιόν του.

Subjonctif présent. Ὑποτακτικὴ ἐνεστώς.

que je rende,	Je crois qu'il me rende mon chan- déliér. Νομίζω ὅτι θά μοι ἀποδώσῃ τὸ κη- ροπήγιόν μου.
que tu rendes,	
qu' il rende.	
que nous rendions,	
que vous rendiez,	
qu' ils rendent.	

Imparfait. Παρατατικός.

que je rendisse,	Je croyais que vous rendissiez votre dette. 'Ενόμιζον ὅτι θέλετε ἀποδώσει τὸ χρέος σας.
que tu rendisses,	
qu' il rendit.	
que nous rendissions,	
que vous rendissiez,	
qu' ils rendissent.	

Passé. Παρελθών.

que j' aie rendu,
que tu aies rendu,
qu' il ait rendu,
que nous ayons rendu,
que vous ayez rendu,
qu' ils aient rendu.

Tu crois qu' il lui ait rendu la
visite.

Νομίζεις ὅτι τῷ ἀπέδωκε τὴν
ἐπίσκεψιν.

Plus-que-parfait. Ὑπερσυντελικός.

que j' eusse rendu,
que tu eusses rendu,
qu' il eût rendu,
que nous eussions rendu,
que vous eussiez rendu,
qu' ils eussent rendu.

Il semblait que vous eussiez
rendu votre devoir.

Ἐφαίνετο ὅτι ἀπέδωκατε τὸ
χρέος σας.

Infinitif présent. Ἀπαρέμφατος ἐνεστώς.

Rendre.

Il peut me rendre ce compliment.

Δύναται νά μοι ἀποδώσῃ αὐτὴν τὴν πρόσ-
ρησιν.

Passé, παρελθών.

Avoir rendu.

Après lui avoir rendu son argent, il me
remercia.

Ἐφ' οὗ τῷ ἀπέδωκα τὰ χρήματά του, μὲ
εὐχαρίστησε.

Participe présent.

Rendant.

En vous rendant votre fils, je crois que
vous soyez fort content.

Ἀποδίδων ὑμῖν τὸν υἱόν σας, νομίζω ὅτι
θα ὑπερευχαριστηθῆτε.

Passé. Παρελθοῦσα.

Ayant rendu.

Lui ayant rendu son habit, il me con-
tenta.

Ἀποδώσας αὐτῷ τὸ ἔνδυμά του, μὲ εὐ-
χαρίστησε.

Passif. Παθητική.

Rendu-e. Ἀποδοθεις, εἶσα, ἐν, κτλ.

Οὕτω σχηματίζονται καὶ τὰ attendre, entendre, suspendre, vendre, défendre, confondre, répandre, répondre, tondre, tordre (στραγγουλίζω) κτλ.

Παρατήρησις.

Ἐπάρχουσι τινὰ ῥήματα τῆς συζυγίας ταύτης λήγοντα εἰς indre ἢ soudre, τὰ ὁποῖα, ἀντὶ τῆς συνήθους καταλήξεως τῶν τριῶν ἐνικῶν προσώπων τοῦ ἐνεστώτος τῆς ὀριστικῆς ds, ds, d, ἔχουσι s, s, t' ὡς je joins, tu joins, il joint· je résous, tu résous, il résout. Ταῦτα εἰσὶ τὰ peindre, craindre, joindre, absoudre, résoudre, dissoudre.

§ 8.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Chapitre Seconde.

De l' article. Περὶ ἄρθρον.

1. Τρία εἶνε τὰ ἄρθρα τῆς Γαλλικῆς γλώσσης· τὰ ὀριστικὰ (les déterminatifs), le, la, les, τὰ ὁποῖα προσδιορίζουσι τὴν σημασίαν τῶν οὐσιαστικῶν· ὡς, le livre (τὸ βιβλίον)· τὰ ἐπιμεριστικὰ du, un, (les partitifs), τὰ ὁποῖα μεταχειρίζονται ὅπου ἡμεῖς ἐκφέρομεν ἐπ' ἀορίστου ποσοῦ ἢ ἀτόμου τὰ ὀνόματα ἀνάρθως· ὡς, οἶνος, βιβλίον· καὶ ἐπὶ μὲν ἀορίστου ποσοῦ μεταχειρίζονται οἱ Γάλλοι τὰς γενικὰς τῶν ἄρθρων· ὡς, donnez-moi du vin (δός μοι ἐκ τοῦ οἴνου), δηλαδὴ une partie du vin (μέρος τοῦ οἴνου)· ἐπὶ δὲ ἀορίστου πράγματος, τὸ ἀριθμητικὸν un (τις)· ὡς donnez-moi un livre (δός μοι βιβλίον τι).

2. Αἱ πτώσεις (les cas) εἶνε ἕξ· nominatif (ὀνομαστικὴ), génitif (γενικὴ), datif (δοτικὴ), accusatif (αἰτιατικὴ), vocatif (κλητικὴ), ablatif (ἀφαιρετικὴ).

3. Τὰ γένη (genre) εἰς τὴν Γαλλικὴν εἶνε δύο, le masculin (τὸ ἀρσενικόν) et le féminin (τὸ θηλυκόν).

4. Οἱ ἀριθμοὶ (nombre) εἶνε δύο le singulier (ὁ ἐνικός) et le pluriel (ὁ πληθυντικός).

5. Τὰ ἄρθρα τοῦ ἀρσενικοῦ συναيروῦνται εἰς τὴν γενικὴν, δοτικὴν καὶ ἀφαιρετικὴν τοῦ ἐνικοῦ καὶ πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ· καὶ ἡ μὲν γενικὴ τοῦ ἐνικοῦ συναιρεῖται ἐκ τῆς προθέσεως de καὶ τῆς ὀνομαστικῆς le=du· ὡς· du chien (τοῦ κυνός)· ἡ δοτικὴ ἐκ τῆς προθέσεως à καὶ τῆς ὀνομαστικῆς le=au· ὡς au chien (τῷ κυνί), ἡ δὲ ἀφαιρετικὴ εἶνε ὁμοία τῇ γενικῇ, du chien (ἐκ τοῦ κυνός)· διότι τέσσαρες πτώσεις εἰσὶν ὁμοίαι, ἡ ὀνομαστικὴ καὶ ἡ αἰτιατικὴ· ἡ γενικὴ καὶ ἡ ἀφαιρετικὴ. Ἡ γενικὴ τοῦ πληθυντικοῦ συναιρεῖται ἐκ τῆς προθέσεως de καὶ τῆς ὀνομαστικῆς les=des· ὡς, des chiens (τῶν κυνῶν), ἡ δὲ δοτικὴ συναιρεῖται ἐκ τῆς προθέσεως à καὶ τῆς ὀνομαστικῆς πλθ. les=aux· ὡς, aux chiens [(τοῖς κυσί)· καὶ ἡ ἀφαιρετικὴ ὁμοία τῇ γενικῇ πληθυντ. (ἐκ τῶν κυνῶν). Ἄλλ' ὅταν τὸ ἀρσενικὸν ὄνομα ἀρχεταί ἀπὸ φωνήεντος, ἢ ἀπὸ h ἀφώνου, τὸ ἄρθρον προφέρεται καὶ γράφεται ἀναλελυμένος ἕνεκα τῆς κακοφωνίας· ὡς l' enfant, de l' enfant, à l' enfant κτλ. de l' homme, à l' homme· καὶ τοῦτο εἰς τὸν ἐνικὸν ἀριθμὸν μόνον. ②

+ Ὁ πληθυντικός ἀριθμὸς εἶνε κοινὸς εἰς ἀμφότερα τὰ γένη· ὡς les pères (οἱ πατέρες)· les mères (αἱ μητέρες), καὶ ἀκολούθως.

6. Déclinaison de l' article masculin.

Singulier.		Pluriel.	
Nominatif	le ὁ	les οἱ	
Génitif	du (de le=du) τοῦ	des (de les=des) τῶν	
Datif	au (à le=au) τῷ	aux (à les=aux) τοῖς	
Accusatif	le τὸν	les τοὺς	
Vocatif	ὁ ὦ	ὁ ὦ	
Ablatif	du (de le=du παρὰ ἢ ἐκ τοῦ)	des (de les=des παρὰ ἢ ἐκ τῶν)	

Déclinaison de l' article féminin.

Singulier.		Pluriel.	
Nominatif	la ἡ	les αἱ	
Génitif	de la τῆς	des (de les=des) τῶν	

Datif	à la	τῇ	aux (à les=aux)	ταῖς
Accus.	la	τήν	les	τάς
Vocatif	ὁ	ὦ	ὁ	ὦ
Ablatif	de la	παρὰ ἢ ἐκ τῆς	des (de les=des)	παρὰ ἢ ἐκ τῶν +

§ 9.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

Chapitre troisième.

Substantif ou Nom. Οὐσιαστικὸν ἢ Ὄνομα.

1. Εἶνε δύο εἶδη ὀνομάτων, τὸ Κοινὸν καὶ τὸ Κύριον. Κοινὸν (commun) ἢ Προσηγορικὸν εἶνε τὸ ἀποδιδόμενον εἰς ἓν ἢ πολλὰ πρόσωπα ἢ πράγματα τοῦ αὐτοῦ εἶδους· ὡς, homme, cheval, table· λέγονται κοινὰ, διότι ἡ λέξις homme ἀποδίδεται εἰς τὸν Paul, ὡς καὶ τὸν Pierre.

2. Τὸ Κύριον (propre) εἶνε τὸ ἀνήκον εἰς ἓν μόνον πρόσωπον, ἢ εἰς ἓν μόνον πρᾶγμα· ὡς, Virgile, Paris, Vienne.

3. Μεταξὺ τῶν κοινῶν οὐσιαστικῶν ὑπάρχουσί τινα, τὰ ὅποια, ἂν καὶ ἐνικαῦ ἀριθμοῦ, παριστάνουσιν εἰς τὸ πνεῦμα τὴν ἰδέαν πολλῶν προσώπων ἢ πραγμάτων, καὶ λέγονται collectifs (περιληπτικά)· ὡς, troupe (σωρεία ἀνθρώπων, στρατεύμα), peuple (λαὸς), quantité (ποσότης).

4. Τὰ περιληπτικά εἶνε généraux ou partitifs (γενικά ἢ μεριστικά)· γενικὸν (général) εἶνε ὅταν παρασταίνῃ περίληψιν ὁλόκληρον ἑνὸς εἶδους, ἔχει δὲ πρὸ αὐτοῦ τὸ ἀριστικὸν ἄρθρον le, la· ὡς, le peuple de la Grèce (ὁ λαὸς τῆς Ἑλλάδος), la foule des chiens (ἡ πληθὺς τῶν σκύλων) κτλ. Μεριστικά (partitifs), ὅταν φανερόνῃ περίληψιν μεριστικὴν καὶ ἔχῃ πρὸ αὐτοῦ τὸ ἀριθμ. un, une· ὡς, une foule de chiens (πληθος σκύλων) κτλ.

5. *Déclinaison d'un nom masculin commençant par une consonne.*

	Singulier.	Pluriel.
Nomin.	le jour,	les jours,
Gén.	du jour (de le),	des jours (de les),
Datif.	au jour (à le),	aux jours (à les),
Accus.	le jour,	les jours,
Voc.	ô jour,	ô jours,
Abla.	du jour (de le).	des jours (de les).

6. Κλίσις ὀνόματος ἀρσενικοῦ, ἀρχίζοντος ἀπὸ φωνήεντος.

	Singulier.	Pluriel.
Nominatif	l' enfant,	les enfants,
Génitif	de l' enfant,	des enfants,
Datif	à l' enfant,	aux enfants,
Accusatif	l' enfant,	les enfants,
Vocatif	ô enfant,	ô enfants,
Ablatif	de l' enfant.	des enfants.

7. Nom féminin commençant par une consonne.

	Singulier.	Pluriel.
Nominatif	la neige,	les neiges,
Génitif	de la neige,	des neiges (de les),
Datif	à la neige,	aux neiges (à les),
Accusatif	la neige,	les neiges,
Vocatif	ô neige,	ô neiges,
Ablatif	de la neige.	des neiges (de les).

Σημ. Ἡ ἀφαιρετικὴ εἶνε ἀντίθετος τῇ γενικῇ· αὐτὴ μὲν φανερόναι κτῆσιν· ἐκείνη δὲ ἀφαιρεσιν ἢ λήψιν, καὶ μεταφράζεται διὰ τῆς παρὰ ἢ ἐκ μετὰ γενικῆς.

8. Nom masculin partitif.

Du fromage	τυρὸς ἢ τυρόν.
de fromage	τυροῦ.
à du fromage	τυρῶ.

	Pluriel.
des fromages	τυροὶ ἢ τυρούς.
de fromages	τυρῶν.
à des fromages	τυροῖς.

9. Nom féminin pris indéterminativement.

Singulier.

une table	τράπεζα, τράπεζαν,
d' une table	τραπέζης,
à une table	τραπέζην.

Pluriel.

des tables	τράπεζαι, τραπέζας.
de tables	τραπέζων,
à des tables	τραπέζαις.

10. Σχηματισμός τοῦ πληθυντικοῦ τῶν ὀνομάτων ἢ οὐσιαστικῶν.

Formation du pluriel dans les substantif.

Ὁ πληθυντικὸς ἀριθμὸς σχηματίζεται μὲ τὴν πρόσθεσιν τοῦ s εἰς τὸν ἐνικὸν ἀριθμὸν τοῦ οὐσιαστικοῦ ὡς, un homme (ἄνθρωπος), des hommes (ἄνθρωποι)· une ville (πόλις), des villes (πόλεις).

Ἐξαιρέσεις.

α'. Τὰ λήγοντα οὐσιαστικὰ εἰς s, x, z δὲν μεταβάλλονται εἰς τὸν πληθυντικόν ὡς, un héros (ἥρωσ), des héros· une voix (φωνή) des voix (φωναι)· un nez (ῥίν), des nez (ῥίνες).

β'. Τὰ λήγοντα εἰς τὰς διφθόγγους eau, au, eu καὶ ou, προσλαμβάνουσιν x ἀντὶ τοῦ s ὡς, un bateau (πλοῖον), des bateaux (πλοῖα)· un noyau (πυρὴν), des noyaux· un cheveu (θριξ), des cheveux· un caillou (χάλιξ), des cailloux.

γ'. Τὰ εἰς al λήγοντα τρέπουσι τὴν κατάληξιν ταύτην εἰς aux ὡς, un cheval (ἵππος), des chevaux· un hôpital (νοσοκομεῖον), des hôpitaux κτλ. ἐκτὸς τοῦ bal (χορὸς), carnaval (ἀπόκρως), regal (εὐωχία) κτλ., τὰ ὅποια προσλαμβάνουσι τὸ s.

δ'. Τὰ εἰς ail σχηματίζουσι τὸν πληθυντικὸν εἰς aux ὡς bail (ἐκμίσθωσις) baux· émail (σμάλτος),émaux· corail (κοράλιον), coraux· travail (ἐργασία), travaux· vantail (θυρόφυλλον), vantaux· πλὴν τῶν gouvernail (πηδάλιον), épouvantail (φόβητρον), ἅτινα προσλαμβάνουσι τὸ s.

ε'. Εἶναι τινὰ οὐσιαστικὰ, τὰ ὅποια ἔχουσι δύο πληθυντικούς·

ταῦτα εἰσι τὰ ciel (οὐρανός) œil (ὄφθαλμός) καὶ aïeul (πάππος)· τούτων, τὰ μὲν ciel καὶ œil, ἐπὶ τῆς κυρίας αὐτῶν σημασίας λαμβανόμενα, ἔχουσι πληθυντικὸν les cieux, les yeux (οἱ οὐρανοί, οἱ ὄφθαλμοί)· μεταφορικῶς δὲ ἐκλαμβάνόμενα προσλαμβάνουσι τὸ s' ὡς, des ciels, de lit (ὄροφοὶ κλινῶν), des yeux-de-boeuf (φεγγίται)· τὸ δὲ aïeul, σημαῖνον τοὺς πάππους, προσλαμβάνει τὸ s' ὡς, aïeuls· ὅταν τοὺς προγόνους, aïeux. Τὸ δὲ ail (σκόρδον) ἔχει πληθυντικὸν aulx.

§ 10.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

Chapitre quatrième.

De l' adjectif. Περὶ ἐπιθέτου.

1. Τὸ ἐπίθετον ἐκφράζει τὴν ποιότητα τοῦ οὐσιαστικοῦ, τοὺς τρόπους, καθ' οὓς τὸ θεωροῦμεν καὶ συμφωνεῖ μὲ αὐτὸ κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν· ὡς, homme méchant (κακὸς ἄνθρωπος), enfant studieux (ἐπιμελὲς παιδίον), table ronde (τράπεζα στρογγυλή). Ἐπίσης καὶ ὅταν λέγω cet habit (αὐτὸ τὸ φόρεμα), mon habit (τὸ φόρεμά μου), le premier habit (τὸ πρῶτον ἔνδυμα)· αἱ λέξεις cet, mon, premier εἶνε ἐπίθετα, ἐκφράζοντα τρόπους τινὰς ἀνήκοντας εἰς τὸ οὐσιαστικὸν habit κτλ.

2. Σχηματισμὸς τοῦ θηλυκοῦ τῶν ἐπιθέτων.

Formation du féminin dans les adjectifs.

3. Ὁ σχηματισμὸς τοῦ πληθυντικοῦ τῶν ἐπιθέτων εἶνε ὁ αὐτὸς ὡς καὶ τῶν οὐσιαστικῶν.

4. Τὸ θηλυκὸν τῶν ἐπιθέτων γίνεται ἐκ τοῦ οὐσιαστικοῦ προσθέσει τοῦ e ἄφωνου· ὡς, vrai (ὁ ἀληθής), vraie (ἡ ἀληθής)· grand (μέγας), grande (μεγάλη). ingrat (ὁ ἀγνώμων), ingrate (ἡ ἀγνώμων)· petit (ὁ μικρός), petite (ἡ μικρά) κτλ.

Ἐξαιρέσεις.

α'. Τὰ λήγοντα ἐπίθετα εἰς τὸ ἄρσενικὸν εἰς e ἄφωνον εἶνε

γένους κοινού ὡς, honnête (τίμιος-α), aimable (εἰράσιμος-α), fi-
dèle (πιστός-ῆ) κτλ.

β'. Τὰ λήγοντα εἰς ei, eil, ien, on καὶ et, διπλασιάζουσι τὸ
τελικὸν σύμφωνον ὡς, tel (τοιούτος), telle· pareil (ὅμοιος), pa-
reille· ancien (ἀρχαῖος), ancienne· bon (ἀγαθός), bonne· muet
(ἄλαλος), muette· σὺν τούτοις δὲ καὶ τὰ nul (οὐδείς) nulle·
gentil (χαριεῖς), gentille· sot (ἀνόητος), sotté· paysan (χωρικός),
paysanne· mol (μαλακός), molle· fol (μωρός), folle. Καὶ τὰ εἰς
s· ὡς, bas (χαμηλός), basse· gras (παχύς), grasse· las (κουρα-
σμένος), lasse· épais (πυκνός), épaisse· gros (ὀγκώδης), grosse·
exprès (ρήτος), expresse.

Ἐξαιροῦνται τὰ ἀκόλουθα, καίτοι λήγουσιν εἰς et δὲν διπλα-
σιάζουσι τὸ t, ἀλλὰ προσλαμβάνουσι τὸ e ἄφωνον ὡς, com-
plet-e (ἐντελής), concret-e (πηκτός), discret-e (διακριτικός),
secret-e (μυστικός), inquiet-e (ἀνήσυχος), replet-e (εὐτραφής).
Τὸ δὲ tiers (τρίτος), κάμνει εἰς τὸ θηλυκὸν tierce· ὡς fièvre
tierce (πυρετός τριταῖος).

γ'. Τὰ λήγοντα ἐπίθετα εἰς f καὶ εἰς x, σχηματίζουσι τὸ θη-
λυκὸν των εἰς ve καὶ εἰς se· ὡς naïf (ἀφελής), naïve· heureux-se
(εὐτυχής) jaloux (ζηλότυπος), jalouse. Πλὴν τῶν doux (ήδύς),
faux (ψευδής), préfix (προσδιωρισμένος), roux (ἐρυθρόθριξ) καὶ
vieux (γέρον), ἅτινα κάμνουσι τὸ θηλυκὸν των douce, fausse,
préfixe, rousse καὶ vieille, ἔνεκα τοῦ ἀρσενικοῦ vieil.

δ'. Τὰ jumeau (δίδυμος), beau (ώραῖος), nouveau (καινός), fou
(τρελλός), mou (χαῦνος) κάμνουσι τὸ θηλυκὸν των, jumelle,
belle, nouvelle, folle, molle. Τὰ δὲ τελευταῖα τέσσαρα ἔχουσι
καὶ ἕτερον ἀρσενικόν, bel, nouvel, fol, mol πρὸ φωνήεντος ἢ h
ἀφώνου ὡς, bel oiseau, nouvel habit, fol espoir, mol édreton.

ε'. Blanc (λευκός), franc (ἐλεύθερος), sec (ξηρός), frais (δρο-
σερός), ἔχουσι τὰ θηλυκά των blanche, franche, seche, fraiche.
Τὰ δὲ ἐξῆς τέσσαρα, Grec (Ἑλλην), public (δημόσιος), caduc
(γηραιός), Turc (Τούρκος), ἔχουσι θηλυκά grecque, publique,
caduque, turque.

ς'. Τὰ λήγοντα ἀρσενικά ἐπίθετα εἰς eur ἔχουσι πολλοὺς τύ-
πους διὰ τὸ θηλυκόν, τοὺς ἐξῆς.

Πρῶτος. Τὰ εἰς eur ἐπίθετα, τὰ ὅποια σχηματίζονται ἐξ ἐνεστῶσης μετοχῆς κατὰ μεταβολὴν τῆς καταλήξεως ant εἰς eur σχηματίζουσι τὸ θηλυκὸν των εἰς euse· ὡς, danseur (χορευτῆς), danseuse· trompeur (ἀπατεῶν), trompeuse· bailleur (ἐκμισθω- τῆς), bailleuse· chasseur (κυνηγός), chasseuse· demandeur (ὁ ζητῶν), demandeuse καὶ demanderesse, ἡ αἰτοῦσα τι ἐν δικαστηρίῳ), devineur (μάντις), devineuse· pêcheur (ἀλιεὺς), pé- cheuse.

Ἐν τούτοις bâilleur (ὁ χασμιζόμενος), ἔχει τὸ θηλυκὸν εἰς euse· bâilleuse, καὶ τὰ ἐξῆς· demandeur (ὁ ἐνάγων), demaude- resse· défendeur (ἐπὶ δικαστηρίου), défenderesse· pêcheur (ἀ- μαρτωλός), pécheresse καὶ chasseur (κυνηγός εἰς ὕψος ποιητι- κόν), chasseresse.

Δεύτερος τύπος. Τὰ λήγοντα εἰς teur, ἔχουσι τὸ θηλυκὸν των εἰς trice· ὡς, accusateur (κατήγορος), accusatrice· conducteur (ὁδηγός), conductrice· créateur (δημιουργός), créatrice· prote- cteur (προστάτης), protectice· lecteur (ἀναγνώστης), lectrice κλ.

Τρίτος. Τὰ εἰς érieur καταλήγουσι τὸ θηλυκὸν των εἰς e ἄφω- νον· ὡς, extérieur (ἐξωτερικός), extérieure· supérieur (ἀνώτε- ρος), supérieure. Τούτοις προσθετέον καὶ τὰ majeur (ἐνῆλιξ, μέγας), majeure· mineur (ἀνῆλιξ, ἐλάσσων), mineure· meilleur (βελτίων), meilleure.

Τέταρτος. Ambassadeur (πρέσβυς), ambassadrice· gouver- neur (κυβερνήτης), gouvernante· serviteur (ὑπηρέτης), servante.

§ 11.

Περὶ συγκριτικῶν καὶ ὑπερθετικῶν.

Διακρίνει τις τρεῖς βαθμοὺς (degrés) εἰς τὰ ἐπίθετα· τὸ θετι- κόν (le positif), τὸ συγκριτικόν (le comparatif), καὶ τὸ ὑπερθε- τικόν (et le superlatif).

1. Τὸ θετικόν εἶνε αὐτὸ τὸ ἴδιον ἐπίθετον· ὡς, beau, belle (ὠραῖος, ὠραία).

2. Το συγκριτικὸν ἔχει τρεῖς ιδιότητες (propriétés). Τὴν τῆς ὑπεροχῆς (de la superiorité), καὶ σχηματίζεται ὅταν θέσῃ τις τὸ plus πρὸ τοῦ ἐπιθέτου ὡς, la rose est plus belle que la violette (τὸ ῥόδον εἶνε ὠραιότερον τοῦ ἴου).

Τὴν ιδιότητα τῆς μειώσεως, καὶ λέγεται comparatif de l'infériorité· σχηματίζεται, ὅταν προσθέτῃ τις τὸ moins (ἦττον)· ὡς, la violette est moins belle que la rose (τὸ ἴον εἶνε ἦττον ὠραῖον τοῦ ῥόδου).

Καὶ τὴν τῆς ἰσότητος· λέγεται δὲ comparatif d'égalité· καὶ σχηματίζεται, ὅταν προσθέσῃ τις τὸ aussi (ἐπίσης), πρὸ τοῦ ἐπιθέτου ὡς la rose est aussi belle que la tulipe, τὸ ῥόδον εἶνε ἐπίσης ὠραῖον ὡς τὸ λείριον (λαλές).

Ἐπάρχουσι καὶ τινὰ ἐπιθετα, τὰ ὁποῖα ἐκφράζουσι μόνα σύγκρισιν, καὶ ταῦτα εἰσὶ τὰ meilleur-e (κρείσσων), ἀντὶ τοῦ plus bon, τὸ ὁποῖον δὲν λέγεται· moindre (ἐλάσσων, ἀντὶ τοῦ plus petit (ἄχρηστον)· τὸ pire (χειρῶν), ἀντὶ τοῦ plus mauvais· καὶ τὸ ἐπίρρημα pis (χειρότερα)· ὡς, tant pis pour lui, τόσον χειρότερα δι' αὐτόν.

3. Superlatif, ὑπερθετικόν.

Ἐπάρχουσι δύο εἶδη ὑπερθετικοῦ· ὑπερθετικὸν ἀπόλυτον (superlatif absolu), τὸ ὁποῖον γίνεται, ὅταν θέτωμεν τὰ μόρια très, fort, extrêmement πρὸ τοῦ ἐπιθέτου ὡς, Démosthènes était très, fort, extrêmement éloquent, ὁ Δημοσθένης ἦτον εὐγλωττότατος, τοῦ ὁποίου ἡ παράθεσις θεωρεῖται ἄσχετος καὶ καθ'ἑαυτῆ.

Καὶ ὑπερθετικὸν σχετικὸν (superlatif relatif), τὸ ὁποῖον γίνεται ἐκ τοῦ ἐνάρθρως λαμβανομένου συγκριτικοῦ τῆς ὑπεροχῆς καὶ τῆς μειώσεως le plus, la plus, les plus· le moins, la moins, les moins, τὰ ὁποῖα θέτονται πρὸ τοῦ ἐπιθέτου ὡς, votre soeur est la plus belle des filles (ἡ ἀδελφὴ σας εἶνε ἡ ὠραιότατη πάντων τῶν κορασίων· ce garçon est le plus studieux de tous les autres, οὗτος ὁ παῖς εἶνε ὁ ἐπιμελέστατος πάντων τῶν ἄλλων· ces hommes sont les moins économes de tous les autres, οὗτοι οἱ ἄνθρωποι εἶνε οἱ ἐλάχιστοι, ἢ ἔσχατοι οἰκονόμοι πάντων τῶν ἄλλων.

§ 12.

Περὶ τῶν ὀριστικῶν καὶ ἀόριστων ἐπιθέτων.

Des adjectifs déterminatifs et indéfinis.

Αὐτὰ τὰ ἐπιθέτα ὀρίζουσι τὴν σημασίαν τῶν οὐσιαστικῶν, βοηθεῖα τῆς ιδέας, ἢν ἐπιβάλλουσιν αὐτοῖς· ὡς, ma plume (τὸ κονδύλιόν μου), τὸ ma ἐπιβάλλει εἰς τὸ κονδύλιον τὴν ιδέαν τῆς κτήσεως· cette maison (αὕτη ἡ οἰκία), τὸ cette προσάπτει εἰς τὴν οἰκίαν τὴν ιδέαν τῆς δείξεως κτλ.

Ἐπάρχουσι τέσσαρα εἶδη ὀριστικῶν ἐπιθέτων· les adjectifs numéraux, les adjectifs démonstratifs (τὰ ἀριθμητικὰ ἐπιθέτα· τὰ δεικτικὰ ἐπιθέτα), les adjectifs possessifs (τὰ κτητικὰ ἐπιθέτα), et les adjectifs indéfinis (καὶ τὰ ἀόριστα ἐπιθέτα).

4. Περὶ τῶν ἀριθμητικῶν ἐπιθέτων.

Des adjectifs numéraux.

Τὰ ἀριθμητικὰ ἐπιθέτα προσδιορίζουσι τὴν σημασίαν τοῦ οὐσιαστικοῦ, προσθέτοντα αὐτοῖς τὴν ιδέαν τοῦ ἀριθμοῦ, ἢ τῆς τάξεως.

Ἐπάρχουσι δύο εἶδη ἀριθμητικῶν ἐπιθέτων· les cardinaux (τὰ ἀπόλυτα) et les ordinaux (καὶ τὰ τακτικά).

Τὰ ἀπόλυτα ἐκφράζουσι τὸν ἀριθμόν. Τὰ ἐξῆς·

ε	un	1.	trente	30.
ντβ	deux	2.	quarante	40.
	trois	3.	cinquante	50.
κβλ	quatre	4.	soixante	60.
ααα	cinq	5.	soixante-dix	70.
οιο	six	6.	soixante-onze	71.
ααδ	sept	7.	quatre-vingts	80.
αυτ	huit	8.	quatre-vingt-dix	90.
	neuf	9.	cent	100.
νδγ	dix	10.	deux-cents	200.
	onze	11.	trois-cents	300.
	douze	12.	quatre-cents	400.

	treize	43.	cinq-cents	500.
<i>κατόβη</i>	quatorze	44.	six-cents	600.
<i>ωσφ</i>	quinze	45.	sept-cents	700.
<i>οφ</i>	seize	46.	huit-cents	800.
<i>δίνη</i>	dix-sept	47.	neuf-cents	900.
<i>δισκοστ</i>	dix-huit	48.	mille	1,000.
<i>δισκοστ</i>	dix-neuf	49.	onze-cents	1,100.
<i>δισκοστ</i>	vingt	50.	douze-cents	1,200.
<i>νεν</i>	vingt-un	51.	treize-cents	1,300.
	vingt-deux	52.	quatorze-cents	1,400.

Ἐξ ὅλων τῶν ἀπολύτων τούτων ἀριθμητικῶν μόνον τὸ un συμφωνεῖ ὡς ἐπίθετον κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν μὲ τὸ οὐσιαστικόν του, τὰ λοιπὰ εἶνε ἀκλιτα· ὡς, un homme, une femme (ἄνθρωπος, γυνή), les uns, les unes (οἱ μὲν, αἱ μὲν), ὅπου ἔπεται les autres.—Τὸ vingt καὶ cent συμφωνοῦσι μόνον κατ' ἀριθμὸν, ὅταν πολλαπλασιαζῶνται ἐπ' ἄλλον ἀριθμὸν καὶ δὲν ἔπεται ἄλλος· ὡς, quatre-vingts hommes, deux-cents hommes (ὀγδοήκοντα, διακόσιοι ἄνθρωποι)· quatre-vingt-quatre, deux-cent-cinq· ἀσύμφωνα. — Τὸ mille εἶνε πάντοτε ἀμετάβλητον· ὡς, deux mille hommes (δύο χιλιάδες ἄνθρωποι). Γράφεται δὲ mil εἰς τὴν χρονολογίαν· ὡς, mil-huit-soixante-neuf (1869)· τὸ δὲ οὐσιαστικὸν mille (μῖλιον) λαμβάνει τὸ σημεῖον τοῦ πληθυντικοῦ· ὡς, trois milles (τρία μίλια).

2. Περὶ τῶν τακτικῶν.

Des ordinaux.

Les ordinaux (τὰ τακτικά) ἐκφράζουσι τὴν τάξιν ἢ τὸν βαθμὸν (l'ordre ou le rang)· ὡς,

premier-e	πρῶτος.
deuxième ἢ second	δεύτερος (1).
troisième	τρίτος.
quatrième	τέταρτος.

(1) Ὅρα ἰδιαιτέρας παρατηρήσεις ἐδάφιον 32.

cinquième	πέμπτος.
sixième	ἕκτος.
septième	ἑβδομος.
huitième	ὄγδοος.
neuvième	ἐννατος.
dixième	δέκατος.
onzième	ἐνδέκατος κτλ.
vingtième	εἰκοστός.
vingt-unième	εἰκοστός πρῶτος.
cinquantième	πεντηκοστός.
soixantième	ἑξηκοστός.
soixante-dixième	ἑβδομηκοστός.
quatre-vingtième	ὀγδοηκοστός.
quatre-vingt-dixième	ἐννενηκοστός.
centième	ἑκατοστός.
deux-centième	διακοσιοστός κτλ.

Ταῦτα πάντα σχηματίζονται ἐκ τῶν ἀπολύτων· τὸ δὲ unième εἶνε εἰς χρῆσιν μόνον συνθέτως εἰς τὰς δεκάδας· ὡς, trente-unième κτλ.

3. Περὶ τῶν δεικτικῶν ἐπιθέτων.

Des adjectifs démonstratifs.

Τὰ δεικτικὰ ἐπίθετα εἶνε ce, cet διὰ τὸ ἀρσενικόν· cette διὰ τὸ θηλυκὸν τοῦ ἐνικοῦ, καὶ ces διὰ τὸν πληθυντικὸν τῶν δύο γενῶν· κλίνονται ἀνάσθρως.

Singulier.

Pluriel.

Masculin.		féminin.		fémin. et mascul.	
ce	canif (σογιὰς).	cette	femme.	ces	femmes, et canifs,
de ce	canif »	de cette	»	de ces	» et de ces »
à ce	canif »	à cette	»	à ces	» »
ce	canif »	cette	»	ces	» »
ô ce	canif »	ô cette	»	ô ces	» »
de ce	canif »	de cette	femme.	de ces	» »

Ὁ πληθυντικός ἀριθμὸς εἶνε κοινὸς καὶ εἰς τὰ δύο γένη. Τὸ *ce* προσλαμβάνει τὸ εὐφωνικὸν *t* ὡσάκις συνάπτεται μὲ ὄνομα ἀρχόμενον ἀπὸ φωνήεντος, ἢ ἀπὸ *h* ἀφώνου· ὡς, *cet enfant* (οὗτος ὁ παῖς), *cet homme* (οὗτος ὁ ἄνθρωπος), *de cet enfant, de cet homme* κτλ.

4. Περὶ τῶν κτητικῶν ἐπιθέτων.

Des adjectifs possessifs.

Ἐκφράζουσι τὴν ιδέαν τῆς κτήσεως, καὶ κλίνονται ὡς ἑξῆς·

Singulier ἐνικός.		Pluriel πληθυντικός.	
masculin.	féminin.	τῶν δύο γενῶν.	
mon	ma	mes	filles ἢ mes filles.
ton	ta	tes	»
son	sa	ses	»
Notre	notre	nous	»
Votre	votre	vos	»
Leur	leur	leurs	»

Τὰ *mon, ton, son*, μεταχειρίζονται ἀντὶ τῶν θηλυκῶν *ma, ta, sa*, πρὸ οὐσιαστικοῦ θηλυκοῦ, ἀρχίζοντος ἀπὸ φωνήεντος ἀφώνου ἢ *h* ψιλοῦ· ὡς *mon âme*, ἢ ψυχὴ μου· *ton âme*, ἢ ψυχὴ σου· *son âme*, ἢ ψυχὴ του, καὶ ὅχι *ma âme ἢ m' âme*, ἕνεκα τῆς κακοφωνίας· καὶ *mon honneur, ton honneur, ἢ τιμὴ μου, ἢ τιμὴ σου* κτλ.

Αἱ δὲ ἐφεξῆς διαφέρουσι τῶν ἀνωτέρω κατὰ τοῦτο, ὅτι τίθενται πάντοτε καθ' ἑαυταί, ἐννοουμένου ἀπὸ κοινοῦ τοῦ ὀνόματος τοῦ κτήματος, καὶ κλίνονται ἐνάρθρως.

Singulier ἐνικός.

Pluriel πληθυντικός.

Ἄρσεν. θηλυκ.		Ἄρσεν. θηλυκ.	
le mien,	la mienne,	les miens,	les miennes,
le tien,	la tienne,	les tiens,	les tiennes,
le sien,	la sienne,	les siens,	les siennes.
le nôtre,	la nôtre,	les nôtres,	} γένους κοινού.
le vôtre,	la vôtre,	les vôtres,	
le leur,	la leur,	les leurs,	

ὦς, as-tu ton livre? Moi, je n'ai pas le mien' il a le sien.
 Ἔχεις τὸ βιβλίον σου; ἐγὼ δὲν ἔχω τὸ ἰδικόν μου' ἐκεῖνος ἔχει
 τὸ ἰδικόν του. Votre plume et la mienne ont été cassées, τὸ
 κονδύλιόν σας, καὶ τὸ ἰδικόν μου ἔσπασαν' ma soeur et la vôtre
 sont sorties à la promenade, ἡ ἀδελφή μου καὶ ἡ ἰδική σας ἐξ-
 ἤλθον εἰς τὸν περίπατον.

5. *Περὶ τῶν ἀορίστων ἐπιθέτων.*

Des adjectifs indéfinis.

Ταῦτα προσδιορίζουσι τὴν σημασίαν τοῦ οὐσιαστικοῦ, προσ-
 θέτοντα αὐτῷ τὴν ἰδέαν τῆς γενικότητος. Ταῦτα εἰσὶν·

Chaque	homme	(ἕκαστος	ἄνθρωπος.)
Nul	»	οὐδείς	»
Aucun	»	κανείς ἢ οὐδείς	»
Le même, la même		ὁ αὐτός-ἡ	» γυνή.
Tout	»	πᾶς	»
Quelque	»	κάποιος	»
Plusieurs	»	πλείστοι	»
Tel	»	τοιούτος	»
Quel	»	ποῖος	»
Quel'qu'un-e	m'a dit	κάποιος μοι εἶπεν	

Τὰ δὲ chacun (ἕκαστος), καὶ chaque'un (καθεὶς), προηγούνται
 τῶν ἀντωνυμιῶν de nous, de vous, d'eux κτλ. ὡς, chacun de
 nous (ἕκαστος ἐξ ἡμῶν)· chaque'un de vous, (ὁ) καθεὶς ἐξ ὑμῶν κλ.

§ 13.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ.

Chapitre cinquième.

Περὶ ἀντωνυμιῶν. Des pronoms.

Ἡ ἀντωνυμία εἶνε λέξις, τὴν ὁποίαν θέτει τις εἰς τὴν θέσιν
 τοῦ ὀνόματος, διὰ νὰ ἀναφέρῃ τὴν ἰδέαν αὐτοῦ καὶ νὰ ἀποφύγῃ
 τὴν ἐπανάληψίν του.

Τρία εἶνε τὰ πρόσωπα· τὸ α'. εἶνε τὸ λαλοῦν, τὸ β'. ἐκεῖνο πρὸς τὸ ὁποῖον λαλεῖ τὸ α'. καὶ τὸ γ'. εἶνε ἐκεῖνο περὶ τοῦ ὁποίου ὁμιλεῖ τις. Ὡς ὅταν λέγω· *je lis* (ἀναγινώσκω), ἡ ἀντωνυμία *je* εἶνε α'. προσώπου· *tu lis*, ἡ ἀντωνυμία *tu* εἶνε β'. προσώπου· *il lit* (ἀναγινώσκει), *celui-ci parle* (οὗτος ὁμιλεῖ), *l'autre étudie* (ὁ ἄλλος μελετᾷ), αἱ ἀντωνυμίαι *il, celui-ci, l'autre*, εἶνε ἀντωνυμίαι τοῦ τρίτου προσώπου.

Τὰ γένη τῶν προσωπικῶν ἀντωνυμιῶν διακρίνονται μόνον εἰς τὸ γ' ἐνικὸν *il ἢ elle*, καὶ εἰς τὸ γ' πληθυντικὸν *ils-elles*.

§ 14.

Περὶ τῶν προσωπικῶν ἀντωνυμιῶν.

Des pronoms personnels.

Πέντε εἶνε τὰ εἶδη τῶν ἀντωνυμιῶν· αἱ προσωπικαὶ (*les personnels*), αἱ δεικτικαὶ (*les démonstratifs*), αἱ κτητικαὶ (*les possessifs*), αἱ ἀναφορικαὶ (*les relatifs*), καὶ αἱ ἀόρισται (*et les indéfinis*).

1. *De la première personne.*

Τοῦ πρώτου προσώπου.

	Singulier.		Pluriel.
No.	<i>je ἢ moi,</i>	<i>ἐγὼ,</i>	<i>nous, ἡμεῖς.</i>
Ge.	<i>de moi,</i>	<i>ἐμοῦ,</i>	<i>de nous, ἡμῶν.</i>
Dat.	<i>à moi, moi, me,</i>	<i>ἐμοί,</i>	<i>à nous, ἡμῖν.</i>
Accus.	<i>moi καὶ me,</i>	<i>ἐμὲ,</i>	<i>nous, ἡμᾶς.</i>
Ablat.	<i>de moi,</i>	<i>παρ' ἐμοῦ.</i>	<i>de nous, παρ' ἡμῶν.</i>

2. *De la seconde personne.*

Τοῦ β'. προσώπου.

	Singulier.		Pluriel.
Nom.	<i>tu ἢ toi,</i>	<i>σὺ,</i>	<i>vous, ὑμεῖς.</i>
Gen.	<i>de toi,</i>	<i>σοῦ,</i>	<i>de vous, ὑμῶν.</i>
Dat.	<i>à toi, toi, te,</i>	<i>σοί,</i>	<i>à vous, vous, ὑμῖν.</i>
Accus.	<i>toi, te,</i>	<i>σὲ,</i>	<i>vous, ὑμᾶς.</i>
Vocat.	<i>ὦ toi,</i>	<i>ὦ σύ.</i>	<i>ὦ vous, ὦ ὑμεῖς.</i>
Ablat.	<i>de toi,</i>	<i>παρὰ σοῦ.</i>	<i>de vous, παρ' ὑμῶν.</i>

3. De la troisième personne.

Τοῦ γ'. προσώπου.

	Singulier.		Pluriel.	
Nom.	il ἢ lui,	αὐτός,	ils ἢ eux,	αὐτοί.
Gen.	de lui,	αὐτοῦ,	d' eux,	αὐτῶν.
Dat.	à lui καὶ lui,	αὐτῷ,	à eux, leur,	αὐτοῖς.
Accus.	lui » le,	αὐτόν,	eux, les,	αὐτούς.
Ablat.	de lui,	παρ' αὐτοῦ,	d' eux,	παρ' αὐτῶν.

Le, la, les, ἀντωνυμῖαι προσωπικαί, συνοδεύουσι πάντοτε ῥῆμα ὡς, je le vois (τὸν βλέπω), je la connais (τὴν γνωρίζω), reçois les (δέξου, δέχθητι αὐτοὺς ἢ αὐτάς), καὶ εἶνε ἀντικείμενα ῥήματος· ἐνῷ le, la, les ἀρθρα, συνοδεύουσι πάντοτε οὐσιαστικόν τι ὡς, le roi, la reine, les princes.

Σημ. Ὑπάρχει καὶ τριτοπρόσωπος αὐτοπαθῆς ἀντωνυμία γένους καὶ ἀριθμοῦ κοινοῦ, ἢ soi· οἶον, γενικ. de soi (αὐτοῦ, ἑαυτῆς), δοτικῇ à soi καὶ se· αἰτιατικῇ soi καὶ se· ἀφαιρετ. de soi· καὶ μὲ τὸ même, de soi même (ἀφ' ἑαυτοῦ του).

§ 15.

Des pronoms démonstratifs.

Περὶ τῶν δεικτικῶν ἀντωνυμιῶν. Ὡς,

Ἑνικ. Ἄρσεν.	ce ἢ cet (οὗτος)	πρὸ φροσφῆντ. ἢ h ἀφώνου.
» Θηλ.	cette	αὕτη.
Πληθυν.	ces	οὗτοι καὶ αὗται.

Δὲν πρέπει νὰ συγχέωμεν ce, ἀντωνυμία δεικτικῇ, μὲ ce, ἐπίθετον δεικτικόν. Τὸ πρῶτον προτάσσεται πάντοτε τοῦ ῥήματος être ἢ ἀκολουθεῖται ἐκ τῶν ἀντωνυμιῶν qui, que, qu'on, dont· ὡς, ce sont les Athéniens (οὗτοι) εἶνε οἱ Ἀθηναῖοι), ce qui platt (ἐκεῖνο ὅπερ ἀρέσκει), ce dont je parle (οὗτος περὶ οὗ ὁμιλῶ). Τὸ δεύτερον ce ἀκολουθεῖται πάντοτε ὑπὸ οὐσιαστικοῦ· ὅρα σελ. 55, ἐδάφ. 3.

Σημ. Τὸ δεικτικὸν ἐπίθετον ce μεταχειρίζεται πρὸ συμφώνου καὶ h δασέος· ὡς ce corbeau (οὗτος ὁ κόραξ), ce héros (οὗτος ὁ

ἤρωος) ἡ δὲ cet πρὸ φωνήεντος καὶ ἡ ἀφώνου· ὡς, cet enfant (οὗτος ὁ παῖς), cet habit (αὐτὸ τὸ ἔνδυμα).

Αὐταὶ αἱ ἀντωνυμίαι συνθέτονται μετὰ τῶν προσωπικῶν ἀντωνυμιῶν τοῦ τρίτου προσώπου καὶ παράγουσι τὰς celui, ceux, celle, celles, καὶ μετὰ τῶν μορίων ci καὶ là κάμνουσι τὰς celui-ci, ceux-ci, celle-ci, celles-ci· celui-là, ceux-là, celle-là, celles-là, ceci, cela.

§ 16.

Περὶ τῶν κτητικῶν ἀντωνυμιῶν.

Des pronoms possessifs.

Περὶ τούτων ὄρα σελ. 56, ἐδάφιον 4.

§ 17.

Περὶ τῶν ἀναφορικῶν ἀντωνυμιῶν.

Des pronoms relatifs.

Αὐταὶ ἀναφέρουσι τὴν ιδέαν ἐνὸς οὐσιαστικοῦ ἢ ἀντωνυμίας τινός, μεθ' ὧν ἔχουσι στενὴν συνάφειαν. Αὐταὶ δὲ εἰσὶν αἱ

Qui, que, quoi, dont, lequel, laquelle, lesquels, lesquelles· καὶ ἡ μὲν qui εἶνε γένους καὶ ἀριθμοῦ κοινού, μεταχειρίζεται δὲ καὶ ἐρωτηματικῶς· ὡς,

Ἐρωτηματικῆ.

Nom.	qui,	qui ?	quoi,
Gen.	de qui ἢ dont,	de qui ?	de quoi,
Dat.	à qui,	à qui ?	à quoi,
Accus.	que,	qui ἢ que ?	quoi,
Ablat.	de qui ἢ dont,	de qui ?	de quoi. Ὡς,

Il y a des personnes qui aiment les livres (ὕπάρχουσιν ἄνθρωποι, οἵτινες ἀγαπῶσι τὰ βιβλία). Les richesses que nous recherchons sont bien fragiles, (τὰ πλοῦτης, τὰ ὅποια ἀναζητοῦμεν, εἶνε πολὺ ἀκροσφαλῆ) L'homme de mérite n'est pas toujours celui dont on parle le plus (ὁ μὲ προτερήματα ἄνθρωπος δὲν εἶνε πάντοτε ἐκεῖνος, περὶ οὗ ὁμιλοῦσι περισσότερον).

Qui a fait cela ? (τίς ἔπραξε τοῦτο ;) De qui (περὶ προσώπου) ἢ de quoi (περὶ πράγματος), s' agit il ? (περὶ τίνος πρόκειται ;) κτλ.

Ἄλλ' ἢ qui μεταχειρίζεται ἐρωτηματικῶς ὅταν δὲν ἔχη ὄνομα πρὸς ὃ νὰ ἀναφέρηται· ἄλλως δὲ, ἔχει τοιοῦτον· ὡς, qui est-ce qui a fait cela ? τίς (εἶνε ἐκεῖνος ὅστις) ἔπραξε τοῦτο ;

Singulier.

Pluriel.

	Mesculin	fémin.	Masculin	féminin.
Nom.	lequel	laquelle,	lesquels	lesquelles,
Gen.	duquel	de laquelle,	desquels	desquelles,
Dat.	auquel	à laquelle,	auxquels	auxquelles,
Accus.	lequel	laquelle,	lesquels	lesquelles,
Ablat.	duquel	de laquelle,	desquels	desquelles.

Μεταχειρίζονται ἐπὶ προσώπων, καὶ ἐπὶ πραγμάτων μὴ προσωποποιημένων, ἀντὶ τῆς qui· ὡς, l' étude à laquelle (καὶ ὅχι à qui) je consacre mes loisirs (ἢ σπουδῇ, εἰς τὴν ἀφιερώνω τὰς εὐκαιρίας μου). Le cheval sur lequel (καὶ ὅχι sur qui) je suis monté (ὁ ἵππος, ἐφ' οὗ ἀνέβην). Προσέτι αὐταὶ αἱ ἀντωνυμίαι ἀντικαθιστᾶσι τὰς qui, que, dont, εἰς ἀποφυγὴν διαφορουμένης ἐννοίας· ὡς, J' ai vu le mari de votre soeur lequel (καὶ οὐχὶ qui) viendra me voir (εἶδον τὸν ἄνδρα τῆς ἀδελφῆς σας, ὅστις θὰ ἔλθῃ νὰ με ἰδῇ. Je recevrai une lettre de mes enfants laquelle (οὐχὶ que) j' attends avec impatience (θὰ λάβω μίαν ἐπιστολὴν τῶν τέκνων μου, τὴν προσμένω ἀνυπομονῶς). La bonté de Dieu de laquelle (οὐχὶ dont) je connais la grandeur (ἢ ἀγαθότης τοῦ Θεοῦ, τῆς ὁποίας γνωρίζω τὸ μεγαλεῖον).

Ὑπάρχουσι καὶ ἕτεραι δύο μονοσύλλαβαι ἀντωνυμίαι ἀναφορικαὶ en καὶ y· καὶ ἡ μὲν en σημαίνει de cela, de lui, d' eux, d' elle, d' elles· εἶνε δὲ πτώσεως γενικῆς καὶ ἀφαιρετικῆς· ὡς, τούτου ἢ ἐκ τούτου καὶ περὶ τούτου· ὡς, j' en parle (ὁμιλῶ περὶ τούτου, -ταύτης, -τούτων κτλ.) καὶ, avez-vous beaucoup de chevaux? J' en ai. — En voulez-vous acheter? ("Ἐχετε πολλοὺς ἵππους; "Ἐχω πολλοὺς τούτων. Θέλετε νὰ ἀγοράσητε ἐξ αὐ-

των;) Ὡστε ἀναφέρεται εἰς πρόσωπον ἢ εἰς πράγμα προηγούμενον· τὸ δὲ γ σημαίνει à cela chose, à cette, à ces choses, à lui, à eux, en ce lieu, καὶ εἶνε πτώσεως δοτικῆς· ὡς, il y avait un homme (ὑπῆρχεν ἄνθρωπος ἐκεῖ ἢ en ce lieu)· j' y pense (σκέπτομαι εἰς τοῦτο ἢ ἐν τούτῳ) κτλ.

Διαφέρουσι τῶν προθέσεων ἐν καὶ γ, καθ' ὃ, αὐταὶ μὲν εἶνε ἀντικείμενοι ῥήματος καὶ δὲν ἔχουσι συμπλήρωμα· ὡς, nous en parlons (ὁμιλοῦμεν περὶ αὐτῶν,-τούτου). Vous y contente (εὐχαριστεῖσθε εἰς τοῦτο ἢ ἐν τούτῳ) κτλ. Αἱ δὲ προθέσεις ἔχουσι συμπλήρωμα· ὡς, en France, ἐν τῇ Γαλλίᾳ, en ami, ὡς φίλος κτλ.

§ 18.

Περὶ τῶν ἀόριστων ἀντωνυμιῶν.

Des pronoms indéfinis.

Αὗται εἶνε· on, quiconque, quelqu' un, chacun, autrui, l'un, l'autre, l'un et l'autre, personne, καὶ δὲν ἐνόηονται ποτὲ μὲ ὄνομα.

Αἱ ἀόρισταὶ ἀντωνυμίαι aucun, nul, certain, plusieurs, tel, telle, tout, toute, ὅταν δὲν ἐνόηονται μὲ οὐσιαστικὸν θεωροῦνται ὡς ἀόρισταὶ ἀντωνυμίαι· ὡς, aucun n' a répondu (οὐδεὶς ἀπεκρίθη)· nul n'est de mon avis (οὐδὲν εἶνε τῆς γνώμης μου)· plusieurs pensent que . . . (πολλοὶ σκέπτονται ὅτι . . .) Ἄλλως, ὡς ἀόριστα ἐπίθετα· ὡς, aucun homme n'est venu (οὐδεὶς ἄνθρωπος ἦλθεν). Plusieurs hommes pensent que . . . (πολλοὶ ἄνθρωποι στοχάζονται ὅτι . . .) κτλ.

§ 19.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ.

Chapitre sixième.

Περὶ μετοχῆς ἐνεστώσης καὶ παρωχημένης.

1. Ἡ ἐνεστώσα ἢ ἐνεργητικὴ μετοχὴ (participle), ἔχει δύο χρόνους, ἐνεστώτα aimant Dieu (ἀγαπῶν τὸν Θεόν), καὶ ἀόρι-

στον, ὅστις συνθέτεται ἐκ τῆς ἐνεστώσης μετοχῆς τοῦ avoir ayant καὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς aimé=ayant aimé Dieu (ἀγαπήσας τὸν Θεόν), ayant fini (τελειώσας.)

2. Ἡ ἐνεστῶσα μετοχή, ὅταν δὲν ἐμφαίνῃ ἐνέργειαν, ἀλλὰ ποιότητά τινα, ἢ διάθεσιν τινα συνήθη, τότε συμφωνεῖ ὡς ἐπίθετον, καὶ λέγεται ῥηματικὸν ἐπίθετον (adjectif verbal)· ὡς, un homme obligeant (ἄνθρωπος ὑποχρεωτικός)· une femme obligeante (γυνὴ ὑποχρεωτικὴ)· des hommes obligeants, des femmes obligeantes.

Π α θ η τ ι κ ή.

3. Ἡ παθητικὴ μετοχή λήγει εἰς e, i, u, t ἢ s, καὶ συμφωνεῖ κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν μὲ τὸ ὄνομα πρὸς ὃ ἀναφέρεται· ὡς, je suis aimé-e (ἐγὼ ἀγαπῶμαι), elle est aimée (αὕτη ἀγαπᾶται), nous avons été aimés (ἡμεῖς ἠγαπήθημεν), elles ont été aimées (αὗται ἠγαπήθησαν).

Σημείωσις. Ἡ ἐνεργητικὴ μετοχή, ἔχουσα πρὸ ἑαυτῆς τὴν πρόθεσιν en ὀνομάζεται γερούντιον (gérontif)· ὡς, en faisant (πράττων), en rendant (ἀποδίδων).

§ 20.

Περὶ παραγωγῆς τῶν χρόνων τῶν ῥημάτων.

Des temps primitifs.

Οἱ πρωτότυποι χρόνοι (les temps primitifs), εἶνε ὁ ἐνεστῶς τῆς ἀπαρεμφάτου (l'infinitif présent), ἡ ἐνεστῶσα μετοχή (le participe présent), ἡ παθητικὴ μετοχή (le participe passif), ὁ ἐνεστῶς τῆς ὀριστικῆς (le présent de l'indicatif), et le passé défini (καὶ ὁ ἀόριστος ἀ.) Οἱ δὲ λοιποὶ εἶνε παραγόμενοι (sont dérivés), καὶ παράγονται ἐκ τῶν πέντε τούτων πρωτοτύπων· ὡς, ἐφεξῆς·

Α'. Ὁ ἐνεστῶς τῆς ἀπαρεμφάτου σχηματίζει δύο χρόνους·

1. Τὸν μέλλοντα πρῶτον κατὰ μεταβολὴν τῶν er, ir, oir, re εἰς rai· ὡς, aimer, j'aimerai,-finir, je finirai,-recevoir, je recevrai,-rendre, je rendrai.

2. Τὸν ἐνεστῶτα τῆς ὑποθετικῆς κατὰ μεταβολὴν τῶν er,

ir, oir, re εις rais' ὡς, aimer, j' aimerais, finir, je finirais, recevoir, je recevrais, rendre, je rendrais.

Β'. Ἡ ἐνεργητικὴ μετοχὴ σχηματίζει τρεῖς χρόνους:

1. Τὰ τρία πληθυντικὰ πρόσωπα τοῦ ἐνεστώτος τῆς ὀριστικῆς κατὰ μεταβολὴν τῆς ant εις ons, εις ez, εις ent' ὡς, donnant, nous donnons, vous donnez, ils donnent, finissant, nous finissons, vous finissez, ils finissent—rendant, nous rendons, vous rendez, ils rendent.

Ἐξαιροῦνται τὰ ῥήματα τῆς τρίτης συζυγίας, τὰ ὁποῖα, εις τὸ τρίτον πληθυντικὸν πρόσωπον τοῦ ἐνεστώτος τῆς ὀριστικῆς, μεταβάλλουσι τὴν evant κατάληξιν τῆς ἐνεργητικῆς μετοχῆς τοῦ devoir εις oivent' ὡς, recevant, nous recevons, nous recevez, ils reçoivent.

2. Τὸν παρατατικὸν τῆς ὀριστικῆς κατὰ μεταβολὴν τῆς ant εις ais' ὡς, donnant, j' donnais, finissant, je finissais, recevant, je recevais, rendant, je rendais.

3. Τὸν ἐνεστώτα τῆς ὑποτακτικῆς κατὰ μεταβολὴν τῆς ant εις e' ὡς, aimant, que j'aime, finissant, que je finisse, rendant, que je rende.

Ἐκτὸς τῶν ῥημάτων τῆς τρίτης συζυγίας, ἅτινα μεταβάλλουσι τὴν evant εις oive' ὡς, recevant, que je reçoive, apercevant, que j'aperçoive.

Γ'. Ἡ παθητικὴ μετοχὴ σχηματίζει ὅλους τοὺς συνθέτους χρόνους βοηθεία τοῦ ῥήματος avoir ἢ τοῦ ῥήματος être' ὡς, j'ai estimé, je suis estimé (τὸ α'. ἐνεργητικὸν, τὸ β'. παθητικὸν, καὶ ἐπομένως) tu avais puni, tu avais été puni, il avait aperçu, il avait été aperçu κτλ.

Δ'. Ὁ ἐνεστώς τῆς ὀριστικῆς σχηματίζει τὴν προστακτικὴν κατ' ἀφαίρεσιν τῶν ἀντωνυμιῶν ὑποκειμένων tu, nous, vous' ὡς tu donnes, donne' nous donnons, donnons' vous donnez, donnez'—tu finis, finis' nous finissons, finissons' vous finissez, finissez'—tu reçois, reçois' nous recevons, recevons' vous recevez, recevez'—tu rends, rends' nous rendons, rendons' vous rendez, rendez.

Ε'. Ὁ πρῶτος ἀόριστος σχηματίζει τὸν παρατατικὸν τῆς ὑποτακτικῆς κατὰ μεταβολὴν τῆς αι εἰς asse διὰ τὴν πρῶτην συζυγίαν, καὶ κατὰ προσθήκην τῆς se διὰ τὰς τρεῖς ἄλλας· ὡς, je donnai, que je donnasse· je finis, que je finisse· je reçus, que je reçusse· je rendis, que je rendisse.

§ 21.

Περὶ τῶν ἀνωμάτων ῥημάτων.

Des verbes irréguliers.

1. Ὀνομάζουσιν ἀνώματα ῥήματα ἐκεῖνα, τῶν ὁποίων οἱ χρόνοι, εἴτε πρωτότυποι, εἴτε παραγόμενοι, δὲν ἔχουσι τὰς καταλήξεις καθ' ὅλα συμφώνους μὲ τὰς τῶν ῥημάτων τῶν τεσσάρων συζυγιῶν, τὰ ὁποῖα ἐκθέσαμεν ὡς παραδείγματα (σελ. 22, κατὰ συνέχ.)

2. Τὰ ἀνώματα ῥήματα ἔχουσι πάντοτε δύο ἢ περισσοτέρους χρόνους πρωτοτύπους, οἵτινες ἐμφαίνουσιν ἀνωμαλίας. Τοιοῦτον εἶνε π. χ. τὸ ῥῆμα dormir (κοιμᾶσθαι), τοῦ ὁποίου ἡ ἐνεστῶσα μετοχὴ dormant, καὶ ὁ ἐνεστῶς τῆς ὀριστικῆς je dors (κοιμῶμαι) δὲν λήγουσιν εἰς issant, is, αἵτινες εἶνε τοῦ ῥήματος finir διὰ τοὺς δύο τούτους χρόνους.

3. Εἶνε δύο εἰδῶν ἀνωμάτων ῥημάτων· τὰ μὲν εἶνε ἀνώματα μόνον εἰς τοὺς πρωτοτύπους χρόνους τῶν· τὰ δὲ (εἶνε ἀνώματα) καὶ εἰς τοὺς πρωτοτύπους καὶ εἰς τοὺς παραγόμενους.

4. Οἱ πρωτότυποι χρόνοι τῶν δύο τούτων εἰδῶν ῥημάτων θέλουσι δειχθῆ εἰς τοὺς τρεῖς ἀμέσως ἐπομένους πίνακας τῶν ἀνωμάτων.

5. Ὅταν χρόνος τις πρωτότυπος ᾔνε ἄχρηστος, ὅλοι οἱ παρ' αὐτοῦ παραγόμενοι χρόνοι εἶνε ἐπίσης ἄχρηστοι· ὡς, τὸ absoudre (ἀθλώνειν), μὴ ἔχον ἀ. ἀόριστον, δὲν ἔχει παρατατικὸν τῆς ὑποτακτικῆς. Ἐπίσης τὸ braire (ὀγκᾶσθαι, γκαρίζειν), μὴ ἔχον πρωτοτύπους εἰμὴ τὸ ἀπαρέμφατον braire καὶ τὸν ἐνεστῶτα τῆς ὀριστικῆς il brait, δὲν ἔχει οὐδένα χρόνον παραγόμενον τῆς ἐνεστῶσης μετοχῆς, τῆς παθητικῆς μετοχῆς, καὶ τοῦ πρώτου ἀορίστου κτλ.

6. Ὀνομάζουσιν ῥήματα ἑλλειπῆ ἀνώματα, ὅσων τινὲς χρόνοι ἢ τινὰ πρόσωπα εἰσὶν ἄχρηστοι. Τοιοῦτον εἶνε τὸ ῥῆμα choir (πίπτειν), εἰς χρῆσιν μόνον εἰς τὴν ἀπαρέμφατον καὶ τὴν παθητικὴν μετοχὴν chu. Τοιαῦτα εἶνε ἐπίσης καὶ τὰ ἀπρόσωπα ῥήματα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶνε εἰς χρῆσιν, εἰμὴ μόνον εἰς τὸ τρίτον ἐγκλόν πρόσωπον ὅλων τῶν χρόνων.

TEMPS PRIMITIFS. ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΙ ΧΡΟΝΟΙ.

PRÉSENT de l' infinitif.	PARTICIPE présent.	PARTICIPE passé.	PRÉSENT de l' indicatif.	PASSÉ défini.
--------------------------------	-----------------------	---------------------	--------------------------------	------------------

ΠΡΩΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Aller.	Allant.	Allé.	Je vais.	J'allai.
Envoyer.	Envoyant.	Envoyé.	J' envoie.	J'envoyai.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Acquérir.	Acqué rant.	Acquis.	J' acquiers.	J' acquis . . .
Bouillir.	Bouillant.	Bouilli.	Je bous.	Je bouillis.
Courir.	Courant.	Couru.	Je cours.	Je courus.
Cueillir.	Cueillant.	Cueilli.	Je cueille.	Je cueillis.
Dormir.	Dormant.	Dormi.	Je dors.	Je dormis.
Faillir.	Faillant.	Failli.	Je faux.	Je faillis ; ;
Fuir.	Fuyant.	Fui.	Je fuis.	Je fuis.
Gésir.	Gisant.	Il git.
Mentir.	Mentant.	Menti.	Je mens.	Je mentis.
Mourir.	Mourant.	Mort.	Je meurs.	Je mourus.
Offrir.	Offrant.	Offert.	J' offre.	J' offris.
Ouvrir.	Ouvrant.	Ouvert.	J' ouvre.	J' ouvris.
Partir.	Partant.	Parti.	Je pars.	Je partis.
Sentir.	Sentant.	Senti.	Je sens.	Je sentis.
Sortir.	Sortant.	Sorti.	Je sors.	Je sortis.
Tenir.	Tenant.	Tenu.	Je tiens.	Je tins. ; ;
Tressaillir.	Tressaillant.	Tressailli.	Je tressaille.	Je tressaillis.
Venir.	Venant.	Venu.	Je viens.	Je vins. ; ; ;
Vêtir.	Vêtant.	Vêtu.	Je vêts.	Je vêtis.

TEMPS DÉRIVÉS. ΠΑΡΑΓΟΜΕΝΟΙ ΧΡΟΝΟΙ.

Οἷτινες σχηματίζονται ἐκ τῶν πρωτοτύπων ἀνωμάλως εἰς χρόνους τινὰς, ἢ εἰς πρόσωπά τινα.

Σημ. Τὰ ὀμάλως σχηματιζόμενα πρόσωπα αὐτῶν σημειοῦνται δι' εἰσαγωγικῶν.

PREMIÈRE CONJUGAISON.

Ἔνεστ. τῆς ὀρισ. je vais, tu vas, il va, « nous allons, vous allez, » ils vont. μέλ. j'irai, tu iras, il ira κτλ. ὑποθετ. j'irais, tu irais κτλ. προστ. va, « allons, allez, » ἔνεστ. ὑποτ. que j'aïlle, que tu ailles, qu'il aille. « que nous allions » qu'ils aillent. Μέλ. j'enverrai, tu enverras κτλ.—Ἵποθετ. j'enverrais, tu enverrais κτλ.

SECONDE CONJUGAISON.

Ἔνεστ. τῆς ὀρισ. J'acquiers, tu acquiers, il acquiert, « nous acquérons, vous acquérez » ils acquièrent.—Μέλ. J'acquerrai, tu acquerras κτλ.—Ἵποθετ. J'acquerrais, tu acquerrais κτλ.—Προστ. « acquiers, acquérons » κτλ.—Ἵποτ. « que j'acquière, que tu acquières, qu'il acquière » « que nous acquériers » qu'ils acquièrent.

Μέλλων je courrais, tu courras κτλ.—Ἵποθετικῆ je courrais κτλ.

Μέλ. Je cueilleraï, tu cueilleras κτλ.—Ἵποθετ. Je cueillerais, tu cueillerais.

Τὸ faillir εἶνε εὐγρηστον εἰς ὅλους τοὺς συνθέτους χρόνους, εἰς τὸν ἀόριστον ἄ. μέλλοντα καὶ ἔνεστώσαν μετεχόην.

Οἱ εὐγρηστοὶ χρόνοι τοῦ gésir εἶνε τὸ ἐνικὸν γ'. πρόσωπον τοῦ ἔνεστώτος τῆς ὀριστικῆς il git, ὁ πληθ. « nous gisons, vous gisez, ils gisent, » ὁ παρατατικὸς « je gisais, » κτλ. « nous gisions » κτλ. καὶ ἡ ἔνεστώσα μετοχὴ « gisant. »

Μέλ. Je mourrai, tu mourras κτλ.—Ἵποθετ. Je mourrais κτλ.—Ἵποτ. ἔνεστ. que je meure, que tu meures, qu'il meure, « que nous mourrions, que vous mourriez, » qu'ils meurent.

ἽΟριστ. ἔνεστ. « Je tiens, tu tiens, il tient, nous tenons, vous tenez, » ils tiennent.—Μέλ. Je tiendrai, tu tiendras κτλ.—Ἵποθετ. Je tiendrais, tu tiendrais, κτλ.—Ἵποτ. ἔνεστ. que je tienne, que tu tiennes, qu'il tienne, que « nous tenions, » que « vous teniez, » qu'ils tiennent.

Μέλ. Je tressailleraï, κτλ.—Ἵποθετ. Je tressaillerais, κτλ.

ἽΟριστ. ἔνεστ. « Je viens, tu viens, il vient, nous venons, vous venez, » ils viennent.—Μέλ. Je viendrai, tu viendras, κτλ.—Ἵποθετ. Je viendrais, tu viendrais, κτλ.—Ἵποτ. ἔνεστ. que je vienne, que tu viennes, qu'il vienne, « que nous venions, que vous veniez, » qu'ils viennent.

TEMPS PRIMITIFS. ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΙ ΧΡΟΝΟΙ.

PRÉSENT de l'infinitif.	PARTICIPE présent.	PARTICIPE passé.	PRÉSENT de l'indicatif.	PASSÉ défini.
-------------------------------	-----------------------	---------------------	-------------------------------	------------------

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Choir.	Ἐΰχρησον μόνον εἰς τὴν ἀπαρέμ- φατον καὶ τὴν πρῶ. μετγ. εβυ.			
Déchoir.	"Ἀχρηστος, ὡς καὶ ὁ παρατατι- κὸς τῆς ὀριστικ.	Déchu.	Il déchoit.	Je déchus . . .
Échoir.	Échéant.	Échu.	Il échoit.	Il écbut.
Falloir.	"Ἀχρηστος.	Fallu.	Il faut.	Il fallut . . .
Mouvoir.	Mouvant.	Mû.	Je meus.	Je mus . . .
Pleuvoir.	Pleuvant.	Plu.	Il pleut.	Il plut.
Pouvoir.	Pouvant.	Pu.	Je peux ή je puis	Je pus . . .
Prévaloir.	Prévalant.	Prévalu.	Je prévaux.	Je prévalus.
S'asseoir.	S'asseyant.	Assis.	Je m'assieds.	Je m'assis .
Savoir.	Sachant.	Su.	Je sais.	Je sus . . .
Valoir.	Valant.	Valu.	Je vauz.	Je valus . . .
Voir.	Voyant.	Vu.	Je vois.	Je vis . . .
Vouloir.	Voulant.	Voulu.	Je veux.	Je voulus . . .

TEMPS DÉRIVÉS ΠΑΡΑΓΟΜΕΝΟΙ ΧΡΟΝΟΙ.

Οἷτινες σχηματίζονται ἐκ τῶν πρωτοτύπων ἀνωμάλως εἰς χρόνους τινὰς, ἢ εἰς πρόσωπά τινα.

Σημ. Τὰ ὁμαλῶς σχηματιζόμενα πρόσωπα αὐτῶν σημειοῦνται δι' εἰσαγωγικῶν.

TROISIÈME CONJUGAISON.

«Je déchoie, tu déchoies, il déchoie,» nous déchoyons, vous déchoyez, ils déchoient. «Je déchus,» κτλ. Je décherrai, tu décherras κτλ. Ὑποθετ. Je décherrais, tu décherrais, κτλ. Ὑποτακ. Que je «déchoie;» que nous «déchoyions». que vous «déchoyiez,» qu'ils «déchoient. Que je «déchusse» κτλ. Οἱ ἕτεροι ἀπλοῦ χρόνοι εἶνε ἄχρηστοι.

Il échoit (πρόφ. échet.) Ὁ παρατατ. ἄχρηστος. Prét. défini, j'échus, κτλ. nous échûmes, κτλ. Μέλ. j'écherrai κτλ. nous écherrons, κτλ. Ὑποθετ. j'écherrais, nous écherrions. Παρατ. ὑποτ. «que j'échusse—que nous échussions,» κτλ.

Μέλ. il faudra, Ὑποθετ. il faudrait. Παρατ. ὄριστ. il fallait. Ἐνεστ. ὑποτ. qu'il faille. Παρατ. ὑποτακ. «qu'il fallût.»

Ὅριστ. ἐνεστ. je «meus,» tu «meus,» il «meut,» nous «mouvons,» vous «mouvez,» il meuvent. Μέλ. je «mouvrai.» — Ὑποτακ. ἐνεστ. que je meuve, que tu meuves—que nous «mouvions,» qu'ils meuvent κτλ.

Ὅριστ. ἐνεστ. je «peut,» ἢ je «puis,» nous «pouvons,» ils peuvent. Μέλ. je pourrai κτλ. Ὑποθετ. je pourrais, κτλ. — Ὑποτακτ. ἐνεστ. que je puisse, que tu puisses, κτλ. Ἡ προστακτικὴ ἄχρηστος.

Κλίνεται: καθ' ὅλα ὡς τὸ valoir, ἐκτὸς τοῦ ἐνεστῶτος τῆς ὑποτακτ. τὸν ὅποιον σχηματίζει ὁμαλῶς «que je prévale, que tu prévalés—que nous prévalions,» κτλ.

Ὅριστ. ἐν. πλ. nous nous «asseyons»—ils «s'asseient.» Μέλ. je m'assièrai ἢ asseierai, κτλ

Ὅριστ. ἐνεστ. je «sais»—nous savons.—Παρατ. je savais.—Μέλ. je saurai κτλ. Προστακτ. sache, sachez, κτλ

Ὅριστ. ἐνεστ. je «vaux,» tu «vaut,» il «vaut, nous valons, κτλ. Je vaudrai, tu vaudras. Ὑποθετ. je vaudrais, κτλ. Ἡ προστακτὴ ἄχρηστος.—Ἐνεστ. ὑποτακτ. que je vaille, que tu vailles, qu'il vaille,» que nous valions, que vous valiez,» qu'ils vaillent.

Μέλ. je verrai, tu verras, κτλ. Ὑποθετ. je verrais, tu verrais, κτλ.

Ἐνεστ. ὄριστ. je «veux,» tu «veux,» il «veut, nous voulons, vous voulez,» ils veulent.— Μέλ. je voudrai, tu voudras, κτλ. Ὑποθετ. je voudrais, κτλ. Ἡ προστακτὴ ἄχρηστος.— Ἐνεστ. ὑποτακτ. que je veuille, que tu veuille, «que nous voulions, que vous vouliez,» qu'ils veillent.

TEMPS PRIMITIFS. ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΙ ΧΡΟΝΟΙ.

PRÉSENT de l'infinitif.	PARTICIPE présent.	PARTICIPE passé.	PRÉSENT de l'indicatif.	PASSÉ défini.
-------------------------------	-----------------------	---------------------	-------------------------------	------------------

TETAPTH ΣΥΖΥΓΙΑ.

Absoudre.	Absolvant.	Absous θηλ. ab. soute.	J' absous.	ἄχρηστος.
Battre.	Battant.	Battu.	Je bats.	Je battis.
Boire.	Buvant.	Bu	Je bois.	Je bus . . .
Braire.			Il braie.	
Bruire.	Bruyant.		
Circoncire.	Circoncisant.	Circoncis.	Je circoncis.	Je circoncis.
Clore.		Clos.	Je clos.
Conclure.	Concluant.	Conclu.	Je conclus.	Je conclus.
Confire.	Confisant.	Confit.	Je confis.	Je confis.
Coudre.	Cousant.	Cousu.	Je couds.	Je cousis.
Croire.	Croyant.	Cru.	Je crois.	Je erus.
Eroitre.	Croissant.	Crû.	Je crois.	Je erus.
Dire.	Disant.	Dit.	Je dis.	Je dis.
Éclore.		Éclos.	Il éclot.
Écrire.	Écrivant.	Écrit.	J' écris.	Il écrivis.
Exclure.	Excluant.	Exclu.	J' exclus.	J' exclus.
Faire.	Faisant.	Eait.	Je fais.	Je fis.
Frيره.		Frit-te.	Je fris.	
Joindre.	Joignant.	Joini.	Je joins.	Je joignis.
Lire.	Lisant.	Lu.	Je lis.	Je lus.
Luire.	Luisant.	Lui.	Je luis.	
Maudire.	Maudissant.	Maudit.	Je maudis.	Je maudis.
Mettre.	Mettant.	Mis.	Je mets.	Je mis.
Moudre.	Moulant.	Moulu.	Je mouds.	Je moulus.
Naître.	Naisant.	Né.	Je nais.	Je naquis.
Nuire.	Nuisant.	Nui.	Je nuis.	Je nuisis.
Prendre.	Prenant.	Pris.	Je prends.	Je pris
Répondre.	Répondant.	Répondu.	Je réponds.	Je répondis.
Résoudre.	Résolvant.	Résous-résolu.	Je résous.	Je résolus.
Rire.	Riant.	Ri.	Je ris.	Je ris.
Rompre.	Rompant.	Rompu.	Je romps.	Je rompis.
Suffire.	Suffisant.	Suffi.	Je suffis.	Je suffis.
Suivre.	Suivant.	Suivi.	Je suis.	Je suivis.
Taire.	Taisant.	Tu.	Je tais.	Je tus.
Traire.	Trayant.	Trait.	Je traie.
Vaincre.	Vainquant.	Vaincu.	Je vaincs.	Je vainquis.
Vivre.	Vivant.	Vécu.	Je vis.	Je vécus.

TEMPS DÉRIVÉS. ΠΑΡΑΓΟΜΕΝΟΙ ΧΡΟΝΟΙ.

Οἷτινες σχηματίζονται ἐκ τῶν πρωτοτύπων ἀνωμάλως εἰς χρόνους τινάς, ἢ εἰς πρόσωπά τινα.

Σημ. Τὰ ὁμαλῶς σχηματιζόμενα πρόσωπα αὐτῶν σημειοῦνται δι' εἰσαγωγικῶν.

QUATRIÈME CONJUGAISON.

ἽΟρισ. ἔνεσ. «j'absous,» nous «absolvons.» Παρατ. «j'absolvais,» κτλ. οὐδέτ. εἰς τὸν ἔνικ. καὶ ἔνεσ. εἰς τὸν πληθ. ἽΠοτ. ἔνεσ. que «j'absolve» κλ. Ὁ παρατ. ἄχρηστ.

ἽΕνεσ. ὄριστ. «je bois, tu bois,» nous «buvons, vous buvez,» ils boivent. Μέλ. «je boirai κτλ. ἽΠοτ. ἔνεσ. que je boive, que nous «buvions,» qu'ils boivent. Τὸ ῥῆμα braire, εἶνε εὐχρηστον τῆς τοῦ ἀκολουθοῦτος χρόνου καὶ πρόσ. Ὁρισ. ἔνεσ. «tu brais, il brait, ils braient.» Παρατ. «il braïait, ils braïaient.» Μέλ. «il braira, ils brairont.» ἽΠοθετ. «il brairait, ils brairaient.» Προστκ. «brais, braïez» (προσφ. bréez). ἽΠοτ. «qu'il braïe, qu'ils braient.» Μετ. «braïant ἢ brayant (προσφ. bréant.) Τὸ bruire εἶνε εὐχρηστον εἰς τὸ ἀπαρέμφατον, τὴν ἐνεστῶσαν μετοχὴν καὶ εἰς τὸ τρίτον ἔνικ. καὶ πληθ. πρόσωπον τοῦ παρατ. τῆς ὄρισ. «il bruyait, ils bruyaient.»

Τὸ clore εἶνε εὐχρηστον μόνον εἰς τοὺς ἀκολουθοῦτος χρόνους je clos, tu clos, il clôt. Μέλ. «je clôrai» κτλ. — ἽΠοθετ. «je clôrais» κτλ. Προστ. clos, ἄνευ πληθυν. Μετοχ. παρελθ. «clos—close.»

Je «dis,» tu «dis,» il «dit,» nous «disons,» vous «édites,» ils disent. Τὰ ῥῆμα. τα «dédire, contredire, interdire, médire prédire, σχηματίζουσι τὸ πληθυντικὸν β' πρόσ. vous «dédisez, vous contredisez, vous interdisez, vous médisez, vous prédisiez. Κατὰ δὲ τὰ ἄλλα πρόσωπα κλίνονται ὡς τὸ dire.

Τὸ éclore εἶνε εὐχρηστον εἰς τοὺς ἀκολουθοῦτος χρόνους. ἽΕνεσ. ὄριστ. «il éclot, ils éclosent.» Μέλ. «il eclora, ils éclosent.» ἽΠοθ. «il eclorait, ils ecloraiant.» ἽΠοτ. ἔνεσ. «qu'il éclose, qu'ils éclosent.» Παθ μετοχ. «éclos-ose.» Λαμβάνει δὲ καὶ τὰ δύο βαρθητικά.

«Je fais, tu fa's, il fait, nous faisons,» vous faites, ils font. Μέλ. je ferai, tu feras κτλ. ἽΠοθ. je ferais κτλ. ἽΕνεσ. ὕποτ. que je fasse κλ. καὶ τὰ σύνθετα ὁμοίως.

Τὸ ῥῆμα frige εἶνε εὐχρηστον εἰς τοὺς ἀκολουθοῦτος χρόνους καὶ ἐγκλίσεις καὶ καθ' ὅλους τοὺς συνθέτους. Ὁριστ. ἔνεσ. «je fris, tu fris, il frit.» Ὁ πληθυντ. ἄχρηστος. Μέλ. «je frirai,» κτλ. ἽΠοθ. «je frirais,» κτλ. Προστ. «fris.» Ὁ πληθ. ἄχρηστ.

ἽΕνεσ. ὄριστ. «je prends, tu prends, il prend, nous prenons, vous prenez,» ils prennent. — ἽΠοτ. ἔνεσ. que je prenne, que tu prennes, qu' il prenne, «que nous prenions, que vous preniez,» qu'ils prennent.

ἽΟριστ. ἔνεσ. «je trais,» κτλ. «nous trayons, vous trayez, ils traient.» Ὁ δόριστος ἄχρηστ. Μέλ. «je trairai,» κτλ. ἽΠοτ. ἔνεσ. «quo je traie,» κτλ. «que nous trayons,» κτλ. Ὁ παρατατικὸς ἄχρηστος.

ἽΟριστ. ἔνεσ. «je vaincs, tu vaincs,» il vainc, «nous vainquons, vous vainquez.»

§ 22.

Παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν τελικῶν στοιχείων τῶν τεσσάρων συζυγιῶν.

Τὰ τρία ἐνικά πρόσωπα τῶν ῥημάτων δι' ὅλους τοὺς ἀπλοῦς χρόνους καταλήγουσιν εἰς s, s, t' ὡς. j' écris (γράφω)· je vis (εἶδον)· tu reçois (δέχεσαι)· tu donnais (έδιδες)· il parlait (ὠμίλει)· il finirait (θὰ έτελείονε).

Ἐξαιρέσεις.

α'. Εἰς e, es, e, καταλήγουσι τὰ τρία ἐνικά πρόσωπα τοῦ ένεστῶτος τῆς ὀριστικῆς τῶν ῥημάτων εἰς er, καὶ εἰς ueillir, frir, ouvrir, ὡς, j'aime (ἀγαπῶ), tu cueilles (συλλέγεις, δρέπεις,) il offre (προσφέρει), il découvre (ἀνακαλύπτει, ξεσκεπάζει)· τοῦ ένεστῶτος τῆς ὑποτακτικῆς ὅλων τῶν ῥημάτων ὡς, que je rende, que tu donnes, qu'il fasse. Ἐντούτοις τὸ ῥῆμα être κάμνει que je sois, qu'il soit, καὶ τὸ ῥῆμα avoir qu'il ait. — Εἰς e, es, καταλήγουσιν ἐπίσης τὸ ἐνικὸν πρῶτον καὶ δεῦτερον πρόσωπον τοῦ παρατατικῶ τῆς ὑποτακτικῆς ὅλων τῶν ῥημάτων ὡς, que je fisse, que tu donnasses.

β'. Τὸ ἐνικὸν πρῶτον, δεῦτερον καὶ τρίτον πρόσωπον τοῦ ἀορίστου τῆς πρώτης συζυγίας καὶ τοῦ ἀ. μέλλοντος τῶν τεσσάρων συζυγιῶν καταλήγουσιν εἰς ai, as, a' ὡς, j'aimai (ἠγάπησα), tu aimas (ἠγάπησες), il aima (ἠγάπησε).

γ'. Τὰ ῥήματα pouvoir, vouloir, valoir καὶ τὰ παραγόμενα αὐτῶν μεταβάλλουσιν εἰς τὸ πρῶτον καὶ δεῦτερον πρόσωπον τοῦ ένεστῶτος τῆς ὀριστικῆς τὸ s εἰς x' ὡς, je peux (δύναμαι), je veux (θέλω), je vauz (ἄξιζω, ἰσοδυναμῶ, σημαίνω)· tu peux, tu veux, tu vauz.

δ'. Τὸ πρῶτον πληθυντικὸν πρόσωπον ὅλων τῶν ῥημάτων λαμβάνει διὰ ληκτικὸν τὸ s' ὡς, nous aimons (ἀγαπῶμεν), nous finissons (τελειόνομεν), nous rendons, ἀποδίδομεν, κτλ.

έ'. Τὸ πληθυντικὸν δεῦτερον πρόσωπον ὅλων τῶν ῥημάτων λαμβάνει διὰ ληκτικὸν τὸ z' ὡς, vous donnez (δίδετε), vous finissez (τελειόνατε), vous recevez (δέχεσθε) κτλ. ἐκτὸς ὅτε ἡ τε:

λευταία συλλαβὴ εἶνε ἄφωνος· τότε τὸ s ἀναπληροῖ τὸ z' ὡς, vous dites (λέγετε), vous faites (κάμνετε), vous êtes (εἶσθε)· ὁμοίως καὶ τὸ πληθυντικὸν δεύτερον πρόσωπον τοῦ á. ἀορίστου ὄλων τῶν ῥημάτων γενικῶς· ὡς, vous eûtes (ἐλάβετε), vous fûtes (ἐστάθητε), vous aimâtes (ἠγαπήσατε), vous finîtes (ἐτελειώσατε), vous reçûtes (ἐδέχθητε), vous rendîtes (ἀπεδώκατε).

ς'. Τὸ πληθυντικὸν τρίτον πρόσωπον ὄλων τῶν ῥημάτων ἔχει τὴν ἄφωνον κατάληξιν ent' ὡς, ils pensent (σκέπτονται), ils écrivaient (ἔγραφον οὗτοι), ils vécutent (ἔζησαν). — Ἐκτὸς τοῦ μέλλοντος, καὶ τοῦ ἐνεστώτος τῆς ὀριστικῆς τινῶν ῥημάτων ἀνωμάλων, οὔτινες ἔχουσι διὰ κατάληξιν ont ἀντὶ τῆς ent' ὡς, parleront (θὰ ὁμιλήσωσι), ils recevront (θὰ δεχθῶσι), ils ont (ἔχουσι), ils sont (εἶνε), ils font (κάμνουσι), ils vont (πηγαίνουσι) κλ.

ζ'. Τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον πληθυντικὸν πρόσωπον τοῦ á. ἀορίστου λαμβάνουσι τὴν περισπωμένην ἐπὶ τοῦ προτελευταίου φωνήεντος, ὡς καὶ ὁ παρατατικὸς τῆς ὑποτακτικῆς ἐπὶ τῆς ληγούσης τοῦ ἐνικοῦ τρίτου προσώπου· ὡς, nous eûmes (ἐλάβομεν), nous chantâmes (ἐτραγωδήσαμεν), vous reçûtes (ἐλάβετε), vous prîtes (ἐπήρατε)· qu'il doutât, qu'il ternît, qu'il vint. Ἐξαιρεῖται τοῦ κανόνος τούτου μόνον τὸ haïr. Ὅρα σελ. 34, ἐδάφ. 2, καὶ σελ. 65, ε.

ή. Ὁ μέλλων καὶ ἡ ὑποθετικὴ δὲν ἔχουσιν e ἄφωνον πρὸ τῶν καταλήξεων rai, ras, ra κτλ. rais, rais, rait κτλ. εἰμὴ εἰς τὰ ῥήματα τῆς πρώτης συζυγίας· ὡς, je prierai (θὰ παρακαλέσω), tu prieras, il priera· je prierais (θὰ ἐπαρακάλουν), tu prierais, il prierait. Ἐξαιρεῖται τῆς ε'. συζυγίας τὸ cueillir καὶ τὰ παραγόμενα αὐτοῦ· ὡς, je cueillerai (θὰ δρέψω), je cueillerai (ἤθελον δρέψει), nous accueillerions (ἤθέλομεν ὑποδεχθῆναι, παραδεχθῆναι), vous accueilleriez.

§ 23.

ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΠΑΘΗΤΙΚΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

Conjugaison des vorbes passifs.

Μία εἶνε ἡ συζυγία δι' ὅλα τὰ παθητικά ῥήματα· αὐτὴ συν-
θέτεται ἀπὸ τοῦ βοηθητικοῦ εἶναι καθ' ὅλους τοὺς χρόνους του
καὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς τοῦ ἐνεργητικοῦ ῥήματος, τὸ ὁποῖον
θέλομεν νὰ σχηματίσωμεν παθητικῶς. Αὕτη ἡ μετοχὴ συμφω-
νεῖ κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν μὲ τὸ ὑποκείμενον τοῦ ῥήματος.

Ἴδου ἓν παράδειγμα τῆς συζυγίας τῶν παθητικῶν ῥημάτων.

Indicatif présent.

Je suis	aimé-ée,	Ἀγαπῶμαι παρὰ τοῦ πατρός μου. Ἀγαπᾶσαι παρὰ τῆς μητρός σου. Ἀγαπᾶται » τοῦ ἀδελφοῦ τῆς. De nos parents, ἀγαπώμεθα παρὰ τῶν συγγενῶν μας. κτλ.
tu es	»	
il est ἢ elle est,	aimée,	
nous sommes	aimés,	
vous êtes	ἢ êtes,	
ils ἢ elles sont	aimées.	

Imparfait, παρατατικός.

J' étais	aimé,	Elle était aimée de sa mère. Αὕτη ἠγαπᾶτο παρὰ τῆς μητρός τῆς. Vous étiez aimés de votre frère. Ἠγαπᾶσθε παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ σας.
tu étais	ἢ ée,	
il ἢ elle était	aimée,	
nous étions	aimés,	
vous étiez	ἢ ées,	
ils ἢ elles étaient	aimées.	

Passé défini.

Je fus	aimé,	Vous fûtes aimées hier de vos frères. Ἠγαπήθητε χθὲς παρὰ τῶν ἀδελφῶν σας.
tu fus	ἢ ée,	
il ἢ elle fut	aimée,	
nous fûmes	aimés,	
vous fûtes	ἢ ées,	
ils ἢ elles furent	aimées.	

Passé indéfini.

J' ai été	aimé,	Ils furent aimés aujourd' hui de leurs amis.
tu as été	ἢ ée,	
il ἢ elle a été	aimée,	

nous avons été	aimés,	Ἡγαπήθησαν σήμερον παρά τῶν φίλων τῶν.
vous avez été	ἢ	
ils ἢ elles ont été	aimées.	

Passé antérieur.

J' eus été	aimé,	Quand nous fûmes bien aimés de notre oncle, nous le remercîâmes beaucoup. Ἵταν ἡγαπήθημεν καλῶς ὑπὸ τοῦ θείου μας, τὸν εὐχαριστήσαμεν πολὺ.
tu eus été	ἢ	
il ἢ elle eut été	aimée,	
nous eûmes été	aimés,	
vous eûtes été	ἢ	
ils ἢ elles eurent été	aimées.	

Plus-que-parfait.

J' avais été	aimé,	Elles avaient été aimées, quand vous vîntes. Αὐταὶ εἶχον ἀγαπηθῆναι, ὅταν ἦλθετε.
tu avais été	ἢ	
il ἢ elle avait été	aimée,	
nous avions été	aimés,	
vous aviez été	ἢ	
ils ἢ elles avaient été	aimées.	

Futur. Μέλλον.

Je serai	aimé,	Tu seras aimée demain de ta mère, quand tu sauras bien tes leçons. Θὰ ἀγαπηθῆς αὔριον ἀπὸ τὴν μητέρα σου, ὅταν ἡξέσῃς καλῶς τὰ μαθήματά σου.
tu seras	ἢ	
il ἢ elle sera	aimée,	
nous serons	aimés,	
vous serez	ἢ	
ils ἢ elles seront	aimées.	

Futur antérieur.

J' aurai été	aimé,	Quant je serai aimé de mon frère, je lui ferai un cadeau. Ἐφοῦ ἀγαπηθῶ ἀπὸ τὸν ἀδελφόν μου, θὰ τῷ κάμω ἓν δῶρον.
tu auras été	ἢ	
il ἢ elle aura été	aimée,	
nous aurons été	aimés,	
vous aurez été	ἢ	
ils ἢ elles auront été	aimées.	

Conditionnel présent.

Je serais	aimé,	Αὕτη θὰ ἡγαπᾶτο ἀπὸ τὴν θείαν της, ἐὰν ἦτο φρόνιμος.
tu serais	ἢ	
il ἢ elle serait	aimée,	

nous serions	aimée,	Elle serait aimée de sa tante, si elle était sage.
vous seriez	ἢ	
ils ἢ elles seraient	aimées.	

Passé. Παραθών.

J' aurais	été	aimé,	Il aurait été aimé, s' il avait écrit sa lettre. Ἦθελεν ἀγαπηθῆ, ἐὰν εἶχε γράψει τὴν ἐπιστολὴν του.
tu aurais	été	ἢ	
elle aurait	été	aimée,	
nous aurions	été	aimés,	
vous auriez	été	ἢ	
ils ἢ elles auraient	été	aimées.	

Ou dit aussi. Λέγεται ὡσαύτως ἢ

Ὁ αὐτός καὶ ἄλλως.

J' eusse	ésé	aimé,	Elle eût été aimée de sa mère, si elle n' était pas allé au théatre. Αὕτη ἤθελεν ἀγαπᾶσθαι παρὰ τῆς μητρός της, ἐὰν δὲν εἶχεν ὑπάγη εἰς τὸ θέατρον.
tu eusses	été	ἢ ée	
Il ἢ elle eût	été	aimée,	
nous eussions	été	aimés,	
vous eussiez	été	ἢ	
ils ἢ elles eussent	été	aimées.	

Impératif. Προστακτικὴ.

Sois	aimé,	Ἔσο ἀγαπημένος-η.
	ἢ ée	
Soyons	aimés,	ἢ ἀγαπήθητι. Ἔσμεν ἀγαπημένοι-αι.
	ἢ	
Soyez	aimées.	Ἔστε ἀγαπημένοι-αι.

Subjonctif présent ou futur.

Que je sois	aimé,	Nous croyons que nous soyons aimés de notre père, quand nous sommes sages. Νομίζομεν ὅτι θὰ ἀγαπώμεθα παρὰ τοῦ πατρός μας, ὅταν εἴμεθα φρόνιμοι.
que tu sois	ἢ	
qu'il ἢ qu'elle soit	aimée,	
que nous soyons	aimés,	
que vous soyez	ἢ	
qu' il ἢ qu'elle soient	aimées.	

Imparfait. Παρατατικός.

Que je fusse	aimé,	Je ne crus pas que vous fus- siez aimées de votre ma- man.
que tu fusses	ἢ	
qu'il ἢ qu'elle fût	aimée,	

que nous fussions	aimés,	Δὲν ἐπίστευσα ὅτι ἀγαπάσθε παρὰ τῆς μητρός σας.
que vous fussiez	ἢ	
qu'il ἢ qu'elles fussent	aimées.	

Passé. Παρελθών.

que j' aie été	aimé,	J' espère que tu aies été aimée de ton frère. Ἐλπίζω νὰ ἠγαπήθης ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ σου.
que tu aies été	ἢ	
qu'il ἢ qu'elle ait été	aimée,	
que nous ayons été	aimés,	
que vous ayez été	ἢ	
qu'ils ἢ qu'elles aient été	aimées.	

Plus-que-parfait. Ὑπερσυντελικός.

Que j' eusse été	aimé,	Je croyais qu' il eût été aimé de sa nièce, s' il était sage. Ἐνόμιζον ὅτι ἤθελεν ἀγαπηθῆ παρὰ τῆς ἀνεψιάς του, ἂν ἦτο φρόνιμος.
que tu eusses été	ἢ	
qu'il ἢ qu'elle eût été	aimée,	
que nous eussions été	aimés,	
que vous eussiez été	ἢ	
qu'il ἢ qu'elles eussent été	aimées.	

Infinitif présent.

Être aimé ἢ aimée, aimés ἢ aimées· ὡς, ὀφείλω νὰ ἀγαπῶμαι, je dois être aimé ἢ aimée· ὀφείλομεν νὰ ἀγαπώμεθα παρ' ὅλων, nous devons être aimés ἢ aimées de tous κτλ.

Passé. Παρελθών.

Avoir été aime ἢ aimée, aimés ἢ aimées· ὡς, Après avoir été aimé ἢ aimée, aimés ἢ aimées je suis, tu es, il ἢ elle, nous sommes, vous êtes ils ἢ elles sont sorti ἢ sortie (ἐνικ.) sortis ἢ sorties πληθ.

Participe présent, ἐνεστώς μετοχή.

Étant aimé ἢ aimée, aimés ἢ aimées· ὡς, ἀγαπώμενος-μένη-πώμενον· ἀγαπώμενοι-μεναι-μενα.

Passé. Παρελθούσα.

Ayant été aimé ἢ aimée, aimés ἢ aimées· ὡς, ἀγαπηθείς, θεῖσα-θὲν, ἀγαπηθέντες-εἶσαι-θέντα, je suis, tu es, il ἢ elle est venu-e chez-lui· nous sommes, vous êtes, ils ἢ elles sont venus-es chez-lui· ἦλθον, ἦλθες, ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του, ἦλθομεν, ἦλθετε, ἦλθον εἰς τὴν οἰκίαν του.

§ 24.

ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΟΥΔΕΤΕΡΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

Conjugaison des verbes neutres.

Οἱ ἀπλοῖ χρόνοι τῶν οὐδετέρων ρημάτων εἶνε καθ' ὅλα σύμφωνοι μὲ τὰ παραδείγματα τῶν τεσσάρων συζυγιῶν, ἅπερ ἐδώκαμεν. (Σελ. 22, § 4, 5, 6, 7.)

Αὐτὰ τὰ ρήματα βοηθοῦνται εἰς τοὺς συνθέτους χρόνους τῶν ἄλλα μὲν ὑπὸ τοῦ avoir, καὶ τοιαῦτα εἶνε τὰ j'ai succédé, j'avais paru, j'avais voyagé, il aura marché. ἄλλα δὲ ὑπὸ τοῦ être ὡς, je suis tombé-e, j'étais venu-e, vous seriez partis-es, elle est allée, elles sont arrivées, je suis mort-e, il est né, καὶ τὰ ἐκ τοῦ venir σύνθετα ὡς, devenir, intervenir, parvenir, revenir κτλ.

Σχηματισμὸς τῶν οὐδετέρων ρημάτων.

Paraître (φαίνεσθαι) καὶ partir (ἀναχωρεῖν).

διὰ τοῦ avoir.

διὰ τοῦ être.

Indicatif présent.

Je parais,

tu parais,

il paraît,

nous paraissions,

vous paraissez,

ils paraissent.

Je pars,

tu pars,

il ^ή elle part,

nous partons,

vous partez,

ils ^ή elles partent.

Imparfait Παρατατικός.

Je paraissais,

tu paraissais,

il paraissait,

nous paraissions,

vous paraissiez,

ils paraissaient.

Je parlais,

tu parlais,

il ^ή elle parlait,

nous parlions,

vous partiez,

ils ^ή elles parlaient.

Passé défini. Ἀόριστος ἄ.

Je parus,

tu parus,

il parut,

Je partis,

tu partis,

il ^ή elle partit,

nous parûmes;
vous parûtes,
ils parurent.

nous partîmes;
vous partîtes,
ils ἢ elles partirent.

Passé indéfini. Παρκαίμενος.

J' ai paru,
tu as »
il a »
nous avons paru,
vous avez »
ils ont »

Je suis parti,
tu es ἢ
ils ἢ elle partie,
nous sommes partis,
vous êtes ἢ
ils ἢ elles sont parties.

Passé antérieur. Προτεραῖος.

J' eus paru,
tu eus »
il eut »
nous eûmes »
vous eûtes »
ils eurent »

Je fus parti,
tu fus ἢ
il ἢ elle fut partie,
nous fûmes partis,
vous fûtes ἢ
ils ἢ elles furent parties.

Plus-que-parfait. Ὑπερσυντελικός.

J' avais paru,
tu avais »
il avait »
nous avions »
vous aviez »
ils avaient »

J' étais parti,
tu étais ἢ
il ἢ elle étoit partie,
nous étions partis,
vous étiez ἢ
ils ἢ elles étoient parties.

Futur. Μέλλον ἄ.

Je paraîtrai,
tu paraîtras,
il paraîtra,
nous paraîtrons,
vous paraîtrez,
ils paraîtront.

Je partirai,
tu partiras,
il ἢ elle partira,
nous partirons,
vous partirez,
ils ἢ elles partiront.

Futur antérieur. Μέλλον προτεραῖος.

J' aurai paru,
tu auras »
il aura »

Je serai parti,
tu seras ἢ
Il ἢ elle sera partie,

nous aurons	paru,	vous serons	partis,
vous aurez	»	vous serez	»
ils auront	»	ils & elles seront	parties.

Conditionnel. Ὑποθετική.

Je paraîtrais,	Je partirais,
tu paraîtrais,	tu partirais,
il paraîtrait,	il & elle partirait,
nous paraîtrions,	nous partirions,
vous paraîtriez,	vous partiriez,
ils paraîtraient.	ils & elles partiraient.

Passé. Παρελθόν.

J' aurais	paru,	Je serais	parti,
tu aurais	»	tu serais	»
il aurait	»	ils & elles seraient	partie,
nous aurions	»	nous serions	partis,
vous auriez	»	vous seriez	»
ils & elles auraient	»	ils & elles seraient	parties.

On dit aussi. Ὁ αὐτὸς καὶ ἄλλως.

J' eusse	paru,	Je fusse	parti,
tu eusses	»	tu fusses	»
il eût	»	il & elle fût	partie,
nous eussions	»	nous fussions	partis,
vous eussiez	»	vous fussiez	»
ils eussent	»	ils & elles fussent	parties.

Impératif. Προστακτική.

Parais,	pars,
paraissons,	partons,
paraissez.	partez.

Subjonctif présent ou futur.

Que je paraisse,	que je parte,
que tu paraisses,	que tu partes,
qu' il paraisse,	qu' il parte,
que nous paraissions.	que nous partions,
que vous paraissiez,	que vous partiez,
qu' ils paraissent.	qu' il & qu' elles partent.

Imparfait. Παρτατικός.

Qu je parusse,		que je partisse,
que tu prusses,		que tu partisses,
qu'il parût,		qu'il ή qu'elle partît,
que nous parussions,		que nous partissions,
que vous parussiez.		que vous partissiez,
qu'ils parussent.		qu'ils ή qu'elles partissent.

Passé. Παρελθών.

Que j'aie	paru,	que je sois	parti,
que tu aies	»	que tu sois	ή
qu'il ait	»	qu'il ή qu'elle soit	partie,
que nous ayons	»	que nous soyons	partis,
que vous ayez	»	que vous soyez	ή
qu'ils aient	»	qu'ils ή qu'elles soient	parties.

Plus-que-parfait. Υπερσυντελικός.

Que j'eusse	paru,	que je fusse	parti,
que tu eusses	»	que tu fusses	ή
qu'il eût	»	qu'il ή qu'elle fût	partie,
que nous eussions	»	que nous fussions	partis,
que vous eussiez	»	que vous fussiez	ή
qu'ils eussent	»	qu'ils ή qu'elles fussent	parties.

Infinitif présent. Απαρέμφατος ενεστώς.

Paraître. | Partir.

Passé. Παρελθών.

Avoir paru. | Être parti ή partie,
» partis ή parties.

Participe présent.

Paraissant. | Partant.

Passé.

Ayant paru. | Étant parti ή partie,
partis ή parties passif
parti-ie, partis-ies.

Παρατηρούμεν εις τὸν σχηματισμὸν τούτων τῶν δύο ῥημάτων, ὅτι ἡ σχηματιζομένη μετοχή μὲ τὸ avoir εἶνε πάντοτε ἀμετάβλητος, ἐνῶς ἡ σχηματιζομένη μὲ τὸ être συμφωνεῖ πάντοτε μὲ τὸ ὑποκείμενον.

ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΝΤΩΝΥΜΙΚΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

Conjugaison de verbes pronominaux.

Τὰ μέσα ἢ αὐτοπαθῆ ρήματα λέγονται καὶ ἀντωνυμικά, διότι κλίνονται εἰς ὅλους τοὺς χρόνους καὶ εἰς ὅλα τὰ πρόσωπα μὲ δύο ἀντωνυμίας τοῦ αὐτοῦ προσώπου, ὧν ἡ μὲν πρώτη ὑποκείμενον, ἡ δὲ ἀντικείμενον· ὡς, je me, tu te, il ἢ elle se, nous nous, vous vous, ils ἢ elles se· λέγονται προσέτι καὶ réflexifs, ἐπειδὴ παριστῶσι τὴν ἐνέργειαν ἐπιστρέφουσαν εἰς αὐτὸ τὸ ἴδιον ἐνεργῶν πρόσωπον· ὡς, je me lave, ἐγὼ νίπτω ἑμαυτὸν, ὥστε εἶμαι ὁ ἐνεργῶν καὶ πάσχων κτλ.

Εἰς τοὺς συνθέτους χρόνους τῶν λαμβάνουσι πάντοτε τὸ être.

Σχηματισμὸς τοῦ αὐτοπαθοῦς ρήματος se laver (νίπτεσθαι.)

Indicatif présent. Ὅριστικὴ ἐνεστώς.

Je me lave,
tu te laves,
il ἢ elle se lave,
nous nous lavons,
vous vous lavez,
ils ἢ elles se lavent.

Elles se lavent parcequ'elles se préparent à aller au bal.
Νίπτονται (νίπτουσιν ἑαυτάς),
ἐπειδὴ προετοιμάζονται νὰ ὑπάγωσιν εἰς τὸν χορὸν.

Imparfait.

Je me lavais,
tu te lavais,
il ἢ elle se lavait,
nous nous lavions,
vous vous laviez,
ils ἢ elles se lavaient.

Nous nous lavions, quand vous vîtes.
Ἐνιπτόμεθα, ὅταν ἤλθετε.

Passé défini. Ἀόριστος ἄ.

Je me lavai,
tu te lavas,
il ἢ elle se lava,
nous nous lavâmes,
vous vous lavâtes.
ils ἢ elles se lavèrent.

Je vois que vous vous lavâtes bien hier.
Βλέπω ὅτι ἐπλύθητε καλῶς χθὲς ἢ (ὅτι ἐπλύνατε καλῶς τὸν ἑαυτὸν σας χθὲς)

Passé indéfini.

Je me suis lavé,	Elle s'est bien lavée hier, ou aujourd'hui pour aller demain à l'église. Ἐπλύθη καλῶς χθὲς ἢ σήμερον διὰ τὴν ὑπάγην εἰς τὴν ἐκκλησίαν.
tu t'es lavé,	
il ἢ elle s'est lavée,	
nous nous sommes lavés,	
vous vous êtes lavés,	
ils ἢ elles se sont lavés.	

Passé antérieur. Προτεραῖος.

Je me fus lavé,	Quand je me fus lavé-e, je sortis de chez-moi. Ὅταν ἐπλύθην, ἐξῆλθον τοῦ οἴκιός μου.
tu te fus lavé,	
il ἢ elle se fut lavée,	
nous nous fûmes lavés,	
vous vous fûtes lavés,	
ils ἢ elles se furent lavés.	

Plus-que-parfait.

Je m'étais lavé,	Je m'étais lavé-e, quand ils entrèrent. Ἐἶχον νιφθῆ, ὅταν εἰσῆλθον.
tu t'étais lavé,	
il ἢ elle s'était lavée,	
nous nous étions lavés,	
vous vous étiez lavés,	
ils ἢ elles s'étaient lavés.	

Futur.

Je me laverai,	Elles se laveront après. Αὐταὶ θὰ νιφθῶσιν (ἢ θὰ νιφώσιν ἐαυτάς) μετὰ ταῦτα.
tu te laveras,	
il ἢ elle se lavera,	
nous nous laverons,	
vous vous laverez,	
ils ἢ elles se laveront.	

Futur antérieur. Προτεραῖος

Je me serai lavé,	Quand tu te seras lavée, tu iras faire une visite à ton oncle. Ἀφοῦ νιψῆς ἐαυτήν, θὰ ὑπάγῃς νὰ κάμῃς μίαν ἐπίσκεψιν τοῦ θείου σου.
tu te seras lavé,	
il ἢ elle se sera lavée,	
nous nous serons lavés,	
vous vous serez lavés,	
ils ἢ elles se seront lavés.	

Conditionnel présent.

Je me laverais,		Nous nous la verions, si nous
tu te laverais,		avions de savon.
il ή elle se laverait,		Θά ἐνίπτώμεθα (ή θά ἐνίπτω-
nous nous laverions,		μεν ἑαυτούς), ἐάν εἴχωμεν
vous vous laveriez,		σαπώνιον.
ils ή elles se laveraient.		

Passé. Παρελθόν.

Je me serais lavé,		Tu te serais lavée, si tu avais
tu te serais ή		eu de savon.
il ή elle se serait lavée.		*Πήλεες νίψει ἑαυτήν, ἐάν εἴχες
nous nous serions lavés,		σαπώνιον.
vous vous seriez ή		
ils ή elles se seraient lavées.		

On dit aussi. Ὁ αὐτός καί ἄλλως.

Je me fusse lavé,		Il se fût lavé dans la mer, s'il
tu te fusses ή		avait fait beau temps.
il ή elle se fût lavée,		*Πήλεε πλουθῆ εἰς τὴν θάλασ-
nous nous fussions lavés,		σαν, ἐάν ἔκαμνε καλοκαι-
vous vous fussiez ή		ρίαν.
ils ή elles se fussent lavées.		

Impératif. Προστακτική.

Lave-toi, νίθητι ή νίψον σεαυτήν-τόν.
lavons-nous, νίψωμεν ἑαυτούς ή ἑαυτάς.
lavez-vous, νίθητε, ή νίψατε ἑαυτούς, ἑαυτάς.

Subjonctif présent ou futur.

Que je me lave,		Il me semble qu'elle se lavera;
que tu te laves,		ή il semble qu'elle se lave.
qu'il ή qu'elle se lave,		Μοί φαίνεται, ή φαίνεται, ὅτι
que nous nous lavions,		θά πλουθῆ.
que vous vous laviez,		
qu'ils ή qu'elles se lavent.		

Imparfait.

Que je me lavasse,	[J' ai cru que tu te lavasses
que tu te lavasses,	

qu'il ἢ qu'elle se lavât,
que nous nous lavassions,
que vous vous lavassiez,
qu'ils ἢ qu'elles se lavassent.

Ἐνόμισα ὅτι νίπτεσαι τώρα.

Passé. Παρελθόν.

Que je me sois lavé,
que tu te sois ἢ
qu'il ἢ qu'elle se soit lavée,
que nous nous soyons lavés,
que vous vous sachiez ἢ
qu'ils ἢ qu'elles se soient lavées.

Je doute que tu te sois lavée
aujourd'hui.

Ἄμφισβάλω ὅτι ἐνίφθητε σήμερον.

Plus-que-parfait.

Que je me fusse lavé,
que tu te fusses ἢ
qu'il ἢ qu'elle se fût lavée,
que nous nous fussions lavés,
que vous vous fussiez ἢ
qu'ils ἢ qu'elles se fussent lavées.

Elles doutaient qu'elle se fût
lavée hier.

(Ἄῤῥται) ἠμφισβάλων, ὅτι (ἐκεῖ-
νη) ἐπλύθη χθές.

Infinitif présent.

Se laver il ἢ elle doit se laver.

Passé.

Après s'être lavé ἢ lavée, lavés ἢ la-
vées, il ἢ elle est sorti-e, ils ἢ elles
sont sortis-es de chez eux.

S' être lavé.

Ἀφοῦ ἐπλύθησαν, ἐξῆλθον τῆς οἰκίας
των.

Participle présent.

Se lavant.

Πλύνων-ουσα-ον, οντες, ουσαι, οντα ἑαυ-
τὸν, ἑαυτήν, ἑαυτούς, ἑαυτάς, ἑαυτά.

Passé.

S'étant lavé-ée, ἐνικ. ἔς-έες, πληθ. θεῖς-θεῖσα-θῆν, θέντες-
θεῖσαι, θέντα.

Οὔτω σχηματίζονται τὰ, s'estimer, s'écrier, s'apitoyer (κι-
νοῦμαι εἰς οἶκτον), se repentir, se désunir (χωρίζω, φέρω διχό-
νοϊαν), se plaindre, s'attendre (προσδοκῶ), se joindre.

Σημείωσις. Τὰ αὐτοπαθῆ ῥήματα ὑπάγονται εἰς τρεῖς κατηγορίας.

α. Εἰς τὰ αὐτοπαθῆ ἀπόλυτα (réfléchis absolu), τὰ ὅποια εἰς τὴν ἐνεργητικὴν φωνὴν δὲν ὑπάρχουσιν· ἡ δὲ παθητικὴ μετοχὴ αὐτῶν συμφωνεῖ πάντοτε μὲ τὴν δευτέραν ἀντωνυμίαν, οὖσαν τὸ ἀντικείμενόν της, καὶ ὅταν προηγῆται τῆς μετοχῆς αὐτῆς· τοιαῦτα εἶνε τὰ, s'empresser (σπεύδω), se repentir (μετανοῶ), s'emparer (κυριεύω), s'abstenir (ἀπέχομαι, ἐγκρατεύομαι)· ὡς,

Vous vous êtes repentis de votre légèreté.

Les troupes se sont emparées de la ville.

Nous nous sommes abstenus de toute réflexion.

διότι τὰ αὐτοπαθῆ γενικῶς, ἂν καὶ βοηθοῦνται ὑπὸ τοῦ être, ἀκολουθοῦσι τὴν συμφωνίαν τῶν ἐνεργητικῶν. Ἄλλ' ἐὰν τὸ ἀντικείμενον τῆς μετοχῆς ἔπεται αὐτῇ, τότε δὲν συμφωνεῖ. Ἐξαιροῦνται τῶν ἀνωτέρω τὰ αὐτοπαθῆ ἀπόλυτα s'arroger (ιδιοποιοῦμαι), s'entre-donner (δίδειν πρὸς ἀλλήλους), s'entre-nuire (βλάπτειν ἀλλήλους), καὶ s'entre-répondre (ἀποκρίνεσθαι πρὸς ἀλλήλους), ὧν ἡ παθητικὴ μετοχὴ, μὴ ἔχουσα ἀντικείμενον ἄμεσον τὴν δευτέραν ἀντωνυμίαν, ἀλλ' ἑμμεσον, μένει ἀμετάβλητος.

β'. Εἰς τὰ αὐτοπαθῆ ἄμεσα (réfléchis directs), τῶν ὁποίων τὸ ἀπλοῦν ῥῆμα, ὄν ἐνεργητικόν, ἔχει ἄμεσον ἀντικείμενον τὴν δευτέραν ἀντωνυμίαν, προηγουμένην τῆς παθητικῆς μετοχῆς του· ὡς, je me blesse, tu te blesses, ἤτοι, je blesse moi-même (πληγῶν ἑμαυτὸν), tu laues toi-même (ἐπαινεῖς σαυτὸν).

γ'. Εἰς τὰ αὐτοπαθῆ ἔμμεσα (réfléchis indirects)· τούτων ἡ δευτέρα ἀντωνυμία εἶνε ἔμμεσον συμπλήρωμα τῆς παθητικῆς μετοχῆς των, καὶ μένει ἀμετάβλητος· ὡς, il se nuit (il nuit à lui même, κάμνει βλάβην εἰς ἑαυτὸν, βλάπτεται)· il se déplaît (il déplait à lui-même, προξενεῖ δυσαρέσκειαν εἰς ἑαυτὸν, δυσαρεστεῖται.)

Εἰς ταῦτα ὑπάγονται καὶ τὰ αὐτοπαθῆ μετὰ δύο συμπληρωμάτων (réfléchis à deux compléments), τὰ ὅποια ἔχουσιν, ἐκτὸς τῆς συμπληρωματικῆς ἀντωνυμίας, καὶ ἕτερον συμπλήρωμα, καὶ ἐὰν ἡ ἀντωνυμία ᾗνε ἄμεσον ἀντικείμενον τῆς μετοχῆς,

αὐτὴ συμφωνεῖ, εἰ δὲ ἔμμεσον, καὶ τὸ ἄμμεσον ἀντικείμενόν τις ἔπαται, μένει ἀμετάβλητος· ὡς, ces enfant se renvoient leur ballon (ils renvoient à eux leur ballon, (πέμπουσιν ἀλλήλοις τὴν σφαῖράν των)· elles se sont renvoyé leur ballon (elles ont renvoyé à elles leur ballon, ἔπεμψαν ἑαυταῖς, εἰς ἑαυτὰς τὴν σφαῖράν των). Βλέπομεν ὅτι ἡ δευτέρα ἀντωνυμία se, οὔσα ἀντικείμενον ἔμμεσον, δὲν ἐπιφέρει οὐδεμίαν ἀλλοίωσιν εἰς τὴν παθητ. μετοχὴν renvoyé, ἔχουσαν δι' ἀντικείμενον ἄμμεσον τὸ ἐπόμενον leur ballon.

§ 26.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΠΡΟΣΩΠΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

Des verbes unipersonnels.

Ἀπρόσωπα λέγονται ὅσα ῥήματα εἶνε εἰς χρῆσιν εἰς τὸ ἐνικὸν τρίτον πρόσωπον· σχηματίζουσι δὲ τοὺς συνθέτους χρόνους των μὲ τὸ avoir, ἐκτὸς ὀλίγων τιῶν, τὰ ὅποια λαμβάνουσι τὸ βοηθητικὸν être· ὡς, il est résulté (ἐξήχθη), il est arrivé des événements (συνέβησαν συμβάντα.)

Ἐπάρχουσι προσέτι καὶ ῥήματα τριτοπρόσωπα αὐτοπαθῆ, τὰ ὅποια λαμβάνουσιν, ὡς ὅλα τὰ αὐτοπαθῆ, τὸ βοηθητικὸν être· ὡς, il s'agit (πρόκειται), il s'en faut, χρειάζεται κτλ.

Σχηματισμὸς τῶν ἀπρὸσώπων.

Indicatif présent.	Il tonne,	βροντᾷ.	
Impar.	Il tonnait,	ἐβρόντα.	
Passé défini.	Il tonna,	ἐβρόντησε	χθές.
Pas. indéf. il a tonné,	ἔβρ.	σήμερ.	Subjonctif.
Prét. inf. il eut tonné,	ἔβρ.	προτοῦ.	Prés. qu' il tonne.
Plus-q. il avait tonné,	εἶχε	βροντήσ.	Imp. qu' il tonnât.
Futur. il tonnera,	θα	βροντήσ.	Passé qu' il ait tonné.
Pas. il aura tonné,	ἀφοῦ	βροντήσ.	Plus-q. qu' il eût tonné.
Conditionnel			Infinitif.
Prés. il tonnerait,	θα	ἐβρόντα.	Résent, tonner.
Passé. il aurait tonné,	εἶχε	βροντ.	Part. passé, ayant tonné.

§ 27.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΡΩΤΗΜΑΤΙΚΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

Ἐρωτηματικά λέγονται ὅσα θέτουσι τὴν ἀντωνυμίαν των, εἰς μὲν τοὺς ἀπλοῦς χρόνους ἀμέσως μετ' αὐτούς· εἰς δὲ τοὺς συνθέτους μεταξὺ τοῦ βοηθητικοῦ καὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς των, ἐπομένου πάντοτε τοῦ σημείου (?) τῆς ἐρωτήσεως.

Ὅταν τὸ πρῶτον ἐνικὸν πρόσωπον τοῦ ἐνεστώτος τῆς ὀριστικῆς λήγῃ εἰς e ἄφωνον, αὐτὸ τρέπεται πρὸ τοῦ ὑποκειμένου je εἰς é κλειστόν· ὡς, aimé-je? eussé-je, ἢ δὲ ἀντωνυμία ἐνοῦται μετὰ τοῦ ῥήματος δι' ἐνωτικοῦ (-) σημείου. Ὅταν δὲ ᾖνε μονοσύλλαβον, ἐκφέρεται περιφραστικῶς, ἐπειδὴ δὲν εἶνε εὐχρηστον νὰ εἰπῇ τις prends-je? tais-je? mens-je? sers-je? κτλ. ἀλλὰ, est-ce que je prends? est-ce que je tais? est-ce que je mens? Ἐκτὸς τῶν μονοσυλλάβων fais-je? dis-je? dois-je? vois-je? ai-je? suis-je? vais-je?

Ὅταν τὸ ἐνικὸν τρίτον πρόσωπον τοῦ ἐρωτηματικοῦ ῥήματος λήγῃ εἰς e ἄφωνον, ἢ εἰς a, παρεντίθεται τὸ στοιχεῖον t ἀναμέσον δύο ἐνωτικῶν σημείων, χάριν εὐφωνίας, μεταξὺ τοῦ ῥήματος καὶ τῶν ἀντωνυμιῶν il, elle, καὶ on· ὡς, aime-t-il? a-t-on aimé, aimat-il? aimera-t-elle.

Formation de la première conjugaison.

Indicatif présent.

Acheté-je ?		Ma fille, achette-elle quelque chose ?
achettes-tu ?		'Η θυγάτηρ μου αγοράζει τι ;
achette-il ἢ elle ?		Elle achette quelque chose.
achetons-nous ?		'Αγοράζει κάτι τι.
achetez-vous ?		
achettent-ils ἢ elles ?		

Imparfait.

Achetais-je ?		Achiez vous cette montre ?
achetais-tu ?		'Ηγοράζετε αὐτὸ τὸ ὠρολόγιον;
achetait-il ἢ elle ?		Je ne l'ai pas achetée pas , elle était chère.
achetions-nous ?		Δὲν τὸ ἠγόρασα, ἦτο ἀκριβόν.
achetiez-vous ?		
achetaient-ils ἢ elles ?		

Passé défini.

Achetai je ?	Achetèrent - elles hier cette
achetas-tu ?	montre ?
acheta-t-il ἢ elle ?	Ἠγόρασαν χθὲς ἐκεῖνο τὸ ὥρο-
achetâmes-nous ?	λόγιον ;
achetâtes-vous ?	Elles l'ont achetée.
achetèrent-ils ἢ elles ?	Τὸ ἠγόρασαν.

Passé indéfini.

Ai-je acheté ?	Ont ils acheté leurs livres ?
as-tu acheté ?	Ἠγόρασαν τὰ βιβλία των ;
a-t-il acheté ?	Pas encore. "Ὁχι ἀκόμη.
avons-nous acheté ?	
avez vous acheté ?	
ont-ils ἢ elles acheté ?	

Passé antérieur.

Eus-je acheté ?	Quand elles eurent acheté
eus-tu acheté ?	leurs robes, sont-elles allées
eut-elle acheté ?	au bal ?
eûmes-nous acheté ?	Ἀφοῦ ἠγόρασαν τὰς ρόμπας
eûtes-vous acheté ?	των, ἐπῆγαν εἰς τὸν χορόν ;
eurent-elles acheté ?	Elles ne sont pas allées.
	Δὲν ὑπῆγαν.

Plus-que-parfait.

Avais-je acheté ?	Aviez-vous acheté des mou-
avais-tu acheté ?	choirs, quand nous entrâ-
avait-il ἢ elle acheté ?	mes chez M _r ? . .
avions-nous acheté ?	Ἐῖχετε ἀγοράσει μαντίλια, ὅ-
aviez-vous acheté ?	ταν εἰσῆλθομεν εἰς τοῦ Κυρ.;
avaient-ils ἢ elles acheté ?	

Futur. Μέλλον.

Achetterai-je ?	Achetteront-elles de coton ?
achetteras-tu ?	Θὰ ἀγοράσωσι βαμβάκιον ;
achettera-t-il ἢ elles ?	Non, Madame, elles en ont a-
achetterons-nous ?	cheté hier.
achetterez-vous ?	"Ὁχι, Κυρία μου, ἠγόρασαν
achetteront-ils ἢ elles ?	χθὲς.

Futur antérieur.

Aurai je acheté ?
 auras-tu acheté ?
 aura-t-il acheté ?
 aurons-nous acheté ?
 aurez-vous acheté ?
 auront-ils ή elles acheté ?

Que feras tu, quand tu auras
 acheté un encrier ? J'irai
 chez-moi pour copier au
 propre mes explications.

Τί θά κάμης, ἀφοῦ ἀγοράσῃς
 μελανοδοχείον ; θά ὑπάγω
 εἰς τὸ δωμάτιόν μου διὰ νὰ
 ἀντιγράψω εἰς τὸ καθαρόν
 τὰς ἐξηγήσεις μου.

Conditionnel présent.

Achetterais je ?
 achetterais-tu ?
 achetterait-il ή elle ?
 achetterions-nous ?
 achetteriez-vous ?
 achetteraient-ils ή elles ?

Achetterais-tu un parapluie,
 si tu avais d' argent ?

Θά ἡγόραζες ἐν ἀντιβροχίον,
 ἐὰν εἶχες χρήματα ;

Sans doute, mon ami.

Ἄναμφιβόλως, φίλε μου.

Passé.

Aurais-je acheté ?
 aurais-tu acheté ?
 aurait-il ή elle acheté ?
 aurions-nous acheté ?
 auriez-vous acheté ?
 auraient-ils ή elles acheté ?

Aurais-tu acheté une plume,
 si tu avais de petites mon-
 naies ?

Ἦθελες ἀγοράσει ἐν κονδύλιον
 ἐὰν εἶχες λεπτά ; Oui, ma-
 man, μάλιστα, μητερ-

On dit aussi. Ὁ αὐτὸς καὶ ἄλλως.

Eussé-je acheté ?
 eusses tu acheté ?
 eût-il ή elle acheté ?
 eussions-nous acheté ?
 eussiez-vous acheté ?
 eussent-ils ή elles acheté ?

Eusses-tu acheté un de ces
 chapeaux si je te l' avais
 donné à bon marché ?

Ἦθελες ἀγοράσει ἐν ἐκ τού-
 των τῶν πέλων, ἐὰν σοὶ τὸν
 ἔδιδον εὐθηνά ;

Σημειώσατε ὅτι ἡ ἐρωτηματικὴ συζυγία εἶνε εὐχρηστος μόνον
 εἰς τὴν ὀριστικὴν καὶ ὑποθετικὴν ἔγκλισιν.

Formation de la seconde conjugaison du verbe haïr.

Indicatif présent.

Est-ce que je hais ?	Hais-tu les melons ?
hais-tu ?	'Αποστρέφουσαι τὰ πεπόνια ;
hait-il ἢ elle ?	Au contraire, je ne les hais
haïssons-nous ?	pas, mais je les aime.
haïssiez-vous ?	'Εξέναντίας, δὲν τὰ μισῶ, ἀλλὰ
haïssent-ils ἢ elles ?	τὰ ἀγαπῶ.

Imparfait.

Haïssais-je ?	Haïssaient-elles leur frère,
haïssais-tu ?	quand'il entra chez-elles ?
haïssait-il ἢ elle ?	'Εμίσουν τὸν ἀδελφὸν των, ὅ-
haïssions-nous ?	ταν εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν
haïssiez-vous ?	των ;
haïssaient-ils ἢ elle ?	Pas de tout. Διόλου.

Passé défini.

Haïis-je ?	Haïtes-vous la semaine der-
haïis-tu ?	nière votre fils ?
haïit-il ἢ elle ?	'Εμισήσατε τὴν παρελθοῦσαν
haïmes-nous ?	ἑβδομάδα τὸν υἱόν σας ;
haïtes-vous ?	Jamais je ne l'ai pas haï.
haïrent-ils ἢ elles ?	Ποτὲ δὲν τὸν ἐμισήσα.

Passé indéfini.

Ai-je haï ?	Ont-ils haï aujourd' hui ou
as-tu haï ?	hier leur soeur ?
a-t-il ἢ elle haï ?	'Εμισήσαν σήμερον ἢ χθὲς τὴν
avons-nous haï ?	ἀδελφὴν των ;
avez-vous haï ?	Ils ne l'ont pas haïe ni au-
ont-ils haï ?	jourd' hui, ni hier, ni jamais.
	Δὲν τὴν ἐμισήσαν οὔτε σήμε-
	ρον, οὔτε χθὲς, οὔτε ποτέ.

Prétérit antérieur.

Eus-je haï ?	Quand vous l'eûtes haï, ne
eus-tu haï ?	vous a-t-il pas haï aussi ?

eut-il ἢ elle haï ?
 eûmes-nous haï ?
 eûtes-vous haï ?
 eurent-ils ἢ elles haï ?

Ἄφοῦ τὸν ἐμισήσατε, δὲν σᾶς ἐμίσησε καὶ αὐτὸς ἐπίσης ;
 Je ne sais ce qu'il a fait, ça m'est égal.
 Δὲν ἤξεύρω τί ἔκαμε· τὸ ἴδιο μοῦ κάμνει.

Plus-que-parfait. Ὑπερσυντελικός.

Avais-je haï ?
 avais tu haï ?
 avait-il ἢ elle haï ?
 avions-nous haï ?
 aviez-vous haï ?
 avaient-ils ἢ elles haï ?

Aviez vous haï, mon neveu, ta soeur, quand elle est venue chez-moi ?
 Εἶχετε μισήσει, ἀνεψιέ μου, τὴν ἀδελφὴν σας, ὅταν ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν μου ;
 Non, ma tante, je l'ai pas haïe.

Futur.

Haïrai-je ?
 haïras-tu ?
 haïra-t-il ἢ elle ?
 haïrons-nous ?
 haïrez-vous ?
 haïront-ils ἢ elles ?

Haïrez-vous votre nièce parcequ'elle est sortie avec moi en promenade ?
 Θὰ μισήσητε τὴν ἀνεψιάν σας, διότι ἐξῆλθε μετ' ἐμοῦ εἰς περίπατον ;
 Peut-être, puis qu'elle y est allée sans mon avis.
 Ἴσως, ἐπειδὴ ὑπῆγεν ἄνευ τῆς γνώμης μου.

Passé. Παρελθών.

Aurai-je haï ?
 auras-tu haï ?
 aura-t-il ἢ elle haï ?
 aurons-nous haï ?
 aurez-vous haï ?
 auront-ils ἢ elles haï ?

Ma fille, quand tu auras haï ton frère, l'aimera-tu de nouveau ?
 Κόρη μου, ἀφοῦ μισήσης τὸν ἀδελφόν σου, θὰ τὸν ἀγαπήσης ἐκ νέου ;
 Jamais je ne le haïrai pas.
 Ποτὲ δὲν θὰ τὸν μισήσω.

Conditionnel présent.

Haïrais-je ?
 haïrais-tu ?

Haïraient-ils la paresse, si je leur faisais quelque cadeau ?

haïrait-il ἢ elle ?
 haïrions-nous ?
 haïriez-vous ?
 haïraient-ils ἢ elles ?

Θὰ ἐμίσουν τὴν ἀννηρίαν, ἐὰν
 τοῖς ἕκαμνον κάπειον δῶρον;
 Je le crois. Τὸ πιστεύω.

Passé.

Aurais-je haï ?
 aurais-tu haï ?
 aurait-il ἢ elle haï ?
 aurions-nous haï ?
 auriez-vous haï ?
 auraient-ils ἢ elles haï ?

Aurait-il haï les jeux, si je
 l'avais chatié ?
 Ἦθελε μισήσει τὰ παιγνίδια,
 ἐὰν τὸν ἐτιμώρουν ;
 Sans doute. Ἀναμφιβόλως.

On dit aussi. Ὁ αὐτὸς καὶ ἄλλως.

Eussé-je haï ?
 eusses-tu haï ?
 eût-il ἢ elle haï ?
 eussions-nous haï ?
 eussiez-vous haï ?
 eussent-ils ἢ elles haï ?

Eût-elle haï son bonnet, s'il
 avait été bien marché ?
 Ἦθελε μισήσει τὸ σκούφωμα
 τῆς, ἐὰν ἦτο εὐθηνόν ;
 Je n'en sais pas. Δὲν ἤξεύρω.

§ 29.

Formation de la troisième conjugaison du verbe devoir.

Indicatif présent.

Dois-je ?
 dois-tu ?
 doit-il ἢ elle ?
 devons-nous ?
 devez-vous ?
 doivent-ils ἢ elles ?

Vous dois-je quelque chose ? pa-
 ceque je ne m'en souviens pas.
 Σὰς ὀφείλω τίποτε ; ἐπειδὴ δὲν
 ἐνθυμοῦμαι.
 Vous me devez cinq drachmes
 et demie.
 Μοὶ ὀφείλετε πεντέμισυ δραχμ.

Imparfait. Παρατατικός.

Devais-je ?
 devais-tu ?
 devait-il ἢ elle ?
 devions-nous ?
 deviez-vous ?
 devaient ils ἢ elles ?

Deviez vous quelque chose à
 cet homme-là, quand'il entra ?
 Ὀφείλετέ τι εἰς ἐκεῖνον τὸν ἄν-
 θρωπον, ὅταν εἰσῆλθεν ;
 Je lui devais peu de chose,
 mais je l'ai payé.
 Τῷ ὄφειλον μηδαμινόν τι . . .

Passé défini.

Dus-je ?	Me dûtes-vous quelque chose l'année dernière, ou non ?
dus-tu ?	Moi έμείνατέ τι χρεώστης τὸ παρελθὸν ἔτος, ἢ ὄχι ;
dut-il ἢ elle ?	Je ne vous dus rien, car je vous payai.
dûmes-nous ?	Δὲν σὰς ἔμεινα χρεώστης, διότι σὰς ἐπλήρωσα.
dûtes vous ?	
durent-ils ἢ elles ?	

Passé indéfini.

Ai-je dû ?	Vous ont-ils dû hier ou aujourd'hui ?
as-tu dû ?	Σὰς ἔμειναν χρεῶσται χθὲς ἢ σήμερον ;
a-t-il dû ?	Ils m'ont dû quelque chose, mais ils m'ont payé.
avons-nous dû ?	Moi ἔμειναν χρεῶσται τινος ποσοῦ, ἀλλὰ μ'ἐπλήρωσαν.
avez-vous dû ?	
ont-ils ἢ elles dû ?	

Passé antérieur. Προτεραῖος.

Eus-je dû ?	Quand vous eus-je dû une visite, et ne vous la rendis-je pas ?
eus-tu dû ?	Πότε σὰς ἔμεινα χρεώστης μιᾶς ἐπισκέψεως, καὶ δὲν σὰς τὴν ἀπέδωκα ;
eut-il ἢ elle dû ?	
eûmes-nous dû ?	
eûtes vous dû ?	
eurent-ils ἢ elles dû ?	

Plus-que-parfait.

Avais-je dû ?	Ma sœur avait-elle dû à la vôtre, quand elle vint chez vous ?
avais-tu dû ?	Ἡ ἀδελφή μου εἶχε μείνει χρεώστης εἰς τὴν ἰδικήν σας, ὅτε ἦλθεν εἰς ὑμᾶς ;
avait-il ἢ elle dû ?	Non, mon ami. Ὁχι, φίλε μου.
avions-nous dû ?	
aviez-vous dû ?	
avaient-ils ἢ elles dû ?	

Futur.

Devrai-je ?	Me devrez-vous un cahier ?
devras-tu ?	Θὰ μοὶ χρεωστῆτε ἓν τετράδιον ;
devra-t-il ἢ elle ?	Non, mon ami, je ne veux ni

devrons-nous ?
devrez-vous ?
devront-ils ἢ elles ?

vosre cahier, ni vous devoir
rien.

Ὁχι, φίλε μου, δὲν θέλω μήτε
τὸ τετραδίον σας, μήτε νὰ
σὰς χρεωστῶ τίποτε.

Sassé. Παραλθών.

Aurai-je dû ?
auras-tu dû ?
aura-t-il ἢ elle dû ?
aurons-nous dû ?
aurez-vous dû ?
auront-ils ἢ elles dû ?

Quand auras-tu dû à ton frère
un livre, quel service lui
rendra-tu ?

Ἄφροῦ μείνης χρεώστης εἰς τὸν
ἀδελφόν σου ἐνὸς βιβλίου, ὅ-
ποιαν ὑπηρεσίαν θὰ τῷ ἀντα-
ποδώσης ;

Cel de mon coeur.

Τὴν τῆς καρδίας μου.

Conditionnel présent.

Devrais-je ?
devrais-tu ?
devrait-il ἢ elle ?
devrions-nous ?
devriez-vous ?
devraient-ils ἢ elles ?

Vous devrait-il votre livre, s'il
le perdait ?

Θὰ σὰς ἐχρεώσται τὸ βιβλίον
σας, ἐὰν τὸ ἔχανε ;

Certainement. Βεβαίως.

Passé.

Aurais-je dû ?
aurais-tu dû ?
aurait-il ἢ elle dû ?
aurions-nous dû ?
auriez-vous dû ?
auraient-ils ἢ elles dû ?

Vous auraient-elles dû quelque
chose, si elles n'avaient pas
fait leur devoir ?

Ἦθελον σὰς χρεωστῆι κάτι τι,
ἐὰν δὲν ἔκαμνον (δὲν εἶχον
κάμει) τὸ χρέος των ;

Un châtement. Μίαν τιμωρίαν.

On dit aussi.

Eussé-je dû ?
ausses-tu dû ?
eût-il ἢ elle dû ?
eussions-nous dû ?
eussiez-vous dû ?
eussent-ils ἢ elles dû ?

Vous eût-il dû vos oiseaux, s'ils
s'étaient échappés de leur cage ?

Ἦθελε σὰς ἀφείλει τὰ πτηνά
σας, ἐὰν εἶχον δραπετεύσει
ἀπὸ τοῦ κλουβίου των ;

Non, Mr. Ὁχι, Κύριε.

§ 30.

Formation de la quatrième conjugaison du verbe vendre.

Indicatif présent.

Est-ce que je vends ?	Vendons nous, mon cousin, nos
vends-tu ?	livres pour aller nous pro-
vend-il ἢ elle ?	mener ?
vendons-nous ?	Πωλοῦμεν, ἐξ ἀδελφῆ μου, τὰ βι-
vendez-vous ?	βλία μας διὰ νὰ ὑπάγωμεν
vendent-ils ἢ elles ?	νὰ διασκεδάσωμεν ;
	Non, mon cousin.

Imparfait.

Vendais-je ?	Pour quoi ma fille, vendais-tu
vendais-tu ?	ton anneau, quand je suis
vendait-il ἢ elle ?	venue ?
vendions-nous ?	Διὰ τί, κόρη μου, ἐπώλεις τὸ δα-
vendiez-vous ?	κτυλιδίόν σου, ὅταν ἦλθον ;
vendaient-ils ἢ elles ?	Pour donner de l'argent à mon
	frère.
	Διὰ νὰ δώσω χρήματα τῷ ἀδελ-
	φῷ μου.

Passé défini.

Vendis-je ?	Vendit-elle hier son anneau ?
vendis-tu ?	Ἀὕτη ἐπώλησε χθὲς τὸ δακτυ-
vendit-il ἢ elle ?	λίδιόν της ;
vendîmes-nous ?	Elle le vendit. Τὸ ἐπώλησε.
vendîtes-vous ?	Ça m'afflige. Τοῦτο μὲ καταλιπεῖ.
vendirent-ils ἢ elles ?	

Passé indéfini.

Ai-je vendu ?	A-t-il vendu aujourd' hui (ἢ
as-tu vendu ?	hier) son cheval ?
a-t-il ἢ elle vendu ?	Ἐπώλησε σήμερον (ἢ χθὲς) τὸν
avons-nous vendu ?	ἵππον του ;
avez-vous vendu ?	Il l' a vendu aujourd' hui.
ont-ils ἢ elles vendu ?	Τὸν ἐπώλησε σήμερον.

Passé antérieur. Προτεραιός.

Eus-je vendu ?	Quand eûtes-vous vendu votre
eus-tu vendu ?	cheval et ne me payâtes pas ?

eut-il ἢ elles vendu ?	Πότε ἐπώλησατε τὸν ἵππον σας, καὶ δὲν μὲ ἐπληρώσατε ; Avant-hier. Προχθές.
eûmes-nous vendu ?	
eûtes-vous vendu ?	
eurent-ils ἢ elles vendu ?	

Plus que-parfait.

Avais-je vendu ?	Avais-tu vendu ton coq, quand je vendis le mien ? Εἶγες πωλήσει τὸν πετεινόν σου, ὅταν ἐπώλησα τὸν ἰδικόν μου ; Je ne l'avais pas encore vendu. Δὲν τὸν εἶχον ἀκόμη πωλήσει.
avais-tu vendu ?	
avait-il ἢ elle vendu ?	
avions-nous vendu ?	
aviez-vous vendu ?	
avaient-ils ἢ elles vendu ?	

Futur premier.

Vendrai-je ?	Vendrez - vous demain votre maison ? Θὰ πωλήσετε αὔριον τὴν οἰκίαν σας ; Je ne le crois pas. Δὲν πιστεύω ;
vendras-tu ?	
vendra-t-il ἢ elle ?	
vendrons-nous ?	
vendrez-vous ?	
vendront-ils ἢ elles ?	

Antérieur. Προτεραῖος.

Aurai-je vendu ?	Quand auras tu vendu ta mai- son, achetteras-tu une autre ? Ἄφοῦ πωλήσης τὴν οἰκίαν σου, θὰ ἀγοράσης ἄλλην ; Sans doute. Ἄναμφιβόλως.
auras-tu vendu ?	
aura-t-il ἢ elle vendu ?	
aurons-nous vendu ?	
aurez-vous vendu ?	
auront-ils ἢ elles vendu ?	

Conditionnel. Ὑποθετική.

Vendrais-je ?	Vendrait-il son bâtiment, s'il trouvait sa valeur ? Θὰ ἐπώλει τὸ πλοῖόν του, ἐὰν εὔρισκε τὴν ἀξίαν του ; Il me semble. Μοὶ φαίνεται.
vendrais-tu ?	
vendrait-il ἢ elle ?	
vendrions-nous ?	
vendriez-vous ?	
vendraient-ils ἢ elles ?	

Passé.

Aurais-je vendu ?	Aurait-elle vendu son chapeau, si elle avait-eu la permission de sa mère ?
aurais-tu vendu ?	
aurait-il ἢ elle vendu ?	

aurions-nous vendu ?	Ἦθελε πωλήσει τὸ καπέλον της, ἐὰν εἶχε λάβῃ τὴν ἄδειαν παρὰ τῆς μητρὸς της ;
auriez vous vendu ?	
auraient-ils ἢ elles vendu ?	
	Qui sait.

On dit aussi.

Eussé-je vendu ?	M' eusses-tu vendu cette table, si je t' avais donné cinq dra- chmes ?
eusses-tu vendu ?	
eût-il ἢ elle vendu ?	
eussions-nous vendu ?	
eussiez-vous vendu ?	
eussent-ils ἢ elles vendu ?	Μοὶ ἤθελες πωλήσει αὐτὴν τὴν τράπεζαν, ἐὰν σοὶ ἔδιδον πέν- τε δραχμάς ;
	Elle me coute dien plus.

§ 31.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΚΛΙΤΩΝ ΜΕΡΩΝ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ.

Des mots invariables.

Περὶ ἐπιρρήματος. De l' adverbe.

Τὰ εἶδη τῶν ἐπιρρήματων εἶνε ἑξ'.

Α'.

Τόπου (de lieu)· d' ailleurs (ἀλλοχοῦ)· alentour (πέριξ)· auprès (πλησίον)· dedans (ἐνδόν)· dehors (ἔξω)· dessous (κάτωθι)· des-
sus (ἄνωθεν)· ici (ἐδῶ)· là (ἐκεῖ)· loin (μακράν)· οὐ (ποῦ, ὅπου)·
partout (πανταχοῦ)· γ (ἐκεῖ) κτλ.

ΣΗΜ. Δὲν πρέπει νὰ συγχέωμεν τὸ ἐπιρρήμα γ μετὰ τῆς προ-
σωπικῆς ἀντωνυμ. γ· τὸ μὲν ἐπιρρήμα σημαίνει là, ἐκεῖ· ὡς j' y vais
(πηγαίνω ἐκεῖ), j' y suis (εἶμαι ἐκεῖ, κτλ)· ἡ δὲ ἀντωνυμία ἔχει
τὴν ἔννοιαν τοῦ à lui (αὐτῷ, δι' αὐτὸν, περὶ αὐτοῦ), à elle, à
eux, à elles, à cela· ὡς, j' y pense (σκέπτομαι περὶ αὐτοῦ, περὶ
αὐτῆς, περὶ αὐτῶν)· j' y travaille (ἐργάζομαι δι' αὐτὸν, δι' αὐτήν,
δι' αὐτοῦς, δι' αὐτάς.) Ὅρ. σελ. 62 περὶ τὸ τέλος τῶν ἀναφορικῶν.

Β΄.

Χρόνου (de temps)· ὡς, aujourd' hui (σήμερον)· demain (αύριον)· hier (χθές)· alors (τότε)· auparavant (πρότερον)· aussitôt (πάραυτα)· autrefois (ἄλλοτε)· bientôt (εὐθύς)· déjà (ἤδη)· désormais (τοῦ λοιποῦ)· dorénavant (εἰς τὸ ἐξῆς)· ensuite (ἔπειτα)· jadis (πάλαι)· jamais (ποτέ)· à jamais (διὰ παντός)· maintenant (τώρα)· à présent (ἐν τῷ παρόντι)· souvent (συχνάκις)· toujours (πάντοτε)· tard (ἄργά)· κτλ.

Γ΄.

Τάξεως (d'ordre)· ὡς, premièrement (πρῶτον)· secondement (δευτερον)· alternativement (ἀλληλοδιαδόχως)· tour-à-tour (κατὰ περίοδον).

Δ΄.

Ποσότητος (de quantité)· ὡς, assez (ικανῶς, ἀρκετὸν, ἀρκετά)· peu (ὀλίγον, μικρὸν, ἐλάχιστον), beaucoup (πολύ)· fort (σφόδρα)· très (λίαν)· encore (προσέτι, ἀκόμη)· presque (σχεδόν).

Ε΄.

Συγκρίσεως (de comparaison)· ὡς, plus (μᾶλλον)· moins (ἥττον)· mieux (κάλλιον)· pis (χειρόν)· comme (ὡς)· de même (ἐπίσης, ὡσπερ).

ΣΤ΄.

Ποιότητος (de manière, ἢ de qualité)· ὡς, sagement (συνεπῶς, σοφῶς)· justement (δικαίως)· heureusement (εὐτυχῶς)· bien (καλῶς)· mal (κακῶς).

Τὰ λήγοντα ἐπιρρήματα εἰς ment παράγονται ἐκ τοῦ ἐπιθέτου, προσθέσει τῆς καταλήξεως ment εἰς τὸ ἀρσενικόν, ἐὰν τὸ ἐπίθετον λήγῃ εἰς φωνῆεν· ὡς, vrai (ἀληθής), vraiment (ἀληθῶς)· joli (εὐεῖδής), joliment (εὐεῖδῶς) κτλ. Καὶ εἰς τὸ θηλυκόν, ἐὰν τὸ ἀρσενικόν λήγῃ εἰς σύμφωνον· ὡς, heureux (εὐτυχής), heureusement (εὐτυχῶς)· pieux (εὐσεβής), pieusement (εὐσεβῶς) κτλ.

Τὸ δὲ ἐπιρῆμα τῶν εἰς ant ἢ ent ληγόντων ἐπιθέτων σχηματίζεται ἐκ τοῦ ἀρσενικοῦ, τροπῇ τῆς ant καταλήξεως εἰς amment, καὶ τῆς ent εἰς emment· ὡς, élégant (γλαφυρός), élégam-

ment (γλαφυρῶς)· évident (ἐναργής), évidemment (ἐναργῶς)· éloquent (εὐγλωττος), éloquemment (εὐγλώττως). Ἐκτός τοῦ lent (βραδύς), lentement· καὶ τοῦ présent (παρών), présentement (δι' ἐνός m.)

Τὰ ἐπόμενα ἀρσενικά ἐπίθετα μεταβάλλουσιν εἰς τὸ ἐπίρρημα τὸ e ἀρωνον εἰς ἐ κλειστόν· ὡς, aveugle (τυφλός), aveuglement (τυφλῶς)· commode (εὐχρηστος, ἀναπαυτικός), commodément· conforme (σύμφωνος), conformément κτλ. Καὶ τὰ ἐξῆς θηλυκά ἐπιθετα· ὡς, confuse (ἐκ τοῦ ἀρσενικοῦ confus, συγκεχυμένη), confusément· obscure (ἀφανής), obscurément κτλ.

Ἐπάρχουσι πολλαὶ φράσεις ἐπιρρηματικαὶ (locutions adverbiales), αἵτινες σχηματίζονται ἐκ δύο ἢ περισσοτέρων λέξεων· ὡς, au hasard (τυχεῶς)· de nouveau (ἀθθίς)· en général (ἐν γένει, καθόλου)· tout-à-coup (αἴφνης)· tout d'un coup, διὰ μιᾶς.

§ 32.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΓΔΩΟΝ.

Περὶ προθέσεως. De la préposition.

Ἡ πρόθεσις εἶνε λέξις ἀκλιτος, ἥτις μεταχειρίζεται εἰς τὸ νὰ ἐκφράζη τὰς σχέσεις, ἃς ἔχουσιν αἱ λέξεις μεταξύ των. Διαιροῦνται δὲ εἰς τοπικάς, χρονικάς κτλ. καὶ εἶνε αἱ ἐξῆς·

Ἄ. Σημαίνει τὴν ἐν τῷ τόπῳ στάσιν ἢ τὴν εἰς τόπον κίνησιν· ὡς, il est à Rome· il va à cheval à Paris κτλ.

Après. Τὸ κατόπιν· ὡς, il marchait après le roi (μετὰ τὸν βασιλέα)· après vous, κατόπιν ὑμῶν.

Avant. Τὸ πρότερον· ὡς, avant la tempête, πρὸ τῆς καταιγίδος.

Avec. Τὸ ὁμοῦ· Le père avec ses enfant, μετὰ τῶν τέκνων του.

Dans. Τὸ ἐνδόν· il est dans le jardin, ἐν τῷ κήπῳ.

De. Τὴν ἀπὸ τόπου κίνησιν· ὡς, il vient d'Aigine· τὸ ὄργανον· il l'aperçut de son poignard· τὴν διεπέρασε διὰ τοῦ ἐγχειριδίου του· τὸ ποιητικ. αἴτιον· ὡς, aimé de tout le monde, παρὰ πάντων ἀγαπώμενος.

Depuis. Ἀρχὴν χρόνου· ὡς, depuis Homère, ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου.

Devant. Τὸ ἔμπροσθεν· il marchait devant le capitaine, ἐβάδιζε πρὸ τοῦ λοχαγοῦ.

En. Τὴν ἐν τόπῳ στάσιν· ὡς, il est en Égypte, εἶνε ἐν Αἰγύπτῳ. Ἐπὶ ἠθικῶν ἀντικειμένων, μεταφορικῶς, il est en surté, εἶνε ἐν ἀσφαλείᾳ· καὶ ὁμοιότητα ἢ τὸ πρέπον· ὡς, il agit en roi, πράττει κατὰ βασιλέα, ὡς βασιλεύς.

Entre. Ἀναμέσον· entre ses bras, ἐν μέσῳ τῶν βραχιόνων του.

Chez. Τὸ πλησίον· il est chez son père, εἶνε παρὰ τῷ πατρὶ του· il est chez lui, ἐν τῷ οἴκῳ του, (καὶ σημαίνει τὴν ἐν τόπῳ στάσιν.)

Contre. Τὸ ἐναντίον· ὡς, les soldats contre les barbares, κατὰ βαρβάρων.

Hors. Τὸ ἐκτός· ὡς le chat est hors de la maison, ἐκτός τῆς οἰκίας. Ἐξάρεσιν· tout est perdu hors de l'honneur, τὰ πάντα ἀπώλοντο, πλὴν τῆς τιμῆς.

Malgré. Ἐναντίωσιν· ὡς, Malgré moi, ἀκουσίως μου, παρὰ τὴν θέλησίν μου.

Sans. Ἄνευ, χωρὶς· ὡς, Les soldats sans les officiers ne font rien, οἱ στρατιῶται ἄνευ τῶν ἀξιωματικῶν

Sous. Τὸ ὑποκάτω· sous le ciel, ὑπὸ τὸν οὐρανόν.

Sur. Τὸ ἐπάνω· il est sur la surface, εἶνε ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας.

Par. Τὸ μέσον· par terre et par mer, διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης· καὶ τὸ ποιητικὸν αἵτιον· Ἰλιάδε par Homère, ὑπὸ Ὁμήρου.

Parmi. Μεταξύ· parmi les vivants, μεταξύ τῶν ζώντων.

Selon. Συμφωνίαν· selon la loi, κατὰ τὸν νόμον.

Pendant. Χρόνον· pendant la paix, ἐπὶ τῆς, ἢ ἐν καιρῷ εἰρήνης.

Pour. Τελικὴν αἰτίαν· pour la patrie, διὰ τὴν πατρίδα, καὶ ὑπὲρ τῆς πατρίδος.

Δὲν πρέπει νὰ συγχέωμεν τὴν πρόθεσιν ἐν μετὰ τῆς ἀντωνυμίας ἐν· Ἐν, πρόθεσις, ἔχει πάντοτε συμπλήρωμά τι· ὡς ἐν France (ἐν τῇ Γαλλίᾳ)· ἐν ἀντωνυμία, δὲν ἔχει ποτὲ συμπλήρωμα, de lui, d'elle, d'eux, d'elles, de cela.

ὡς, nous en parlons (ὀμιλοῦμεν περὶ τούτου, περὶ ταύτης κτλ.) vous vous en contentez, εὐχαριστεῖσθε ἐκ τούτου, κατὰ τοῦτο κτλ. (Ὅρα σελ. 62, περὶ τὸ τέλος τῶν ἀναφορικῶν καὶ § 31, σημ.)

Ἀποδίδουσι τὸ ὄνομα φράσεις προθετικαὶ (locutions prépositives) εἰς ἄθροισιν λέξεων τινῶν, ἰσοδυναμουσῶν μὲ προθέσεις· ὡς, à l'égard de (περὶ οὗ, τῶν, σοῦ· ὡς πρὸς τὸν, τὴν κτλ.) en faveur de (βοηθεία, ὑπὲρ, en faveur de la nuit, βοηθεία ἢ διὰ βοηθείας τῆς νυκτὸς κτλ.) à la réserve de (ἐκτός, ἐκτός μόνον, ἐξαίρεσις)· quant à (ὡς πρὸς, τὸ κατ' ἐμέ)· jusqu'à (μέχρις, ἕως, ὡς καὶ) κτλ.

§ 33.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΝΑΤΟΝ.

Περὶ συνδέσμων. De la conjonction.

Ὁ σύνδεσμος εἶνε λέξις ἄκλιτος, ἥτις μεταχειρίζεται εἰς τὸ νὰ συνδέῃ ἐν μέρος τῆς φράσεως μετὰ τοῦ ἑτέρου.

Οἱ μᾶλλον ἐν χρήσει εἶνε οἱ ἑξῆς·

Ainsi (ὁθεν, ὥστε) car ἢ parceque (διότι)· cependant (ἐν τούτοις)· comme (ἐπειδὴ)· donc (λοιπόν)· et (καὶ)· or (ἄρα)· mais (ἀλλὰ, ὅμως)· puisque (ἐπειδὴ)· ni (οὔτε)· quoique (καίτοι)· si (ἐάν)· sinon (εἰ δὲ μή)· cependant (ἐντούτοις)· ou (ἢ)· savoir (δηλαδὴ) κτλ.

Ὑπάρχουσι καὶ φράσεις συνδεσμικαὶ (locutions conjonctives) αἱ ἑξῆς· par conséquent ἢ en conséquence (ἐπομένως, ἄρα)· tandis que (ἐνῶ)· à moins que (πλὴν ἄν)· c'est-à-dire (δηλαδὴ, τουτέστι)· ainsi que (ὡς, καθ' ὃν τρόπον)· peut-être, ἴσως, κτλ.

§ 34.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ.

Περὶ ἐπιφωνήματος. De l'interjection.

Τὸ ἐπιφώνημα εἶνε λέξις ἄκλιτος, ἥτις μεταχειρίζεται εἰς τὸ

νά ἐκφράζη τὰς ζωντὰς καὶ αἰφνιδίαις διαθέσεις τῆς ψυχῆς.

Αἱ κυριώτεραι εἶνε αἱ ἐξῆς·

Ἐκπλήξεως (pour marquer la surprise) ha !

Χαρᾶς (pour exprimer la joie) ha ! bon. Εὖγε !

Λύπης (pour marquer la douleur) αἰε ! hélas ! φεῦ ! ὄχ !

Θαυμασμοῦ (pour marquer l'admiration) eh ! ah !

Ἄποστροφῆς (pour marquer l'aversion) fi ! fidonc ! ἄπαγε !

Καταγάσεως (pour imposer silence) paix ! chut ! σιώπα !

Κλήσεως (pour appeler) Ἠολά !

Ἐρωτήσεως (pour interroger) Ἠέ bien ! λοιπόν !

§ 35.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΔΕΚΑΤΟΝ.

Ἰδιαιτέραι παρατηρήσεις περὶ χρήσεως τινῶν λέξεων.

1.—Α, de.

Ἦν ἔστιν ἡ ἀρχὴ τοῦ παιχνιδίου, ὡς, je viens de jouer, c'est à vous à jouer, (ὅ,τι ἐπαιζα· (τόρα) εἶνε ἡ σειρὰ σας). — Ἦν ἔστιν ἡ ἀρχὴ τοῦ παιχνιδίου, ὡς, c'est à vous de jouer le premier, εἴσθε πρώτος νά παίξητε.

2.—Α, ou.

Τὸ Ἄ μεταχειρίζεται ἐν μέσῳ δύο ἀριθμῶν, οἵτινες παραδέχονται μεταξύ των ἕτερον μεσολαβοῦντα ἀριθμὸν· ὡς, vingt Ἄ trente personnes (εἴκοσιν ἕως τριάκοντα ὑποκείμενα), δηλαδὴ ἀριθμὸν μεταξύ τοῦ εἴκοσι καὶ τριάκοντα. — Τὸ Ἄ μεταχειρίζεται ἐπίσης μεταξύ δύο ἀριθμῶν, οἵτινες δὲν παραδέχονται ἄλλον μεσολαβοῦντα, δηλαδὴ οἵτινες συνέχονται ἀδιαλείπτως· ὡς, trois Ἄ quatre livres de sucre (τρεις ἢ τέσσαρας λίτρ. ζαχαρ.)

Τὸ ou μεταχειρίζεται μεταξύ δύο ἀριθμῶν, ὅποιοι δήποτε εἶνε, ὅταν θέλη τις νά δώσῃ ἐξάίρεσιν εἰς ἓνα τῶν δύο· ὡς, douze ou quinze maison, δώδεκα ἢ δεκαπέντε οἰκίαι, δηλαδὴ ὅ εἰς ἢ ὁ ἄλλος τῶν δύο τούτων ἀριθμῶν.

3.—Aider, à.

Aider quelqu'un, σημαίνει τὸ νὰ βοηθῆ τις τινα ἀπλῶς· ὡς, aider quelqu'un de sa bourse, de ses conseils, de son crédit, βοηθεῖ τις τινα διὰ τοῦ βαλαντίου του, διὰ τῶν συμβουλῶν του, διὰ τῆς ὑπολήψεώς του. — Aider à quelqu'un, σημαίνει βοηθεῖ τινα, συμμεριζόμενος τὰς προσπάθειάς του, τὸν κόπον του, τὴν ἀμυχανίαν του· ὡς, aidez à cet homme à porter son fardeau (βοηθήσατε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον νὰ σηκώσῃ τὸ φορτίον του)· aidez à cet enfant à faire son thème, βοηθήσατε αὐτὸν τὸν παῖδα εἰς τὸ νὰ κάμῃ τὸ θέμα του.

4.—Assurer, à.

Assurer quelqu'un, σημαίνει ὅτι δηλοῖ τις εἰς τινα τὴν πρὸς αὐτὸν ὑπόληψίν του, τὸ σέβας του· ὡς, Assurez vos parents de mon estime, (δηλώσατε εἰς τοὺς γονεῖς σας τὴν πρὸς αὐτοὺς ὑπόληψίν μου).—Assurer à quelqu'un, δηλοῖ ὅτι βεβαιῶνω, ὅτι δίδω διὰ βέβαιον, δι' ἀσφαλές τι εἰς τινα· ὡς, Mentor assura à Télémaque qu'il reverrait Ulysse, ὁ Μέντωρ ἐβεβαίωσε τὸν Τηλέμαχον, ὅτι θὰ ἐπανίδῃ τὸν Ὀδυσσεά.

5.—Aussi, Non plus.

Aussi et non plus, μεταχειρίζονται ἀντὶ τοῦ ὁμοίως, ἐπίσης· καὶ τὸ μὲν aussi, ὅταν ἡ ἔννοια εἶνε θετικὴ· τὸ δὲ non plus, ὅταν ᾔνε ἀποφατικὴ· ὡς, Je sortirai aussi (θὰ ἐξέλθω ἐπίσης)· Je ne sortirai pas non plus, δὲν θὰ ἐξέλθω ὁμοίως.

6.—A la campagne, En campagne.

Etre à la campagne, σημαίνει ὅτι εἶνέ τις εἰς οἰκίαν ἐξοχῆς τινος, ἵνα διέλθῃ ἐκεῖ χρόνον τινά· ὡς, Il est agréable de passer la belle saison à la campagne (εἶνε εὐάρεστον νὰ περάσῃ τις τὴν ὠραίαν ἐποχὴν εἰς τὴν ἐξοχὴν).—Être en campagne, σημαίνει νὰ ᾔνέ τις εἰς κίνησιν ἐκτὸς τῆς οἰκίας του, τοῦ καταστήματός του, διὰ τὰς ὑποθέσεις του· ὡς, les troupes sont en campagne (τὰ στρατεύματα εἶνε εἰς ἐκστρατείαν)· il s'est mis en campagne pour découvrir ce qu'il cherche (ἐτέθη εἰς κίνησιν, ὅπως ἀνακαλύψῃ ἐκεῖνο, ὅπερ ζητεῖ)· il a mis ses gens en cam-

ragne, ἐξάπεστείλε τοὺς ἀνθρώπους του, ὅπως τῷ συνάξωσιν ἢ εὐρωσί τι.

7. — Colorer, Colorier.

Colorer δηλοῖ τὸ χρωματίζειν ὡς, L'art de colorer le verre (ἡ τέχνη τοῦ χρωματίζειν τὴν ὑέλον). Le soleil colore les fruits (ὁ ἥλιος χρωματίζει τοὺς καρπούς). Un vif incarnat colorait son visage, ζωηρόν τι ἐρυθρόν ἐχρωμάτιζε τὸ πρόσωπόν της.

Colorier, δηλοῖ νὰ ἐπιθέτη τις τὰ κατάλληλα χρώματα ἐπὶ χαλκογραφιῶν, ἐπὶ ἰχνογραφίας, ἐπὶ πίνακος ὡς, le Titien coloriait parfaitement, ὁ Τίτιος ἐχρωμάτιζεν ἐντελῶς.

8. — Commencer à και de.

Commencer à, παριστᾷ πράξιν τινα, ἣτις θὰ ἔχη προόδους, αὐξήσιν ὡς, Cet enfant commence à parler, à marcher, (οὗτος ὁ παῖς ἀρχίζει νὰ ὁμιλῇ, νὰ περιπατῇ. — Commencer de, λέγεται περὶ πράξεως, ἣτις θὰ ἔχη διάρκειαν ἄνευ βελτιώσεως ὡς, il commença de parler à cinq heures, et ne finit qu'à huit, ἤρχισε νὰ ὁμιλῇ τὴν πέμπτην ὥραν, καὶ δὲν ἐτελείωσεν εἰ μὴ τὴν ὀγδόην.

9. — Comparer à, avec.

Comparer à, ὑποτίθεται ἀναλογίαν, σχέσιν ὁμοιότητος μεταξὺ τῶν δύο συγκρινομένων ὄρων ὡς, Comparer le temps à un fleuve (συγκρίνω τὸν χρόνον μὲ ποταμόν). Comparer les oeuvres de la nature aux ouvrages de l'homme, συγκρίνω τὰ ἔργα τῆς φύσεως μὲ τὰς ἐργασίας τῶν ἀνθρώπων.

Comparer avec, δὲν ὑποτίθεται οὐδεμίαν ὁμοιότητα, οὐδεμίαν ἀναλογίαν μεταξὺ τῶν συγκρινομένων ἀντικειμένων ὡς, Comparer le vice avec la vertu (συγκρίνω τὴν κακοήθειαν μετὰ τῆς ἀρετῆς). Comparer la vie avec la mort, συγκρίνω τὴν ζωὴν μετὰ τοῦ θανάτου.

10. — Consommer, Consumer.

Consommer, σημαίνει τὴν κατανάλωσιν πράγματός τινος διὰ τῆς χρήσεως, τὴν ὁποίαν κάμνει τις αὐτοῦ ὡς, Consommer beaucoup d'huile (καταναλίσκω πολὺ ἔλαιον). — Consumer, σημαίνει τὴν διαδοχικὴν καταστροφὴν πράγματός τινος, λέγεται κυ-

ρίως ἢ ὑπὸ τοῦ πυρὸς γινομένη, καὶ κατ' ἀναλογίαν ἢ ὑπὸ τοῦ χρόνου καὶ τῆς νόσου· ὡς, le feu consuma tout l' édifice (τὸ πῦρ κατηνάλωσεν ὅλην τὴν οἰκοδομήν)· Le temps consume tout (ὁ καιρὸς) ὁ χρόνος καταφθείρει τὰ πάντα· Cette maladie le consume, αὕτη ἡ νόσος τὸν καταναλίσκει.

11.—Déjeuner, diner, avec, de.

Déjeuner (προγευματίζω), dîner (γευματίζω), καὶ τὰ ἀνάλογα αὐτῶν θέλουσιν avec πρὸ ὀνόματος προσωπικοῦ· ὡς, Déjeuner avec un ami (προγευματίζω μὲ τινα φίλον)· καὶ de, πρὸ ὀνόματος πράγματος· ὡς, déjeuner de café (προγευματίζω μὲ καφέ)· dîner d'un pâté, γευματίζω μὲ ζυμαρικόν.

12.—Emprunter, à et de.

Τὸ emprunter λαμβάνει τὰς προθέσ. à καὶ de· ὡς, emprunter à quelqu'un (δανείζω τινά), emprunter de quelqu'un (δανείζομαι παρὰ τινος). Il a emprunté cela d' Homère (ἐδανείσθη τοῦτο ἀπὸ τὸν Ὅμηρον).— Ἐκτὸς ὅταν τὸ emprunter σημαίη τὸ tirer de (ἐλκεῖν τι ἔκ τινος), devoir à (ὀφείλειν εἰς τινά), τότε δὲν λαμβάνει εἰμὴ τὴν πρόθεσιν de· ὡς, les magistrats empruntent toute leur autorité de la justice, c' est-à-dire doivent toute leur autorité à la justice (οἱ δικασταὶ δανείζονται τὴν ἐξουσίαν τῶν ὅλων ἐκ τῆς δικαιοσύνης, τουτέστι ὀφείλουσιν ὅλην τὴν ἐξουσίαν τῶν εἰς τὴν δικαιοσύνην). La lune emprunte sa lumière du soleil, c' est-à dire, tire sa lumière du soleil, ἢ σελήνη δανείζεται τὸ φῶς τῆς παρὰ τοῦ ἡλίου, τουτέστι ἔλκει τὸ φῶς τῆς ἐκ τοῦ ἡλίου.

13.—Ennuyant, ennuyeux.

Ennuyant, δηλοῖ τὸν ἐνοχλοῦντα, τὸν ἀντιτείνοντα, τὸν ἀπαυδίζοντα στιγματίζοντα· ὡς, un enfant, un temps ennuyant (παῖς ὀχληρὸς, καιρὸς πληκτικὸς). — Ennuyeux-se, τὸν συνειθίζοντα εἰς τὸ νὰ ἐνοχλῇ, τὸν δυσαρεστοῦντα κατὰ συνήθειαν· ὡς, une personne ennuyeuse, un livre ennuyeux, ὑποκειμένον δυσάρεστον, βιβλίον ὀχληρόν.

14.—Entendre raillerie, entendre la raillerie.

Τὸ entendre raillerie, δηλοῖ τὸν ὑποφέροντα καλῶς τὸν ἀστεῖ-

σμόν· ὡς, Vous entendez très bien raillerie (ὕποφέρετε κάλλι-
στα τὸν ἀστεϊσμόν, τὸ σκῶμα.) — Entendre la raillerie, τὸν ἔ-
χοντα τὸ πλεονέκτημα νὰ γλευᾶζῃ· ὡς, peu de personnes en-
tendent la fine et innocente raillerie, ὀλίγοι ἄνθρωποι ἔχουσι τὴν
ἐπιτηδεϊότητα τοῦ λεπτοῦ καὶ ἀβίου ἀστεϊσμοῦ ἢ σκώματος.

45.—Envier, porter envie.

Τὸ μὲν πρῶτον ἐπὶ πραγμάτων, τὸ δὲ ἐπὶ προσώπων· ὡς,
il envie le bonheur d'autrui (φθονεῖ, ἢ ἐπιθυμεῖ, τὴν εὐτυχίαν
τοῦ ἄλλου.) — Le sage ne porte envie à personne, ὁ φρόνιμος
δὲν φθονεῖ μηδένα.

46.—Être, aller.

Δὲν πρέπει νὰ συγχέωμεν τὰ δύο ταῦτα ῥήματα εἰς τοὺς συν-
θέτους χρόνους των, διότι τὸ μὲν j' ai été ὑποθέτει τὴν ἐπανε-
λευσιν· τὸ δὲ je suis allé δὲν τὴν ὑποθέτει· ὡς, il a été à l'é-
glise (ἐπῆγεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν (ἔθεν ἐπανῆλθεν)· καὶ il est allé
à la messe, ἐπῆγεν εἰς τὴν λειτουργίαν, ὅπου εἶνε ἀκόμη.

47.—Faire.

Αὐτὸ τὸ ῥῆμα παρέχει πολλὰς παρατηρήσεις.

α'. Τὸ faire πρέπει νὰ προτιμᾶται τοῦ être εἰς τὸν ὑπολο-
γισμόν τῶν ἀριθμῶν· ὡς, dix et dix font vingt, et non sont vingt,
δέκα καὶ δέκα κάμνουσιν εἴκοσι, καὶ ὄχι εἶνε εἴκοσι.

β'. Μεταχειριζόμεθα τὸ faire διὰ νὰ ἀποφύγωμεν τὴν ἐπανά-
ληψιν ῥήματος προηγούμενου· ὡς, je lui ai écrit comme je de-
vais le faire, ἔγραψα εἰς αὐτὸν ὡς ὄφειλον νὰ τὸ κάμω (ἀντὶ νὰ
γράψω)· ἀλλ' ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ δὲν ἀπαιτεῖ κατόπιν του
ἀντικείμενον.

γ'. Τὸ faire, ἀκολουθούμενον ὑπὸ ἀπαρεμφάτου, ἀπαιτεῖ ἄ-
μεσον ἀντικείμενον, ὅταν τὸ ἀπαρέμφατον δὲν ἔχει τοιαύτης φύ-
σεως συμπλήρωμα· ὡς, je les ai fait partir (τοὺς ἔκαμα, ἀντὶ
(τοῦ) συνετέλεσα ἢ κατώρθωσα κτλ. νὰ ἀναχωρήσωσι)· καὶ ἔμ-
μεσον συμπλήρωμα, ὅταν τὸ ἀπαρέμφατον ἔχῃ ἄμεσον· ὡς, je
leur ai fait écrire une lettre, (ἔκαμον εἰς αὐτοὺς) τοὺς ἐπέδωλον
νὰ γράψωσι μίαν ἐπιστολήν.

δ'. Τὸ faire, μεταχειριζόμενον παθητικῶς, δὲν πρέπει νὰ ἀκο-
λουθῆται ὑπὸ ἀπαρεμφάτου, ὡς εἰς τὴν φράσιν ταύτην· il a été
fait mourir, ἀλλὰ λέγετε· On l'a fait mourir, τὸν ἀπέθανεν τις
ἢ συνετέλεσέ τις εἰς τὸ νὰ ἀποθάνῃ.

ε'. Ne faire que, δηλοῖ πράξιν συνεχῶς ἐπαναλαμβανομένην·
ὡς, il ne fait que sortir, δὲν κάμνει ἄλλο ἢ νὰ ἐξέρχεται, του-
τέστι ἐξέρχεται κατὰ πᾶσαν στιγμήν.

Ne faire que de, παρίσταναι πράξιν, ἣτις ἐλαβε πρὸ μικροῦ γώρων· ὡς, il ne fait que de sortir, ὅτι ἐξῆλθε, δηλαδὴ δὲν εἶνε οὐδὲ στιγμή, καθ' ἣν ἐξῆλθε.

18.—Flairer, fleurir.

Flairer, σημαίνει τὸ αἰσθάνεσθαι διὰ τῆς ὀσφρήσεως· ὡς, flairez cette rose, ὀσφράνθητε αὐτὸ τὸ ῥόδον.—Fleurir, τὸ διαχέειν ὀσμήν τινα· ὡς, Cela fleurit bon, τοῦτο διαχέει καλὴν ὀσμήν, ἢ εὐωδιάζει.

19.—Imaginer, s' imaginer.

Imaginer, σημαίνει ἐπινοεῖν· ὡς, On ne peut rien imaginer de plus extraordinaire (οὐδεὶς δύναται νὰ ἐπινοήσῃ, νὰ φαντασθῇ, τίποτε παραδοξότερον.)—S' imaginer, σημαίνει νομίζειν, φαντάζεσθαι· ὡς, il s' imagine être un grand docteur, φαντάζεται ὅτι εἶνε μέγας δόκτωρ.

20.—Imposer, en imposer.

Imposer, ἐμπεριέχει τὴν ιδέαν τοῦ σεβασμοῦ, τῆς ὑπολήψεως, τῆς ἐπιβρόχης· τὸ δὲ en imposer, τὴν ιδέαν τοῦ ψεύδους, τῆς ἀπάτης· ὡς, L' honnête homme qui dit franchement la vérité impose, ὁ τίμιος ἄνθρωπος, λέγων ἐλευθέρως τὴν ἀλήθειαν, ἐπιβάλλει σεβασμόν.—Le fripon qui cherche à se tirer d' affaire par des mensonges en impose· ὁ ἀπαταιῶν (κλέπτης ἐπιτήδειος), προσπαθῶν νὰ ἐξέλθῃ τῆς ὑποθέσεως (τῆς ἀμηχανίας), διὰ ψευμάτων, ἐξαπατᾷ.

21.—Infester, infester.

Τὸ infecter, σημαίνει ὅτι διαχέει κακὴν ὀσμήν, ὅτι διαδίδει τὸ μόλυσμα· ὡς, ce marais infecte (οὗτος ὁ βάλτος μολύνει)· il infecte ce pays de sa pernicieuse doctrine· διαδίδει τὸ μόλυσμα εἰς τὸν τόπον τοῦτον διὰ τῆς ὀλεθρίας διδασκαλίας του.

Infester, τὸ διαρπάζειν, ἀρανίζειν· ὡς, les pirates infestaient ces côtes, οἱ πειρατὰὶ ἐλυμαίνοντο ἐκεῖνας τὰς παραλίαις.

22.—Matinal, Matineux, Matinier.

Matinal, δηλοῖ τὸν ἐγειρόμενον πρωτὶ· ὡς, vous êtes bien matinal aujourd'hui (ἐσηκώθητε πολλὰ πρωτὶ σήμερον.)—Matineux, τὸν ἔχοντα τὴν συνήθειαν νὰ σηκώνηται πρωτὶ· ὡς, Les gents du monde ne sont pas matineux (οἱ εὐγενεῖς δὲν συνηθίζουσι νὰ σηκώωνται πρωτὶ.)—Matinier, τὸν ἀνήκοντα εἰς τὴν πρωτάν· ὡς, L' étoile matinière, ὁ πρωϊνὸς ἀστήρ, ὁ ἀγερινός.

23.—Mêler, avec, à.

Mêler avec, σημαίνει ν' ἀνακατεύῃ τις πολλὰ πράγματα ὁμοῦ· ὡς, Mêlez l' eau avec le vinaigre (ἀνακατεύσατε ὕδωρ μὲ ὄζον)

Mélez de l'or avec de l'argent (ἀναμίξατε χρυσὸν μετ' ἄργυρον):
 Mêler à, σημαίν. συνάπτειν, ἐνόειν· ὡς, Mêler la douceur à la
 sévérité (ἐνώσατε τὴν ἡδύτητα μετὰ τῆς αὐστηρότητος). Mélez
 l'agréable à l'utile, (ἐνώσατε τὸ εὐάρεστον μετὰ τοῦ ὠφελίμου).

24.—Oublier à, Oublier de.

Oublier à lire, à écrire, σημαίνουσι τὸ νὰ χάνη τις τὴν συ-
 νήθειαν, τὸ προτέρημα τοῦ ἀναγινώσκειν καὶ γράφειν. Τὸ δὲ ou-
 blier de lire, d'écrire, δηλοῖ ὅτι σφάλει τις δι' ἔλλειψιν μνήμης·
 ὡς, Si chaque jour vous oubliez de lire, vous finirez par oublier
 à lire, ἐὰν καθ' ἑκάστην λησμονῆτε νὰ ἀναγινώσκητε, θὰ κατα-
 τήσητε νὰ χάσητε τὴν συνήθειαν τοῦ ἀναγινώσκειν.

25.—Participer à, Participer de.

Participer à, δηλοῖ τὸ μετέχειν τινός· ὡς, participer aux fa-
 veurs des grands, participer à une conjuration (μετέχω τῆς εὐ-
 νοίας τῶν ἀρχόντων, μετέχω συνωμοσίας τινός).—Τὸ δὲ parti-
 ciper de, τὸ βραστᾶ, κρατεῖ, μετέχει τῆς φύσεως τινός· ὡς, Le
 mulet participe de l'âne et du cheval, ὁ ἡμίονος μετέχει (τῆς
 φύσεως) τοῦ ὄνου καὶ τῆς ἵππου.

26 —Plier, Ployer.

Plier, σημαίνει νὰ διπλῶνῃ τις τι εἰς πολλὰς πτυχάς· ὡς,
 pliez le linge (διπλώσατε τὰ ἀσπρόρουχα), pliez cette lettre (δι-
 πλώσατε αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν). Ployer, σημαίν. κυρτώνω, κάμπτω,
 λυγίζω· ὡς, ployez cette branche d'arbre, λυγίσατε αὐτὸν τὸν
 κλῶνον τοῦ δένδρου.

Μεταφορικῶς δὲ ἔχουσιν ἀμφότερα τὴν ἔννοιαν τοῦ νὰ ἐνδίδῃ
 τις, νὰ ὑποχωρῇ κτλ. ὡς, Tu dois à ton état plier ton cara-
 ctère (οφείλεις ἐν τῇ παρουσίᾳ καταστάσει σου νὰ ὑποκύψῃς τὸν
 χαρακτήρα σου)· C'est lui qui devant moi refusait de ployer,
 οὗτος εἶνε, ὅστις ἐνώπιόν μου ἀπεποιεῖτο νὰ ἐνδώσῃ.

27.—Près de, Prêt à.

Près de, φράσις συνδεσμική, σημαίνει εἰς τὴν ἀκμὴν νὰ, ἐν τῷ
 τελειοῦσθαι· ὡς, Les beaux jours sont près de finir (αἱ ὥραιαι
 ἡμέραι εἶνε εἰς τὴν ἀκμὴν νὰ τελειώσωσιν) ἢ ἐν τῷ τελειοῦσθαι.
 Prêt à, adjectif, δηλοῖ διατίθεμαι εἰς τὸ νὰ, καὶ συμφωνεῖ μετ'
 τὴν λέξιν, τὴν ὁποίαν χαρακτηρίζει· ὡς, L'ignorance toujours
 est prête à s'admirer, ἡ ἀμάθεια διατίθεται πάντοτε εἰς τὸ νὰ
 θαυμάζεται.

28.—Rapport à, rapport avec.

Avoir rapport à, ἐκφράζει τὴν ἰδέαν τῆς σχέσεως, τῆς συνα-

φείας· ὡς, Les effets ont rapport aux causes· toutes les sciences ont rapport les unes aux autres (τὰ ἀποτελέσματα ἢ τὰ αἰτιατὰ) ἔχουσι σχέσιν πρὸς τὰς αἰτίας). — Ὅλοι αἱ ἐπιστῆμαι ἔχουσι συνάφειαν ἀναμεταξύ των.) — Avoir rapport avec, σημαίν. ιδέαν ἀναλογίας, ὁμοιότητος κτλ. ὡς, Nos plus belles tragédies ont beaucoup de rapport avec celles des Grecs, αἱ ὠραιότεραι ἡμῶν τραγωδίαί ἔχουσι μεγάλην ἀναλογίαν μετὰ τὰς τῶν Ἑλλήνων.

29.—Retrancher de, retrancher à.

Retrancher de, σημαίν. νὰ ἀφαιρῇ τις κἄτι τι ἐκ τινος ὅλου· ὡς, retranchez un couplet de cette chanson (ἀφαιρέσατε μίαν στροφὴν ἀπ' αὐτὸ τὸ τραγοῦδι). — Retrancher à, νὰ στερῇ τις τινα πράγματά τινα· ὡς, Retranchez la viande à un malade, ἀποκόψατε τὸ κρέας ἀπὸ ἀσθενῆν τινα.

30.—Réunir, Unir.

Ὅταν τὰ δύο ταῦτα ῥήματα σημαίνουνσι τὸ, κέκτημαι ταυτοχρόνως, τὸ μὲν Réunir ἀπαιτεῖ ἐτ' ὡς, Réunir le mérite et la modestie (κατέχει τὴν ἀξιοσύνην καὶ τὴν μετριοφροσύνην. — Τὸ δὲ Unir τὴν ἀπρόθ. ὡς, Unir le mérite à la modestie, κατέχει ἢ ἐνόησι τὴν μετριότητα μετὰ τὴν μετριοφροσύνην.

31.—Rien, rien ne.

Τὸ rien, σημαῖνον πράγμα τι, μεταχειρίζεται ἄνευ ἀρνήσεως· ὡς, ya-t-il rien de plus rare qu'un demi-savant modeste? (ὑπάρχει τι ἄλλο σπανιώτερον, ἢ ἡμιμαθὲς μετριόφρων). — Σημαῖνον δὲ τὸ, μηδὲν πράγμα, ἀπαιτεῖ τὴν ἀρνήσιν· ὡς, remords, crainte, péril, rien ne m'a retenu, ἔλεγχος τοῦ συνειδότητος, φόβος, κίνδυνος, τίποτε δὲν με κατέσχευεν.

32.—Second, Deuxième.

Τὸ Second διεγείρει τὴν ιδέαν τῆς τάξεως, καὶ τὸ deuxième τὴν ιδέαν τῆς σειρᾶς. Λοιπὸν θὰ εἰπῇ τις· Le second tome ἐνὸς συγγράμματος, τὸ ὁποῖον δὲν σύγκριται, εἰμὴ ἐκ δύο τόμων· καὶ τὸ deuxième tome ὑποβέται ἀναγκαίως καὶ ἓνα τρίτον, ἢ καὶ τέταρτον τόμον κτλ.

33.—Servir à rien, servir de rien.

Servir à rien σημαίνει οὐθένειν τινα στιγμιαίαν τῆς ὑπηρεσίας (τῆς χρήσεως)· ὡς, il a des talents, qui ne lui servent à rien maintenant (ἔχει προτερήματα, ἅτινα δὲν τῷ χρησιμεύουσιν εἰς οὐδὲν πρὸς τὸ παρόν.) — Servir de rien, ἐκφράζει μηδαμινότητα (ἢ ἀχρηστίαν) ἀπόλυτον τῆς ὑπηρεσίας· ὡς, Les murmures contre les décrets de la Providence ne servent de rien· Οἱ γογγυσμοὶ

κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῆς Θείας Προνοίας δὲν χρησιμεύουσι τίποτε.

34.—Par terre, à terre.

Par terre λέγεται δι' ὅ,τι ἐγγίζει εἰς τὴν γῆν, καὶ à terre, δι' ὅ,τι δὲν ἐγγίζει αὐτήν· ὡς, un arbre tombe par terre, et ses fruits tombent à terre, ἐν δένδρον ἐγγίζει (ἢ πίπτει) κατὰ γῆς, καὶ οἱ καρποὶ τοῦ πίπτουσιν εἰς τὴν γῆν.

35. — Tout.

Ἡ λέξις αὕτη παρέχει ἀφορμὴν εἰς πολλὰς παρατηρήσεις.

α'. Tout, ἀκολουθοῦμενον ἀμέσως ἐκ τοῦ ἐπιθέτου autre (ἄλλος) καὶ ἐξ οὐσιαστικοῦ, εἶνε ἐπίθετον ἢ ἐπίρρημα.

Εἶνε ἐπίθετον καὶ συμφωνεῖ, ὅταν ἡ ἔννοια ἐπιτρέπη νὰ θέτωμεν autre, μετὰ τὸ οὐσιαστικόν· ὡς Donnez-moi toute autre occupation (δότε μοι πᾶσαν ἄλλην ἐργασίαν)· διότι δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν· Donnez-moi toute occupation autre. Εἰς αὐτὴν τὴν περίπτωσηιν τὸ tout τροποποιεῖ τὸ οὐσιαστικόν.

Εἶνε δὲ ἐπίρρημα καὶ ἄκλιτον, ὅταν ἡ ἔννοια δὲν ἐπιτρέπη νὰ θέτωμεν τὸ autre μετὰ τὸ οὐσιαστικόν· ὡς, donnez-moi une tout autre occupation· une tout autre place (ἄλλην τινὰ ἐργασίαν· ἄλλην τινὰ θέσιν, διότι δὲν δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν· Donnez-moi une toute occupation autre κτλ. Εἰς αὐτὴν τὴν περίπτωσηιν τὸ tout τροποποιεῖ τὸ ἐπίθετον autre, καὶ τότε προηγείται ὑπὸ τοῦ ἀριθμητικοῦ ἐπιθέτου une.

β'. Τὸ tout εἶνε ἐπίσης ἐπίρρημα, καὶ κατὰ συνέπειαν ἄκλιτον, ὅταν ἀκολουθῆται ἀμέσως ὑφ' ἑνὸς οὐσιαστικοῦ, χρωμένου ἄνευ ὀριστικοῦ ἐπιθ. καὶ προηγουμένου, ἢ μὴ, ὑπὸ προσθέσ. ὡς, cette maison est tout en flamme (ἅπανα ἡ οἰκία εἶνε κατάφλεκτος)· le chien est tout ardeur (ὁ σκύλος εἶνε ὅλως ἔνθερμος).

γ'. Εἰς αὐτὰ τὰ εἶδη τῶν φράσεων· Sortir à tout moment καὶ sortir à tous moments (ἐξέρχεσθαι κατὰ πᾶσαν στιγμήν), μεταχειρίζεται τις τὸν ἐνικόν, ὅταν ἡ ἰδέα ἦνε διανεμητικὴ, δηλ. ὅτε τὸ ἐπίθετον tout εἶνε τὸ ἰσοδύναμον τοῦ chaque· ὡς, à tout moment ταῦτόν τοῦ à chaque moment), de tout côté=(de chaque côté κτλ.—Μεταχειρίζονται τὸν πληθυντικόν, ὅταν ἡ ἰδέα εἶνε περιληπτικὴ ὡς, à tous moments=(à tous les moments, καθ' ὅλας τὰς στιγμάς)· de tous côtés=(de tous les côtés, ἐξ ὅλων τῶν μερῶν)· de toutes sortes=(de toutes les sortes, ἐξ ὅλων τῶν εἰδῶν).

δ'. Τὸ tout que ἀπαιτεῖ τὴν ὀριστικὴν, λέγετε· Tout instruit qu' il est, καὶ ὅχι, tout instruit qu' il soit, ὅσον πεπαιδευμένος (πληροφορημένος) καὶ ἂν ἦνε.

36.—Tous les deux, tous deux.

Tous les deux, σημαίνει τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλον· tous deux, τὸν ἕνα μετὰ τοῦ ἄλλου, τὸ ὁμοῦ· ὡς, Corneille et Racine ont fait tous les deux des tragédies admirables (ὁ Κορνήλιος καὶ ὁ Ρακίνας ἔκαμον καὶ οἱ δύο (ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος) τραγωδίας θαυμαστάς.) Adam et Ève marchaient tous deux en se donnant la main, ὁ Ἀδάμ καὶ ἡ Εὔα περιεπάτουν ὁμοῦ (ἢ καὶ οἱ δύο ὁμοῦ) δίδοντες ἀλλήλοις τὴν χεῖρα. 'Επίσης καὶ τὰ, tous les trois, tous les quatres, καὶ tous trois, tous quatres κτλ.

37.—Un de, Un des.

Μετὰ τὰ un de, un des, θέτει τις τὸ ῥῆμα εἰς τὸν ἐνικὸν ἢ τὸν πληθυντικὸν ἀριθμὸν. Μεταχειρίζονται τὸν ἐνικὸν, ὅταν ἡ ἐκφραζομένη ἐνέργεια ὑπὸ τοῦ ῥήματος γίνεται ἐξ ἑνὸς μόνου ὑποκειμένου (ἢ ἀπὸ ἑνα μόνον ἐνεργουῦν αἰτιον)· ὡς, c' est un de mes fils qui m'écrit (εἶνε εἰς τῶν υἱῶν μου, ὅστις μοι γράφει.) C'est un des généraux qui commandera (εἶνε εἰς τῶν στρατηγῶν, ὅστις θὰ διοικήσῃ). Ἐνταῦθα ἡ ἐνέργεια τοῦ γράφειν γίνεται ὑπ' ἑνὸς μόνου υἱοῦ, ὡς καὶ ἡ τοῦ διοικεῖν, ὑπ' ἑνὸς μόνου στρατηγῶ. Μεταχειρίζεται τις τὸν πληθυντικ. ὅταν ἡ ἐνέργεια, ἣν φανερόναι τὸ ῥῆμα, γίνεται ἀπὸ πολλὰ ἐνεργουῦντα αἰτία· ὡς, Charlemagne est un des plus grands rois qui aient régné (ὁ μέγας Κάρολος εἶνε εἰς τῶν μεγαλύτερων βασιλέων, οἵτινες ἐβασίλευσαν.—L' intempérance est un des vices qui détruisent la santé (ἡ ἀκρασία εἶνε μία τῶν ἀκολασιῶν, αἵτινες καταστρέφουσι τὴν ὑγίαν.

Οὗτος ὁ κανὼν ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὴν μετοχήν· ὡς, C'est un de mes fils que vous avez vu (οὗτος εἶνε εἰς τῶν υἱῶν μου, ὃν εἶδες. C'est une des plus belles tragédies que nous ayons vues (εἶνε μία τῶν ὠραιότερων τραγωδιῶν, ἃς (ἢ ἐξ ὅσων) εἶδομεν). Εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν γίνεται λόγος περὶ ἑνὸς υἱοῦ θεωρηθέντος, καὶ εἰς τὴν δευτέραν, περὶ πολλῶν τραγωδιῶν θεωρηθεισῶν.

38.—Venimeux, Vénéneux. Ἡ λέξις venimeux (φαρμακερὸς) λέγεται διὰ τὰ ζῶα· ὡς, La vipère est venimeuse (ἡ ἔχιδνα εἶνε φαρμακερά). Ἡ δὲ vénénéux (δηλητηριώδης) λέγεται διὰ τὰ φυτά· ὡς, La ciguë est vénénéux, τὸ κώνειον εἶνε δηλητηριώδες.

39.—Y. Τὸ γ ὀρεῖται νὰ ἀναφέρηται πάντοτε εἰς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον προηγείται· ὡς, Ce raisonnement est si absur, qu'on n'y voit goutte. Οὗτος ὁ συλλογισμὸς εἶνε τόσοσ σκοτεινός, ὥστε δὲν ἐγγοεῖ τις ἐν αὐτῷ τίποτε.

T E Λ Ο Σ.